

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม 2558 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

FREE

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

จางเจียเจีย ขุนเขา "อวตาร"

WORKABROAD

ทางขึ้นสวรรค์ของคนหลังคาโลก

DON'T MISS THIS PLACE

พาไปชมชอยโบราณ (หูถ่าง)

SPECIAL TRIP

คือดวงตาของจีนคือดวงจันทร์ของเธอ

ภาพ : สะพานเทียนเลี้ยวตี้อี้เฉียว (สะพานไต้ฟ้าอันดับหนึ่ง) จางเจียเจีย

Editor's Welcome

ขอต้อนรับเข้าสู่ New Silk Road Magazine เล่มที่สอง ในฉบับนี้เราจะเชิญชวนท่านผู้อ่านไปรู้จักประเทศจีนมากยิ่งขึ้น โดยหน้าปกในฉบับนี้เป็นจากเจียเจี้ย “ขุนเขาอวตาร” แห่งมณฑลหูหนาน ส่วนในเล่มมีทั้งเรื่องเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจอย่างอุทยานมังกรสวรรค์ พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวชื่อดังที่มีพิพิธภัณฑ์บอกเล่าความเป็นมาของชาวจีนโพ้นทะเลตลอดจนประวัติศาสตร์และอารยธรรมประเทศจีน เรื่องเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของนักศึกษาในปักกิ่ง มองนโยบายลูกคนเดียวกับเศรษฐกิจในอนาคต เรื่องสั้นที่กล่าวถึงมุมมองต่อคนเก่งอย่างขงเบ้ง เรื่องเล่าถึงทางขึ้นสวรรค์ของคนหลังคาโลก ที่ใช้วิธีที่เรียกว่าเวหาฌาปนกิจ (Sky Burial) นอกจากนี้ก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทยที่น่าสนใจ ทั้งด้านที่เกี่ยว ที่กิน และ บทความด้านสุขภาพจากคุณหมอ

สำหรับผู้ที่สนใจนิตยสาร New Silk Road Magazine นอกจากจะหาอ่านได้จากจุดวางแจกตามสถาบันการศึกษา และ ร้านกาแฟต่างๆแล้ว ยังสามารถติดต่อขอรับได้โดยตรงที่ โทร.081-811-5557 ซึ่ง New Silk Road Magazine หวังเป็นอย่างยิ่งที่จะเปรียบเทียบตัวเองเป็นเสมือนถนนเชื่อมทางการท่องเที่ยว สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ ของสองประเทศให้เป็นที่รู้จัก รับรู้กันมากยิ่งขึ้น

กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช

DPU จัดพิธีลงนามความร่วมมือกับ 10 สถาบันการศึกษา ภายใต้โครงการ มหาวิทยาลัยพี่ โรงเรียนน้อง-จีน

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จัดพิธีลงนามความร่วมมือกับ 10 สถาบันการศึกษา ภายใต้โครงการมหาวิทยาลัยพี่ โรงเรียนน้อง-จีน โดยได้รับเกียรติจาก รศ.ดร. วรากรณ์ สามโกเศศ อธิการบดีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พร้อมผู้บริหารจาก 10 สถาบันการศึกษา ได้แก่ โรงเรียนกว่างเจ้า, โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย, โรงเรียนสืตบุตรบำรุง, โรงเรียนกุหลาบวิทยา, โรงเรียนสายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์, โรงเรียนสตรีวิทยา, โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์, โรงเรียนเจียนหัว, โรงเรียนโกศลภทวิทย์ และโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศศาลายา ในพระสังฆราชูปถัมภ์ มาร่วมลงนามความร่วมมือด้านการศึกษา ในวันพุธที่ 11 กุมภาพันธ์ 2558 ที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งนับเป็นความร่วมมือของสถาบันการศึกษาที่สอนภาษาจีนครั้งสำคัญของไทย

CONTENT

PAGE 3

China Highlights

จางเจียเจีย...แดนสวรรค์ในโลกมนุษย์

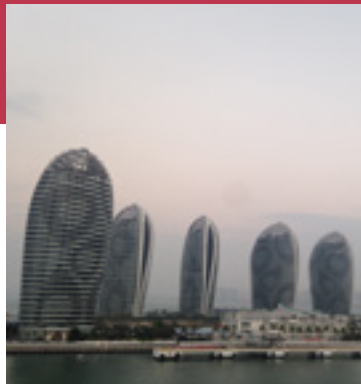
PAGE 14

WorkAbroad

ทางขึ้นสวรรค์ของคนหลังคาโลก

PAGE 18

SPECIAL TRIP

คือดวงตาของฉันคือดวงจันทร์ของเธอ

PAGE 31

Don't miss this place

พาไปชมซอยโบราณ (หูฟ่ง)

12 Living in Beijing

ชีวิตรุ่น.ศ.ไทย ในม.ต่างประเทศ

37 Food Expert

เกร็ดความรู้ในการสั่งอาหารในต่างประเทศ

50 เล่าให้อ่าน เรื่องปัญหาสุขภาพ

การตรวจเพิ่มเติม โรคหลอดเลือดหัวใจตีบ

23 Short story

เรื่องสั้นสองหน้า คนอย่างขงเบ้ง

40 Mini-trip Ideas

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

52 Tourism Update

วัฒนธรรมการให้ทิป

25 Analytics

ย้อนรอยนโยบายลูกคนเดียวสู่อนาคต

42 Alternative Trend

FLOW RIDER

55 TechSpec

Top 5 Accessories smartphone

28 SPECIAL TRIP

สถานที่ที่มีชื่อเสียง 7 แห่งในเมืองอู่ฮั่น มณฑลเหอเป่ย์

46 Social Media

เพจแมวสัตว์เลี้ยงน่ารัก

34 The Culture Trip

เหมย หลานฟาง

48 Young SMEs

ร้าน Casa Lapin X49

เจ้าของ : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด บรรณาธิการ : กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารการตลาด คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ฝ่ายจัดการทั่วไป : ณกรณ์ วัฒนสิทธิ์คุณ ออกแบบ : ณจักร วงษ์ชัย / นัฐธิชา เรืองโรจน์ พิมพ์ที่ : หจก.แสงเทียนการพิมพ์ ติดต่อ New Silk Road Magazine : บริษัท เคเค
คอมมูนิเคชั่น จำกัด เลขที่ 4/9 ชั้นที่เอ็ม ซอยสุขุมวิท 99 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กทม. 10260 โทร. 02-332-7376 อีเมล : kkcommu0@gmail.com

***หมายเหตุ นิยสารเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการศึกษา ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์แต่อย่างใด

"จางเจียเจีย"

มรดกโลกทางธรรมชาติแดนสวรรค์ในโลกมนุษย์

บางคนบอกว่า ในภาพยนตร์สามมิติแนวมหากาพย์วิทยาศาสตร์เรื่อง "อวตาร" ทศนิยมภาพบนดาวอวตารนั้นนับเป็นภาพแห่งจินตนาการอันสุดแสนวิเศษ แต่หลายคนอาจคาดไม่ถึงว่าในโลกมนุษย์ของเรานี้ก็มีแดนสวรรค์ที่งดงามอย่างดาวแพนดώραในภาพยนตร์อวตารนี้ด้วย ซึ่งก็คือ จางเจียเจีย แหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกของจีน

คำว่า จางเจียเจีย หากจำแนกคำออกมา คำว่า “จาง” เป็นแซ่ใหญ่ที่มีจำนวนผู้ร่วมสกุล มากที่สุดในจีน “เจีย” คือครอบครัว “เจีย” หมายความว่าดินแดน รวมความได้ว่า ที่แห่งนี้คือดินแดนแห่งตระกูลจาง ซึ่งสมัยโบราณเป็นชื่อของภูเขาในบริเวณนี้ แต่ปัจจุบัน เป็นชื่อของเมืองระดับจังหวัดในมณฑลหูหนาน ทางภาคใต้ของจีน ปัจจุบันถือเป็นหนึ่งในเมืองท่องเที่ยวแห่งสำคัญที่สุดของจีน โดยเมื่อเดือนกันยายน ปี 1982 รัฐบาลจีนได้ประกาศให้เมืองจางเจียเจียเป็น “วนอุทยานแห่งชาติ” แห่งแรกของจีน ต่อมาในเดือนสิงหาคมปี 1992 องค์การเพื่อการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือ ยูเนสโก ได้จัด “อู๋หลิงหยวน” ซึ่งประกอบขึ้นด้วยแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ 3 แห่งได้แก่ อุทยานแห่งชาติจางเจียเจีย หุบเขาสิ่วซีอี้ และเขาเทียนจื่อซาน เข้าสู่บัญชีรายชื่อ “มรดกโลกทางธรรมชาติ”

เมืองจางเจียเจียเป็นเมืองที่พัฒนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นด้วยธุรกิจการท่องเที่ยว ทางจีนจึง

ตั้งชื่อเมืองตามแหล่งท่องเที่ยวสำคัญนี้ เมืองจางเจียเจียมีพื้นที่ 9,518 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 1.47 ล้านคน (ปี 2010) มีชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่ม เช่น ชนกลุ่มน้อยชาวอุยเจีย ชนกลุ่มน้อยชาวไป่ และมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นสองเขตกับอีกสองอำเภอ

ชื่อเรียกจางเจียเจียมีที่มาจากเคยเป็นที่อยู่อาศัยของจางเหลียง ยอดขุนชื่อคนสำคัญของหลิวปัง ปฐมกษัตริย์ยุคต้นสมัยราชวงศ์ฮั่น (ประมาณ 2,200 ปีก่อน) ซึ่งหวางเหว่ย นักกวีในสมัยราชวงศ์ถังเคยเอ่ยปากชื่นชมทัศนียภาพอันเหลือเชื่อของจางเจียเจียว่า “คนที่อาศัยอยู่ที่ อู๋หลิงหยวน มักดงามสงสยว่าแท้จริงแล้วตนเองนั้นใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์หรือบนสวรรค์กันแน่” เมื่อปลายทศวรรษที่ 1970 คนจีนเริ่มพบสิ่งมหัศจรรย์แห่งนี้ ที่มีลักษณะเป็นป่าไม้บนภูเขาหินควอตซ์ ที่พบได้น้อยมากในโลก หลังจากนั้นจึงได้เริ่มมีการบุกเบิกก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานต่างๆ มากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งพัฒนามาเป็นแหล่ง

ท่องเที่ยวได้มาตรฐานสูงระดับ 5A ซึ่งถือเป็นระดับสูงสุดของจีน

นักท่องเที่ยวหลายคนได้กล่าวถึงความสวยงามของจางเจียเจียไว้ว่า ในด้านทัศนียภาพจางเจียเจียงามไม่แพ้วนอุทยานแห่งชาติหลายแห่งทางภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เพราะจางเจียเจียมีทัศนียภาพทางธรรมชาติอันสวยงามที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ดงามยิ่งนัก มีป่าเขาหินที่สง่างามหลายระดับ มีพืชพรรณไม้นานาชนิดเจริญงอกงามอยู่อย่างหนาแน่น อีกทั้งมีทะเลสาบและแม่น้ำที่สวยงาม ซึ่งนักวิชาการชาวจีนและต่างชาติต่างยกย่องจางเจียเจียว่าเป็น “เขาวงกตแห่งธรรมชาติและแลนด์มาร์คของโลก” กรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยยังเอ่ยถึงจางเจียเจียในฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจีนไว้ว่า “มาเมืองจีน หากต้องการชมความงามแห่งลำน้ำและทะเลสาบต้องไปเที่ยวจิวโจว หากต้องการสัมผัสความงามแห่งขุนเขาต้องไปท่องจางเจียเจีย” จางเจียเจียเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางด้านภูเขาที่น่าเที่ยว

อันดับหนึ่งของจีน ชาวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยจะแนะนำนักท่องเที่ยวด้วยความภาคภูมิใจว่า จางเจี๋ยเจี๋ยมียอดเขาอยู่ 3,000 ยอด แม่น้ำและทะเลสาบ 800 แห่ง ภูเขาของจางเจี๋ยเจี๋ยมักมีลักษณะสูงชันและจะตั้งตระหง่านขึ้นจากที่ราบโดยมีรูปร่างต่าง ๆ หลากหลาย จินตนาการดูบางลูกคล้ายสาวงาม บางลูกคล้ายสัตว์ บางลูกคล้ายอาวุธสมัยโบราณไม่ซ้ำกัน

แต่ถ้าคิดว่าไปเที่ยวจางเจี๋ยเจี๋ยก็เพื่อดูแต่ภูเขาอย่างเดียวก็ขอบอกว่า เป็นการเข้าใจผิดอย่างแรง เพราะทัศนียภาพของจางเจี๋ยเจี๋ยนั้นมีความหลากหลายอย่างมาก แค่ที่วนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจี๋ยที่เดียวก็มีทั้งป่าเขาหินควอซซ์ แห่งเขาหิน ประตูดินธรรมชาติ หุบเขา ถ้ำหิน น้ำตก ทะเลสาบและฟอสซิลสิ่งมีชีวิตสมัยโบราณ ซึ่งทั้งหมดนี้ประกอบขึ้นเป็นทัศนียภาพทางธรณีวิทยาที่มีความหลากหลายและเปี่ยมไปด้วยการเปลี่ยนแปลงที่คาดไม่ถึง เป็นสภาพแวดล้อมและระบบสิ่งมีชีวิตที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงภายนอกน้อยนิดมาก

นอกจาก วนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจี๋ยแล้ว ภูเขาเทียนจื่อซาน ภูเขาเทียนเหมินซาน ถ้ำหวงหลงดังก็เป็นที่เกี่ยวข้องที่พลาดไม่ได้เลย

ชาวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยภาคภูมิใจกับประโยคหนึ่งที่ว่า “ท่องจางเจี๋ยเจี๋ยเหมือนดังเดินเที่ยวอยู่ในภาพฟู่กันจีน” จะเหมือนอย่างนั้น ขอเชิญออกท่องเที่ยวไปด้วยพร้อม ๆ กัน

วนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจี๋ย

เดินเข้าสู่ขอบเขตของวนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจี๋ย ก็เหมือนย่ำเข้าสู่โลกแห่งขุนเขาสูงในเทพนิยาย ที่มองไปทางไหนราวกับมีเข็มหินยักษ์เล่มใหญ่กลับหัวปักแผ่นดินล้อมตัวเราไว้ การเดินชมนั้นนักท่องเที่ยวต้องจินตนาการ พิจารณาตามแต่จุดยืนและมุมมองที่ต่างกัน บางที่ยังมียอดเขาหลายแห่งที่มองรวมแล้วได้ออกมาเป็นภาพนิทานเรื่องหนึ่งพอดี นอกจากนี้ ระหว่างยอดเขาแต่ละลูก ยังถูกประดับไว้ด้วยลำธารที่มีน้ำใส มีปลาตัวเล็กๆ ที่รออาหารจากนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ที่สนุกกว่าปลาก็คือลิง ซึ่งจะมีป้ายเขียนเตือนไว้แล้วว่า โปรดระวังเวลาป้อนอาหารให้ลิง นักท่องเที่ยวหลายคนอาจจะเผลอลูบหัวลิง ทำให้เกิดการกัดบ้างข่วนบ้างบาดเจ็บเล็กน้อยๆ อยู่บ่อยๆ

เมื่อไปเที่ยววนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจี๋ย ต้องเที่ยวให้ครบแหล่งท่องเที่ยวสำคัญทั้ง 6 แห่ง ได้แก่ ลำธารจินเปียนซี ยอดเขาหวงซือไจ้ ลำธารผิพาซี ยอดเขาเอียวจื่อไจ้ หุบเขาซาตาวโกวและยอดเขาหยวนเจี๋ยเจี๋ย

ลำธารจินเปียนซี

คำว่า จินเปียนซี ซึ่งหมายถึง ลำธาร จินคือทอง เปียนคือแร่ ซึ่งที่ได้แปลว่า “ลำธารแร่ทอง” นี้ก็เพราะว่า ยอดเขาชื่อดังที่สุดในเขตลำธารจินเปียนซีก็คือ ยอดเขาจินเปียนหรือยอดเขาแร่ทอง ซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงและเล็ก ที่ตั้งตรงตระหง่านอยู่กลางท้องผา พอถึงตอนตะวันตกดิน แสงอาทิตย์สีทองส่องกระทบมาที่ยอดเขา จะดูเหมือนแร่ทองที่เราเห็นได้บ่อยๆ จากการแสดงจิ้งจอกกึ่ง

แหล่งท่องเที่ยวของจางเจี๋ยเจี๋ยหลายที่ล้วนมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่มาก จึงมีจัดรถตู้บริการรับส่งนักท่องเที่ยวตามที่ต้องการ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและไม่จำกัดจำนวนครั้งการใช้บริการ เพราะค่ารถได้รวมอยู่ในค่าบัตรเข้าชมแล้ว นอกจากนี้ ค่าบัตรเข้าชมราคา 248 หยวนนั้นยังได้รวมค่าประกันอุบัติเหตุ 3 หยวนโดยมีวงเงินการประกันภัยอยู่ที่ 100,000 หยวน

ลำธารจินเปียนซีเป็นจุดไฮไลต์สำคัญ โดยหลังจากเราเดินเข้า
ประตูวนอุทยานฯ แล้ว ประมาณ 300 เมตรก็จะถึงทางเข้าสู่ลำธาร
จินเปียนซีได้ไม่ยาก ซึ่งจินเปียนซีเป็นลำธารที่ลัดเลาะไหลผ่านมาตาม
ยอดเขาและปุยเมฆขาว ค่อยๆ เลี้ยวลดคดเคี้ยว ไหลลงมารวมที่ลำธาร
ดังนั้น น้ำในลำธารจึงใสเหมือนกระจก มองเห็นมีปลาเล็กปลาน้อย
ว่ายอยู่ไปมาได้อย่างชัดเจน ริมฝั่งลำธารเองก็เต็มไปด้วยดอกไม้สีส้ม
สดใส บนต้นไม้ข้างลำธารก็มีนกขนสวยหลายชนิดเกาะอยู่ นกทอง
เทียวที่ได้มาเยือนจึงเสมือนประหนึ่งเดินท่องอยู่ในภาพเขียนพู่กันจีน
นอกจากนี้ ระหว่างทางยังจะพบสาวชนชาติญี่เจียงแต่งกายด้วย
เสื้อผ้าที่มีเอกลักษณ์ของชนชาติตน ถ้าสนใจอยากได้ยินเสียงก็
สามารถขอเพลงได้ เพลงหนึ่งเพียง 10 หยวน แต่ถ้าไม่ทราบว่าจะ
จะขอเพลงไหนดีก็ยินฟังเพลงที่คนอื่นขอไว้ก็ได้ไม่ผิดธรรมเนียมแต่
อย่างใด

ยอดเขาหวงซือไจ้

เล่ากันว่า หวงซือกิง อาจารย์ของจางเหลียงเคยมาปรุงยาเม็ดอยู่
บนยอดเขานี้ ซึ่งยอดเขานี้จะตั้งอยู่ตอนกลางของวนอุทยาน เป็นยอด
เขาที่มียอดกว้างใหญ่ที่สุดของวนอุทยาน ยอดเขามีความสูง 1,080
เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ซึ่งโดยปกติยอดเขาสูงขนาดนี้มักจะมียอด
เขาที่แหลม แคบ ยาวที่นักท่องเที่ยวจะขึ้นถึงยอด แต่ยอดเขาหวงซือ
ไจ้เป็นยอดเขาเพียงยอดเดียวที่มีพื้นที่กว้างพอสำหรับให้นักท่องเที่ยว
ขึ้นไปชมวิวนบนยอดได้ ซึ่งเมื่อได้ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขาหวงซือไจ้แล้ว
จะสามารถมองเห็นยอดเขาทุกยอดในวนอุทยานฯแห่งนี้ได้ และเมื่อ
หมุนตัวดูรอบหนึ่ง ก็เสมือนชมภาพยนตร์ 360 องศา บางยอดต่ำกว่า
ยอดหวงซือไจ้ ดูเหมือนเพิ่งออกมาจากพื้นขึ้นมา บางยอดสูงกว่า
ต้องเงยหน้ามอง ก็ดูเหมือนเข็มยักษ์ระฟ้าเสียบทะลุเข้าเมฆ ชวน
ให้ทั้งและตะลึงไปกับความงามอย่างเหลือเชื่อของธรรมชาติ ซึ่งไม่
ต้องห่วงกลัวขึ้นไม่ไหว เพราะยอดเขาหวงซือไจ้มีการบริการกระเช้า
ทั้งขาขึ้นและขาลง สามารถขึ้นถึงยอดภายใน 20 นาทีเท่านั้นโดย
ค่ากระเช้าเที่ยวเดียว 50 หยวน ไปกลับ 96 หยวนต่อคน เสนอให้
ขึ้นโดยกระเช้าและเดินลงเอง เพราะระหว่างทางก็จะสามารถค่อยๆ
ถ่ายรูปและไม่เหนื่อยมาก

สาระน่ารู้

บัตรเข้าชมของจางเจียเจี๋ยมีราคาอยู่ที่ 248 หยวนต่อคน สามารถเข้าเที่ยววนอุทยานแห่งชาติจางเจียเจี๋ยได้ 2 วันติดต่อกัน โดยเป็นบัตรรวมของแหล่งท่องเที่ยว 3 แห่งของ “อู่หลิงหยวน” ได้แก่ วนอุทยานแห่งชาติจางเจียเจี๋ย หุบเขาลั่วซียี้ และเขาเทียนจื่อซาน ทั้งนี้ขอแนะนำให้เที่ยววนอุทยานฯจางเจียเจี๋ยในวันแรกก่อน โดยตอนเช้าเที่ยวยอดเขาหวงซือไจ้ ลำธารผีฟ้าซีและยอดเขาเอียวจื่อไจ้ ตอนบ่ายไปเที่ยวลำธารจินเปียนซี หุบเขาซาตาวโกว ยอดเขาหยวนเจียเจี๋ย ส่วนวันที่สองจึงค่อยไปเที่ยวเขาเทียนจื่อซานต่อ

ถ้าหากมาเที่ยวกับคณะทัวร์ ทางบริษัททัวร์มักจะจัดรถและที่รับประทานอาหารให้อยู่แล้ว แต่ถ้ามาเที่ยวเองเสนอให้รับประทานอาหารอยู่ในวนอุทยานฯ ราคาอาหารของภัตตาคารในวนอุทยานฯ จะแพงกว่าข้างนอกเล็กน้อย เช่น กับข้าวผัดผัก ราคา 15 ถึง 20 หยวนต่อจาน และ กับข้าวที่มีเนื้ออย่างน้อย 30 หยวนต่อจาน

ถ้าอยากมีเวลาเที่ยวให้เต็มที่ ก็แนะนำให้พักที่โรงแรมของวนอุทยาน ราคาจะแพงกว่าข้างนอกบ้าง จะอยู่ที่ 400-1000 หยวนต่อคืน ตามแต่ละระดับ ต่อรองราคาได้ ทั้งนี้คุณภาพการบริการอาจจะสู้โรงแรมของภายนอกไม่ได้ แต่จะได้สัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีที่พักแบบบ้านชาวเขา ราคาอยู่ที่ 50-80 หยวนต่อคืน ถ้าเน้นว่าต้องพักแบบสบาย มีมาตรฐาน แนะนำให้พักที่โรงแรมในตัวเมืองจางเจียเจี๋ย แต่ต้องเสียเวลาในการเดินทางไปกลับจากวนอุทยานฯถึงตัวเมือง ซึ่งห่างกันประมาณ 32 กิโลเมตร ใช้เดินทางประมาณครึ่งชั่วโมง ค่าแท็กซี่ประมาณ 80 หยวน ทั้งนี้อาจจะใช้รถประจำทางระหว่างตัวเมืองกับแหล่งท่องเที่ยวก็ ค่าตัว 10 หยวน รอประมาณ 10 นาทีต่อเที่ยว จะใช้เวลาเดินทางประมาณ 40 นาที

ส่วนการเดินทางจากสนามบินจางเจียเจี๋ยเข้าสู่ตัวเมือง ค่าแท็กซี่ประมาณ 20 หยวน แต่ถ้าจะตรงไปวนอุทยานฯเลยค่าแท็กซี่จะอยู่ที่ประมาณ 100 หยวน

สำหรับผู้สูงอายุ ที่เห็นบันไดทางขึ้นลง ยอดเขาเทียนเหมินซาน จางเจี๋ยเจีย มณฑลหูหนาน แล้วคิดว่าตัวเองคงขึ้นไม่ไหวแน่ ขอแจ้งข่าวดีให้ทราบไว้ เมื่อวันที่ 25 เมษายน 2558 ได้มีการเปิดให้บริการบันไดเลื่อนขึ้นยอดเขาแล้ว โดยบันไดเลื่อนสามารถให้บริการประชาชนได้ 3,600 คนต่อชั่วโมง บันไดเลื่อนมีความสูงในแนวตั้ง 340 เมตร และแบ่งออกเป็น 12 ช่วง ความยาวของบันไดเลื่อนยาวถึง 897 เมตร

ภูเขาเทียนจื่อซาน

ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของวนอุทยานแห่งชาติจางเจี๋ยเจีย มีความยาวประมาณ 40 กิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 67 ตารางกิโลเมตร ยอดเขาสูงสุดมีความสูงเหนือระดับน้ำทะเล 1,262 เมตร ลักษณะของภูเขาเทียนจื่อซานคือ ยอดเขาเยอะ สูงชัน เรียงเป็นชั้นๆ สูงๆ ต่ำๆ เหมือนคลื่นทะเลแห่งยอดเขา ไฮไลท์ของภูเขาเทียนจื่อซานมีอยู่สี่อย่างได้แก่ หมอก พระจันทร์ แสงเงินแสงทองและหิมะในฤดูหนาว

สภาพภูมิอากาศของจางเจี๋ยเจีย

สภาพอากาศของจางเจี๋ยเจียมีลักษณะที่ว่า ฝนตกบ่อย แต่ปริมาณแสงอาทิตย์ดี ฤดูร้อนก็ไม่ร้อนมาก ฤดูหนาวก็ไม่หนาวและไม่หนาวมาก สรุปได้ว่าทั้งปีมีแต่ฤดูใบไม้ผลิฤดูเดียวก็ได้ คล้ายกับเมืองคุนหมิง อุณหภูมิโดยเฉลี่ยตลอดทั้งปีอยู่ที่ 16.6 องศา เหมาะสมกับการท่องเที่ยวมาก โดยเฉพาะเดือนเมษายนและเดือนตุลาคม สองเดือนนี้นับว่าเป็นช่วงเวลาที่น่าเที่ยวที่สุด

จางเจี๋ยเจียมีฝนตกบ่อย โดยเฉพาะในเดือนกรกฎาคม จะมีฝนตกเกือบทุกวัน และมีหมอกบ่อยมาก หลังจากฝนหยุดประมาณ 1-2 ชั่วโมงจะถือเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับนักท่องเที่ยว เพราะบรรดา ยอดเขาของจางเจี๋ยเจียคล้ายๆ จมอยู่ท่ามกลางทะเลหมอก

พอเวลานักท่องเที่ยวเดินชมด้วยกระแสลมที่พัดพาหมอกสลับกับแสงอาทิตย์จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และถ้ามาเที่ยวจางเจี๋ยเจี๋ยในฤดูใบไม้ร่วง จะพบกับความแตกต่างของพื้นราบและบนยอดภูเขา เนื่องจากภูเขาของจางเจี๋ยเจี๋ยสูงชันมากจากเชิงเขาถึงยอดเขาสูงห่างกันกว่า 1,000 เมตร นักท่องเที่ยวจะพบว่า ตอนเช้าอยู่ที่ตีนเขา มีแสงแดดพอให้ร้อนนิดหน่อย พอเดินขึ้นไปเรื่อยๆ ก็จะถึงกลางทางที่เต็มไปด้วยหมอก อากาศจะเย็นลงเรื่อยๆ แต่ยังเย็นสบายอยู่ พอเริ่มเห็นยอดเขา อาจต้องตกใจที่เห็นหิมะกำลังตกอยู่ ยอดเขาถูกคลุมไว้ด้วยหิมะเหมือนใส่หมวกสีขาวใบหนึ่ง ดังนั้น นักท่องเที่ยวที่จะก็ควรต้องเตรียมใส่หมวกขึ้นไปด้วย

มาเที่ยวที่จางเจี๋ยเจี๋ย วันเดียวจะพบอากาศของหลายฤดู สบายก็จริง แต่ต้องระวังสุขภาพให้ดี ต้องอย่าลืมใส่เสื้อเปลี่ยนเสื้อตามสิ่งแวดล้อมและอุณหภูมิที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ต้องเตรียมเสื้อกันหนาวไว้ล่วงหน้าถึงแม้ว่าตอนอยู่ที่เชิงเขา จะไม่ค่อยต้องการก็ตาม ฝนตกและหิมะตกถือว่าโชคดีมากเพราะจะพบทิวทัศน์ที่สวยงามเป็นพิเศษ แต่ต้องระวังเป็นพิเศษเพราะว่าทางจะลื่น ต้องเตรียมรองเท้าที่เหมาะสมกับการเดินพื้นแฉะไว้ให้พร้อม

ภูเขาเทียนเหมินซาน

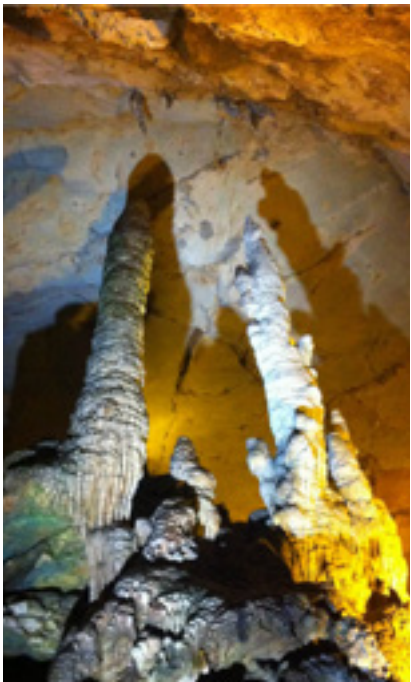
ภูเขาเทียนเหมินซานได้รับการยกย่องเป็น “เขาคักดีลิตส์” เป็นที่อธิษฐานนับถือของผู้คนทั่วไปมาแต่อดีต ภูเขาเทียนเหมินซานตั้งอยู่ทางทิศใต้ห่างจากตัวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ย 10 กิโลเมตร คำว่า “เทียน” หมายความว่า “ฟ้าหรือสวรรค์” คำว่า “เหมิน” แปลว่า “ประตู” ดังนั้น ภูเขาเทียนเหมินซานหรือก็คือ ภูเขาประตูแห่งสวรรค์ ซึ่งเหตุที่ได้ชื่อนี้สืบเนื่องจากเมื่อปี 263 ส่วนกลางของยอดเขาพังทลายลงทำให้ยอดเขามีรูปร่างลักษณะคล้ายกับประตู โดยส่วนยอดสุดยังคงเชื่อมติดกันอยู่ จึงดูเหมือนเป็นประตูทางขึ้นสวรรค์หรือประตูแห่งสวรรค์ และส่วนที่พังลงเป็น “ช่องประตู” ก็เรียกว่า เทียนเหมินดั่ง หรือ ถ้าประตูแห่งสวรรค์ มีความสูง 131.5 เมตร กว้าง 57 เมตร ซึ่งนักธรณีวิทยาว่า เพราะตำแหน่งที่ตั้งของประตูเป็นส่วนที่ได้รับแรงบีบจากทั้งสองข้างจนพังแตก กลายเป็นช่องประตู และเมื่อขึ้นถึงยอดเขา ก็จะสามารถมองเห็นตัวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยที่อยู่ข้างล่างพอดี ในระดับความสูงที่สูงถึง 1,300 เมตร

ถ้าเดินขึ้นเองไม่ไหวก็ไม่ต้องกังวลอีกเช่นกัน เพราะทางเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยได้สร้างกระเช้าเชื่อมต่อระหว่างภูเขาเทียนเหมินซานและตัวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยไว้แล้ว กระเช้าแห่งนี้มีความยาวถึง 7,455 เมตร เป็นกระเช้าขึ้นภูเขาที่ยาวที่สุดในโลก การเดินทางไปที่ภูเขาเทียนเหมินซาน จากตัวเมืองจางเจี๋ยเจี๋ยไปยังสถานีกระเช้าไฟฟ้าโดยรถแท็กซี่มีความสะดวกสบายมาก ค่าบัตรเที่ยวชมราคา 258 หยวนต่อคนนี้ ได้รวมค่ารถโดยสารบริการภายในภูเขาเทียนเหมินซาน แะค่ากระเช้าไว้แล้วด้วยแล้ว

เมื่อเดือนกรกฎาคมปี 1992 รัฐบาลจีนได้ประกาศให้ภูเขาเทียนเหมินซานเป็นวนอุทยานแห่งชาติ นอกจากนี้ บนยอดเขายังเป็นที่ตั้งของวัดเทียนเหมินซานที่มีประวัติยาวนานกว่า 1,000 ปี การไหว้พระที่วัดเทียนเหมินซานและเดินขึ้นบันไดสวรรค์เพื่อขอพรและขอความสุขสวัสดิ์ปลอดภัยที่ประตูสวรรค์นี้เป็นประเพณีที่ชาวจีนนิยมมาก

ช่วงเทศกาลวันตรุษจีน ช่วงวันแรงงาน (1 พฤษภาคม) และช่วงวันชาติจีน (1 ตุลาคม) เป็นวันหยุดยาวของคนจีน ซึ่งคนจีนจะไปเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวเป็นครอบครัว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวชื่อดังต่าง ๆ มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากน้อย ขอแนะนำว่าอย่าไปเที่ยวจางเจี๋ยเจี๋ยใน 3 ช่วงเวลานี้ เพราะจะต้องเผชิญกับปัญหาการต่อแถวที่ยาวมาก การจองที่พักโรงแรมไม่สะดวก ค่าพักโรงแรมที่จะขึ้นราคาแพงกว่าช่วงปกติด้วย

2 สิ่งมหัศจรรย์เกี่ยวกับประตูลัวร์

1) ประตูพ่นน้ำ เนื่องจากประตูลัวร์ตั้งอยู่ระหว่างหน้าผาทั้งสองบนยอดเขาเทียนเหมินซาน ในฤดูร้อน วันฟ้าโปร่งอากาศแจ่มใส เคยเกิดปรากฏการณ์ที่जूๆ หน้าผาข้างขวาพ่นน้ำออกมาอย่างฉับพลัน ซึ่งมีชาวเมืองจางเจียเจียมีหลายคนเคยพบเห็นปรากฏการณ์นี้ และที่พิเศษยิ่งไปกว่านั้นคือ ปีที่เกิดปรากฏการณ์นี้มักจะเกิดเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์หรือเกิดภัยพิบัติครั้งร้ายแรงขึ้น

2) ประตูสวรรค์หันตัว ชาวเมืองจางเจียเจียมีความเห็นตรงกันว่า ในช่วงตลอดหลายสิบปีมานี้ ประตูสวรรค์ได้หมุนเคลื่อนตัวช้าๆ อย่างต่อเนื่อง ในตัวเมืองบางที่แต่ก่อนมองเห็นประตูสวรรค์ได้ แต่ปัจจุบันนี้มองเห็นแต่ภูเขาไม่เห็นประตูแล้ว แสดงว่าประตูสวรรค์ได้หันเคลื่อนตัวจากทิศเหนือไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือเรื่อยๆ

ถ้ำหวงหลงตั้ง

ภายในถ้ำหวงหลงตั้งมีพื้นที่ประมาณ 200,000 ตารางเมตร แบ่งเป็น ถ้ำปาก 2 ชั้น ถ้ำในอีก 2 ชั้น ทั้งหมด 4 ชั้น ส่วนที่สูงที่สุดนั้นสูงกว่า 100 เมตร เป็นถ้ำที่เกิดจากธารน้ำใต้ดินกัดกร่อนหินปูน มีความยาวทั้งสิ้น 13 กิโลเมตร ห้องโถงใต้ดินที่กว้างที่สุดกินพื้นที่ 12,000 ตารางเมตร ซึ่งสามารถบรรจุคนได้ 10,000 คน

จุดท่องเที่ยวสำคัญของถ้ำหวงหลงตั้งมีหลายที่ เช่น พระราชวังมังกร พระราชวังคริสตัล ภูเขาพิณหิน น้ำตกเทวดา แม่น้ำน้ำค้างแขวงกตซึ่งแต่ละที่และแต่ละชั้นเชื่อมถึงกันด้วยทางเดินบันได พระราชวังมังกรเป็นจุดน่าสนใจที่สุด กินพื้นที่ 1,600 ตารางเมตร มีราชบัลลังก์แห่งเทพมังกรอยู่ตรงกลาง มีเสาหินงอกนับร้อยนับพันกระจายอยู่ทั่วไปบริเวณรอบๆ ราชบัลลังก์ นอกจากนี้ ในถ้ำหวงหลงตั้ง ยังมีอ่างเก็บน้ำใต้ดินหนึ่งแห่ง ธารน้ำใต้ดิน 2 สาย น้ำตกใต้ดิน 3 แห่ง ทะเลสาบใต้ดิน 4 แห่ง ห้อง

โถงใต้ดิน 13 ห้อง ระเบียง 96 แห่ง หินงอกที่มีหลากหลายจำนวนนับไม่ถ้วน เกิดเป็นรูปร่างต่างๆ เช่น พิลินหิน ม่านหิน ดอกไม้หิน

สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือภายในถ้ำมีน้ำตกและภูเขา น้ำตกใต้ดิน มีความสูงถึง 50 เมตร พบเห็นได้ยากในสถานที่ท่องเที่ยวอื่น และได้้้น้ำตกยังมีถ้ำอีกชั้นหนึ่ง นับเป็นความพิเศษที่ยากมาก

ราคาบัตรเที่ยวชมถ้ำหวงหลงตั้งอยู่ที่ 80 หยวน

หุบเขาเลนถางวาน

“เลนถาง” หมายถึงศาลแห่งเทพเจ้า “วาน” หมายถึงเหว ที่มีลักษณะโค้งเว้าแบบรูปตัวยู “U” รอบด้านทั้ง 4 เป็นหน้าผาที่ชันและเรียบมาก เหมือนถูกคมมีดตัด มีหมอกปกคลุมทุกวัน ส่วนฝนก็ตกอย่างไม่ขาดสาย ร่องเหวมีม่านเมฆลอยละล่องหลายชั้น ดูเหมือนเป็นศาลเจ้า 5 ชั้น มองจากยอดเขาไม่เห็นกันเหวลึกเท่าไร ถึงฝนตกหนักจะเหมือนได้ยินเสียงฟ้าพินกันสนมราบ

แท่นเตียนเจียงไถ

“เตียน” หมายถึงตรวจ “เจียง” หมายถึงแม่ทัพ ขุนนาง “ไถ” หมายถึงแท่น เตียนเจียงไถเป็นแท่นตั้งอยู่ในหุบเขาที่มีหมอกปกคลุมไว้ตลอด รอบๆ มีแท่นหินรูปร่างแปลกประหลาดเสมือนคนหลายสิบคน โดยพระเจ้าจักรพรรดิประทับอยู่ตรงกลาง ด้านหน้ามีชั้นที่กำลั้้งอ่านพระบรมราชโองการอยู่ ข้าราชการฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋นยืนแยกเป็น 2 แถวเรียงกันอยู่ด้านหน้า ถัดออกไปอีกเป็นทหารหลายนายยืนนิ่งตั้งใจฟังถ้อยแถลงแห่งพระบรมราชโองการ

ยอดเขายวี่ปีเฟิง

“ยวี่ปี” หมายถึงฟูกันของพระราชินี “เฟิง” หมายถึงยอดเขา ยอดเขายวี่ปีเฟิงตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของภูเขาเทียนจื่อซาน มียอดเขาสูงต่างสลับกันหลายสิบแห่ง ดูเหมือนฟูกัน

หลายสิบด้ามปักเรียงรายอยู่บนโต๊ะ นับเป็นทัศนียภาพชื่อดังของภูเขาเทียนจื่อซาน

เขียนหนี่ว่ซานฮวา

ตั้งอยู่ด้านตรงข้ามของ “ยวี่ปีเฟิง” เขียนหนี่ว่ หมายถึงเทพธิดา ซาน หมายถึงแจก มอบ ฮวา หมายถึงดอกไม้ เนื่องจากยอดเขานี้ดูเหมือนสาวงามนางหนึ่งยืนถือตะกร้าที่ใส่เต็มด้วยมวลหมู่ดอกไม้ เตรียมพร้อมโปรยมอบความงามให้กับโลกมนุษย์อยู่

เทียนจื่อซานไม่ต้องเสียค่าบัตร เพราะรวมอยู่ในค่าบัตรแรกเข้าของอุ้งหลิงหยวนแล้ว แต่ถ้าไม่อยากจะเดินขึ้นลงเอง สามารถนั่งกระเช้าในราคาเที่ยวเดียว 52 หยวน และ ไปกลับ 104 หยวน

ทะเลสาบเป่าเฟิงหู

“เป่า” หมายถึงอัญมณี “เฟิง” หมายถึงยอดเขา “หู” หมายถึงทะเลสาบ ทะเลสาบนี้เป็นทะเลสาบอ่างเก็บน้ำ มีความยาว 2,500 เมตร กว้าง 200-1,000 เมตร ระดับน้ำมีความลึกโดยเฉลี่ย 72 เมตร เนื่องจากทะเลสาบเป่าเฟิงหูอยู่ระหว่างภูเขาบนยอดเขา น้ำ ทะเลสาบจึงได้น้ำจากธรรมชาติที่ไหลเข้าร่วมมาจากภูเขาต่าง หากได้ลองเรืออยู่บนทะเลสาบป่าว่เฟิงหู เดินเล่นที่เกาะกลางทะเลสาบ ปีนขึ้นยอดเขาอิงโวกี้ที่ตั้งอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบ ก็จะทำให้สัมผัสได้ถึงความงามแห่งทะเลสาบป่าว่เฟิงหูที่เสมือนหยกเขียวขึ้นงามที่ถูกฝังอยู่ในเทือกเขาสวรรค์ และข้างๆ ทะเลสาบป่าว่เฟิงหูมีน้ำตกป่าว่เฟิง ที่มีความสูงกว่า 100 เมตร เสียงน้ำดังชัดกระหน่ำราวกับเสียงฟ้าร้อง มองจากที่ไกลๆ จะเห็นเสมือนผืนผ้าไหมสีขาวห้อยลงจากยอดเขา

จากตัวเมืองจางเจียเจียนั่งรถประจำทางมาทะเลสาบป่าว่เฟิงหูจะใช้เวลาเดินทางประมาณ 40 นาที ค่าตั๋ว 10 หยวนต่อคน ค่าบัตรเที่ยวชมราคา 74 หยวนต่อคน รวมค่าเรือแล้ว

“ปีนพบกัันที่จางเจียเจีย รับรองไม่ผิดหวัง”

- ขอขอบคุณภาพจาก
คุณ Joh Weerawat
คุณวาทินี ห้วยแสน (นสพ.สยามรัฐ)
คุณกิริยา ไผ่วินทะ -

ชีวิตนักศึกษาไทย ในมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง

หากเอ่ยถึงการศึกษาต่อในประเทศจีนสำหรับนักศึกษาไทยแล้ว ชื่อของมหาวิทยาลัย “เป่ย์ไว่” อาจจะไม่เป็นที่คุ้นเคยนัก แต่สำหรับในวงการการแปลภาษาจีน-ไทยนั้น มหาวิทยาลัย “เป่ย์ไว่” หรือชื่อภาษาไทยว่า “มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง” ถือเป็นสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนทางด้านสาขาล่ามและการแปลที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศจีนในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง (Beijing Foreign Studies University) นั้น เป็นมหาวิทยาลัยที่มีประวัติการสอนภาษาต่างประเทศมานานที่สุดและเปิดสอนภาษาต่างประเทศมากที่สุด在中国 นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์วิจัยและศูนย์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ วรรณกรรม และวิจัยวิทยาศาสตร์ ระดับนานาชาติ เป็นแหล่งผลิตล่ามระดับสูงและบุคลากรด้านภาษาต่างประเทศที่นักศึกษาจีนผู้อยากเรียนด้านนี้ใฝ่ฝันเข้ามามากที่สุด

นักศึกษาไทยที่มาศึกษาที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่งนี้ในปัจจุบันยังมีจำนวนไม่มากนัก ซึ่งมีนักศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรี จนถึงระดับปริญญาเอก รวมถึงนักศึกษาที่มาเรียนภาษาจีนทั่วไป โดยเฉพาะการสมัครเข้าเรียนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาสาขาการล่ามและการแปลไทย-จีนนั้นมิให้เลือกหลายช่องทาง นักศึกษาสามารถสมัครด้วยตนเองหรืออาจจะขอรับทุนการศึกษาผ่านสถานทูตจีนประจำประเทศไทย และอีกช่องทางหนึ่งนั้นอาจจะสมัครผ่านโครงการร่วมระหว่าง มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง กับมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง ซึ่งจัดการสอบที่มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ชีวิตความเป็นอยู่ในมหาวิทยาลัยถึงแม้การเรียนจะค่อนข้างหนัก เพราะว่าการศึกษาในระดับปริญญาโทเน้นการศึกษาเล่าเรียนด้วยตนเอง แต่ก็พอมีเวลาส่วนตัวอยู่บ้าง ซึ่งส่วนใหญ่ นั้น นักศึกษา ก็จะพักผ่อนได้ตามอัธยาศัย เพราะภายในมหาวิทยาลัยยังมีศูนย์กีฬาในร่มและกลางแจ้ง มีสระว่ายน้ำที่ใช้จัดการแข่งขันกีฬาสำคัญๆ ในระดับมหาวิทยาลัยหลายครั้ง ซึ่งนักศึกษาสามารถไปออกกำลังกายได้ แต่อาจจะต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมบ้าง ด้านอาหารการกินภายในมหาวิทยาลัยก็มีโรงอาหารหลายแห่ง มีซูเปอร์มาร์เก็ตย่อยๆ กระจายอยู่ทั่วมหาวิทยาลัย ส่วนรอบๆ มหาวิทยาลัยนั้นก็ยังมีร้านอาหารมากมาย และมีให้เลือกหลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นอาหารจีน เกาหลี ญี่ปุ่น สำหรับนักศึกษาที่เป็นมุสลิมนั้นก็ไม่ต้องเป็นกังวล เพราะว่ามีร้านอาหารอิสลามอยู่หลายร้านด้วยกัน นอกจากนั้นก็ยังมีตลาดสด และซูเปอร์มาร์เก็ตที่สามารถหาเลือกซื้ออาหารสดมาประกอบเองได้

ด้านหอพักนักศึกษาสำหรับนักศึกษาต่างชาตินั้น มีทั้งในฝั่งตะวันตกและตะวันออกของมหาวิทยาลัย หอพักนั้นมีด้วยกันอยู่หลายรูปแบบ ส่วนราคานั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของห้อง ตั้งแต่ราคาคืนละ 30-75 หยวน โดยมีให้เลือกไม่ว่าจะเป็นห้องเดี่ยวแบบมีห้องน้ำในตัว ห้องคู่แบบมีห้องน้ำในตัว หรือห้องคู่แบบห้องน้ำรวม แล้วแต่ความต้องการของนักศึกษาเอง ภายในหอพักทุกห้องมีฮีทเตอร์ที่เปิดให้ใช้ในช่วงฤดูหนาว รวมถึงน้ำอุ่นที่มีตลอด 24 ชม. อีกทั้งภายในหอพักยังได้จัดให้มีห้องครัวประจำแต่ละชั้น สำหรับให้

นักศึกษาไปใช้ร่วมกันได้

สำหรับนักศึกษาที่อยากจะเดินทางไปท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญๆ ต่างๆ ทั่วนครปักกิ่งนั้นก็สามารทำได้โดยง่าย เพราะใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัยมีสถานีรถไฟใต้ดินอยู่ ซึ่งระบบการคมนาคมขนส่งของปักกิ่งค่อนข้างสะดวกมาก การนั่งรถประจำทางก็ไม่ได้ลำบากนัก แถมราคาย่อมเยา สถานที่ท่องเที่ยวในปักกิ่งที่เป็นที่รู้จักดีมีมากมายเช่น กำแพงเมืองจีน พระราชวังต้องห้าม จัตุรัสเทียนอันเหมิน หอฟ้าเทียนถาน พระราชวังฤดูร้อน หรือถ้าชื่นชอบทัศนียภาพในเวลากลางคืนสามารถไปขึ้นชมแสงสีได้ที่ ถนนคนเดินหวังฝูจิง ซึ่งเป็นย่านถนนช้อปปิ้งที่คึกคักที่สุดสายหนึ่ง ทั้งยังมีส่วนของตลาดที่ขายของกินแปลก ๆ และของขึ้นชื่อของปักกิ่งอย่างครบครัน

ในช่วงระหว่างภาคการศึกษาและช่วงปิดเทอม ทางมหาวิทยาลัยยังจัดกิจกรรมพานักศึกษาต่างชาติไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังต่างๆ ของจีน อาทิ เชียงซาน เทียนจิน ฮาร์บิน ซานตง ชมกายกรรมปักกิ่ง และการแสดงกังฟู เป็นต้น ซึ่งทางมหาวิทยาลัยจะช่วยสนับสนุนค่าใช้จ่ายบางส่วน และในแต่ละปีจะมีตารางกิจกรรมที่ผลัดเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ นอกจากนั้นระหว่างภาคการศึกษายังมีวันหยุดราชการ วันหยุดช่วงเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลตรุษจีน วันชาติ โดยเฉพาะช่วงวันชาติที่เป็นวันหยุดยาวกว่าสิบดาวี่ ซึ่งเป็นอีกช่วงเวลาหนึ่งที่นักศึกษาต่างชาติได้พักผ่อน ผู้เขียนหวังว่ามหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่งจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับนักศึกษาไทยที่สนใจจะมาศึกษาต่อยังประเทศจีน “ปีหน้าขอให้ได้พบกันที่เป่ย์ไว่”

ทางขึ้นสวรรค์ของคนหลังคาโลก

“

พิธีส่งคนตายขึ้นสวรรค์

ผมฟังแล้วนึกฉงน

ชาวทิเบตเขาจะส่งคนตายขึ้นสวรรค์กันอย่างไร

คงจะฝังหรือเผาตรงเนินดินติดแม่น้ำนี้กระมัง

”

มนุษย์เรามีโชคชะตาของแต่ละคน แต่โดยรวมแล้วก็มีความสุขเศร้าคละเคล้ากันไป และส่วนใหญ่เชื่อว่า เมื่อถึงเวลาอันสมควรก็มีแต่อยากจะเดินทางไปสวรรค์ด้วยกันทั้งนั้น คงไม่มีใครอยากลงดิน ลงน้ำ จมอยู่ในกระทะทองแดงเวียนว่ายไม่ได้หยุดไม่ได้เกิดกันหรอก มีแต่อยากจะขึ้นไปสูงๆ สูงที่สุดเท่าที่จะไปได้ เรื่องแบบนี้คงต้องถามพวกนักการเมือง เพราะพวกนี้มักจะไม่ค่อยพอใจในสิ่งที่ตัวมีสักเท่าไร อยากได้ อยากมี อยากจะอยู่แต่ในที่สูงๆตลอดเวลา เลยกินไม่รู้จักอิ่ม ไม่รู้จักพอ แต่ช่างเถอะ อย่าไปพูดถึงคนพวกนี้ให้หนักและหน่วยหัวเสียเปล่าๆเลย...

ผมนั่งคิดอะไรเพลินไปเรื่อยเปื่อยในยามเที่ยงวันที่ลมแสนจะแรง หนาว และแดดหุบในห้องทำงานของหน่วยภาษาไทย ประจำสถานีวิจัยนานาชาติจีนชนกรุงปักกิ่ง อากาศในเดือนตุลาคมอุณหภูมิลดต่ำลงเรื่อยๆ เพื่อนๆ ชาวจีนบอกว่า ลมหนาวมาแล้วและเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น ผมได้แต่ส่ายหน้า เพราะไม่ชอบอากาศหนาว แต่จะทำได้ยังไง ยิ่งใกล้เย็นก็หนีไม่พ้นอยู่ดี แล้วจะคิดมากไปทำไม แต่วันนี้ขอหลบอยู่บนตึกที่ทำงานก่อนดีกว่า

วันนี้ผมรู้สึกมันๆ เลยไม่อยากเดินตากลมไปที่โรงอาหาร อยู่อาศัยว่าผมอ่อนแออะนะครับ ลมที่เมืองจีนไม่เหมือนที่บ้านเรา พอเดิน

ใหม่ๆ เมื่อ 3-4 เดือนก่อนหน้านี้ คุณจางเล็กทานมือกลางวันมาเป็นเดือนแล้ว ใครๆ เขาลงไปทานข้าวกัน คุณจางจะอยู่โยงเฝ้าห้องบางทีทานข้าวขึ้นมาก็เห็นแกฟุบหลับอยู่บนโต๊ะทำงาน คุณจางตั้งใจแน่วแน่ว่าจะลดพุงกะทีลงให้ได้ แต่วันนี้มีคนกลัวลมหนาวเมืองจีนอย่างผมอยู่เป็นเพื่อน

เรานั่งกันคนละแถว หันหน้าชนกันแต่เอียงไปคนละมุม คุณจางคงจะเห็นผมนั่งอยู่เฉยๆ แก่อดูหุบเพลงแล้วเดิมาหา ผมยิ้มให้ คุณจางพูดขึ้น “ไม่ไปทานข้าวหรือครับ”

“ฝากคุณหลี่มีซื้ออะครับ มันมีน้มน้ำหวานๆ

จางว่าและยิ้มก่อนพูดต่อ “อาจารย์รู้ไหมคนที่เบตเขาอาบน้ำกันกี่หน ทั้งชีวิตนะ” คุณจางตั้งคำถามใส่ผมเข้าให้ ผมนั่งคิด

“เอ... เคยได้ยินว่า เมื่อก่อนเวลาอากาศหนาวคนจีนจะอาบน้ำที่ 15 วันครั้ง หรืออาทิตย์ละครั้ง แต่ทีเบตอยู่สูงกว่า หนาวกว่า เขาเป็นเดือนละครั้งแล้วกัน” ผมเดาส่ง

“ผิดครับ” คุณจางยิ้มแบบมีชัย “คนที่เบตเขาอาบน้ำกัน 3 ครั้งในชีวิต ครั้งแรกตอนแรกเกิดตามีคนอาบน้ำให้ ครั้งที่สองตอนแต่งงาน อันนี้อาบน้ำเองและนานหน่อย ครั้งที่สามตอนเสียชีวิตก็มีคนอาบน้ำให้อีก สรุปแล้วอาบน้ำเองคนเดียว” คุณจางว่ายิ้มๆ

ออกนอกชายคาตึก สายลมแรงปะทะเข้ามาจนเย็นและซาไปทั้งตัวโดยเฉพาะใบหน้า เลื้อยแจ๊คเก็ตที่สวมอยู่ต้องรัดซิปปิดถึงคอ ปกเลื้อยจับตึงขึ้นพอกันลมได้บ้าง สองมือซุกหาไอร้อนในกระเป๋าแจ๊คเก็ต และสองเท้าก้าวยาวๆ เดินด้านแรงลม รีบเดินให้ไวเพื่อให้ถึงจุดหมายโดยเร็ว พอเข้าหน้าหนาวพวกแมวจรจัดที่มาป้วนเปี้ยนแถวที่ทำงานก็ไม่โผล่มาให้เห็น มันคงจะไปหาที่หลบตามซอกหลืบของตึกเหมือนกับที่ผมฝากเพื่อนซื้ออาหารกล่องและอยู่โยงเฝ้าแผนกในตอนกลางวัน

แต่ผมไม่ได้อยู่คนเดียว มีคุณจาง หนุมจีนผิวขาว ร่างสูง พุงใหญ่ และรู้สึกราวพุงกะทิของคุณจางจะใหญ่ขึ้นกว่าตอนที่เจอกัน

ยังงี้ก็ไม่ว่า” ผมว่า

“อากาศเปลี่ยนแล้วครับอาจารย์ ต้องไปซื้อเสื้อหนาวแล้ว”

“ผมมีแจ๊คเก็ตอยู่สองตัว” คุณจางมองแจ๊คเก็ตของผมก็ส่ายหัวบอกว่า ไม่พอหรอก ต้องไปซื้อเสื้อขนเป็ดและเสื้อขนในสำหรับหน้าหนาวด้วย และว่าถ้าไม่ติดธุระวันหยุดนี้จะพาไปซื้อ ผมกล่าวขอบคุณ

“ไม่ต้องอาบน้ำบ่อยนะครับ อากาศแห้งอาบน้ำวันละหนก็พอหรือจะวันเว้นวันก็ได้ตามสะดวก” คุณจางว่าเรียบๆ

“เออ... มันไม่ชินนะครับ ต้องอาบ”

“อาบแล้วยังแห้งและคันนานครับ เชื่อผมเถอะ ไม่เป็นไร ไม่มีเหื่อ ไม่ต้องอาบ” คุณ

“ล้อเล่นนะ” ผมอุทานและอิงไปกับคำตอบของเพื่อนชาวจีน และว่า “เขาอาจจะเช็ดตัวเดาก็ได้นะ ถึงเขาไม่อาบ ก็มันหนาวนี่ครับ”

“ไม่หรอกอาจารย์ ผมเพิ่งไปมา พิสูจน์มาแล้ว” คุณจางทำท่าเอามือปิดจมูก “กลิ่นแรงจริงๆ ที่นั่น” ผมเพิ่งนึกได้ว่า เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา คุณจางเดินทางไปที่อำเภอที่เบตและเพิ่งกลับมาไม่กี่วันนี้เอง

ทิเบต หรือดินแดนที่ได้ชื่อว่า หลังคาโลก เป็นเขตปกครองตนเองหนึ่งในห้าของจีนแผ่นดินใหญ่ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีความสูงจากระดับน้ำทะเลต่ำกว่า 4,000 เมตร

มีอากาศที่หนาวเย็นและแห้งแล้ง หน้าหนาว อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ -20 ถึง 10 องศา ส่วน หน้าร้อนอุณหภูมิก็ยิ่งต่ำกว่า 10 องศาอยู่ดี แต่ ทางตอนใต้และตะวันออกซึ่งเป็นที่ตั้งของเมือง ลาซา เมืองท่องเที่ยวสำคัญ จะมีอากาศอบอุ่น กว่าเล็กน้อย ประชาชนส่วนใหญ่ในทิเบตเป็น ชาวจังหรือชาวทิเบต รองลงมาเป็นชาวจีนฮั่น ซึ่งมีอยู่ไม่มาก มีภาษาของตัวเองคือ ภาษาจัง

นั่นเป็นข้อมูลของทิเบตที่เคยผ่านตาจาก หนังสือท่องเที่ยวหรือในอินเทอร์เน็ต ที่สำคัญ ทิเบตยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกมากมายหลากหลาย อาทิ พระราชวังโปตาลาที่ยิ่งใหญ่และสูงสง่า ตั้งตระหง่านอยู่บนดินแดนหลังคาโลก เทศกาล ชอตันหรือเทศกาลกินนมเปรี้ยว ประเพณีคี่ลี ภาพพระพุทธรูปที่วัดเจปง รวมถึงทิวทัศน์ที่ งดงามไม่เหมือนใคร และความเป็นเอกลักษณ์ ทางศิลปวัฒนธรรมของชาวทิเบต ตัวผมเอง ก็ตั้งใจไว้ว่า จะต้องเดินทางไปเหยียบดินแดน หลังคาโลกแห่งนี้ให้ได้สักครั้งเหมือนกัน

“สวยไหมครับ” ผมถามคุณจาง แต่กลับ ทำหน้า “ทิเบตนะ สวยไหม” ผมย้ำ

“อ้อ... ก็สวยครับ วังโปตาลาสวยและยิ่งใหญ่ แต่เข้าไปข้างในแล้วมันมืดๆทึมๆ ดู น่ากลัวยิ่งงៃไม่รู้” คุณจางว่าและพูดต่อ “แถม ไม่ให้ถ่ายรูปด้วย”

“เอ...เหมือนคุณจางจะไม่ค่อยชอบทิเบต น้า” ผมแซวเพื่อนชาวจีน คุณจางส่ายหัวและว่า

“ไม่เลยๆ อยากไปมานานแล้วเหมือนกัน” คุณจางพูดพร้อมส่ายหัวและพูดต่อ “อย่าไป สนใจเรื่องที่รู้กันอยู่เลยอาจารย์ นี่ดีกว่า ผม เห็นมากับตา” คุณจางหยุดพูดแล้วมองมาที่ ผมแบบไม่มีม

“ก็อะไรเล่าครับ” ผมถาม

คุณจางไม่พูด แต่ส่งรูปๆหนึ่งมาให้ดู เป็น ภาพของแม่น้ำสายหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับเนินดินสูง ขนาดภูเขาลูกเล็กๆ เหนือเนินดินมีผ้าหลากสี ห้อยยาวเป็นสายลงมา ผมดูแล้วไม่เห็นมีอะไร จึงมองหน้าเพื่อนชาวจีนและว่า

“ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ แหมไม่สวยด้วย” ผมแซวกลับ

“ก็จะให้มันสวยได้ยังไงละครับ มันเป็นที่ ทำพิธีและผมก็แอบถ่ายมา ปกติเขาไม่ให้ถ่าย ให้อยินดูอยู่ห่างๆ” คุณจางว่า

“พิธีอะไรครับ”

“พิธีสังคนตายขึ้นสวรรค์” ผมฟังแล้วนึกฉงน ชาวทิเบตเขาจะส่งคนตายขึ้นสวรรค์กันอย่างไร คงจะฝังหรือเผาตรงเนินดินติดแม่น้ำนี่กระมัง

“เขาทำอะไรครับ” ผมถาม

“อาจารย์ทนายสิ” นั่นปะไร... เล่นให้ผมทนาย ปัญหาอีกแล้วนะคุณจาง

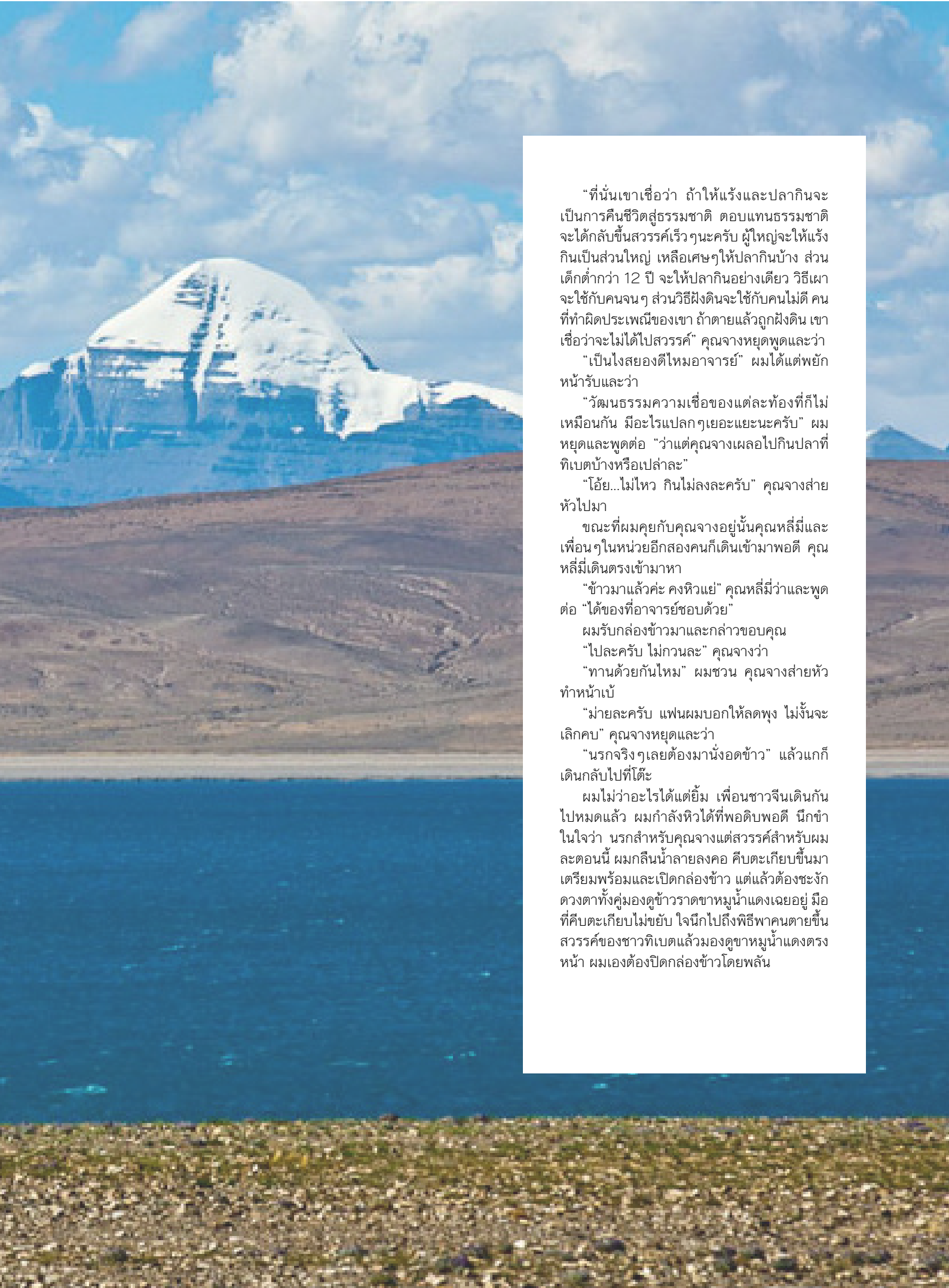
“ก็คงจะฝังหรือเผากันตรงนั้นไซ้ไหมครับ ลมจะได้พัดเอาเถ้ากระดูกลอยขึ้นฟ้าไปถึง สวรรค์” ผมเดาส่งไปอีก

“ผิดอีกแล้วครับ” คุณจางยิ้มอย่างมีชัย

“แล้วอะไรละ ออย่าโยกโย่นา” ผมว่า

“เขาฆ่าและศพกันตรงนั้นครับ จะมีคนมา จัดการ เริ่มจากผ่าสมองก่อน มันสมองจะเอา ไปวางให้พญาแร้งกิน ที่นั่นจะมีฝูงแร้งเป็นร้อยๆ บินวนเวียนคอยทำอยู่ในฝูงจะมีแร้งตัวใหญ่เป็น หัวหน้า มันจะได้กินมันสมองคนตาย เปลือก กะโหลกจะให้ญาติเก็บไว้เป็นที่ระลึก” คุณจาง หยุดและพูดต่อ “จากนั้นก็ฆ่าและที่ละชิ้น ทีละส่วน วางให้แร้งกินบ้าง เทลงแม่น้ำให้ปลา กินบ้าง คนพวกนี้ฆ่าและเก่งมาก คือ เลือดล็ก หยดก็ไม่ให้เลือดตกถึงพื้นดินเลย พิธีนี้จะทำกัน ตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวันเท่านั้น”

ผมอึ้ง พูดไม่ออก นึกภาพตามที่เพื่อนชาว จีนเล่าแล้วรู้สึกสยองขึ้นมา

“ที่นั่นเขาเชื่อว่า ถ้าให้แรงและปลากินจะเป็นการคืนชีวิตสู่ธรรมชาติ ตอบแทนธรรมชาติจะได้กลับขึ้นสวรรค์เร็วขึ้นครับ ผู้ใหญ่จะให้แรงกินเป็นส่วนใหญ่ เหลือเศษๆ ให้ปลากินบ้าง ส่วนเด็กต่ำกว่า 12 ปี จะให้ปลากินอย่างเดียว วิธีเผ่าจะใช้กับคนจนๆ ส่วนวิธีฝังดินจะใช้กับคนไม่ดี คนที่ทำผิดประเพณีของเขา ถ้าตายแล้วถูกฝังดิน เขาเชื่อว่าจะไม่ได้ไปสวรรค์” คุณจางหยุดพูดและว่า

“วัฒนธรรมความเชื่อของแต่ละท้องถิ่นก็ไม่เหมือนกัน มีอะไรแปลกๆ เยอะแยะนะครับ” ผมหยุดและพูดต่อ “ว่าแต่คุณจางเผื่อไปกินปลาที่ทิเบตบ้างหรือเปล่าละ”

“โอ้ย...ไม่ไหว กินไม่ลงละครับ” คุณจางส่ายหัวไปมา

ขณะที่ผมคุยกับคุณจางอยู่นั้นคุณหลี่มีและเพื่อนๆ ในหน่วยอีกสองคนก็เดินเข้ามาพอดี คุณหลี่มีเดินตรงเข้ามาหา

“เข้ามาแล้วค่ะ คงหิวแย่” คุณหลี่มีว่าและพูดต่อ “ได้ของที่อาจารย์ชอบด้วย”

ผมรับกล่องเข้ามาและกล่าวขอบคุณ

“ไปละครับ ไม่กวนละ” คุณจางว่า

“ทานด้วยกันไหม” ผมชวน คุณจางส่ายหัวทำหน้าเบ้

“ม่ายละครับ แฟนผมบอกให้ลดพุง ไม่งั้นจะเลิกคบ” คุณจางหยุดและว่า

“นรกจริงๆ เลยต้องมานั่งอดข้าว” แล้วแกก็เดินกลับไปทีละ

ผมไม่ว่าอะไรได้แต่ยิ้ม เพื่อนชาวจีนเดินกันไปหมดแล้ว ผมกำลังหิวได้ที่พอดิบพอดี นึกขำในใจว่า นรกสำหรับคุณจางแต่สวรรค์สำหรับผมละตอนนี้ ผมกลืนน้ำลายลงคอ คีบตะเกียบขึ้นมาเตรียมพร้อมและเปิดกล่องข้าว แต่แล้วต้องชะงักดวงตาทั้งคู่มองดูข้าวราดซาหมน้ำแดงเฉยอยู่ มือที่คีบตะเกียบไม่ขยับ ใจนึกไปถึงพิธีพาดคนตายขึ้นสวรรค์ของชาวทิเบตแล้วมองดูซาหมน้ำแดงตรงหน้า ผมเองต้องปิดกล่องข้าวโดยพลัน

คือดวงตาของฉันทือคือดวงจันทร์ของเธอ

ความหิวยามค่ำคืนไม่เคยปราณีมนุษย์นอนดึกอย่างผม โดยเฉพาะช่วงฤดูการตรวจข้อสอบที่ต้องอาศัยความสงบบวกกับสติ สมาธิ และบางครั้งยังต้องใช้ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา เข้ามาร่วมด้วย จึงจะสามารถต่อสู้กับสิ่งที่เรียกว่ากระดาษคำตอบมาได้เพราะความน่าสะพรึงกลัวของคำตอบเหล่านั้นนั่นเอง พอใช้พลังงานมากก็หิวมากตามไปด้วย ถ้าไม่มีร้านข้าวมันไก่ไหหลำที่อยู่ใกล้บ้านเป็นที่พึ่ง ผมคงหิวจนไม่มีแรงเขียนเรื่องราวมาให้ทุกท่านได้อ่านต่อแน่เลยครับ

ภาพของรถเข็น ตู้แขวนไก่ และ หม้อน้ำซุปขนาดมหึมา คือหน้าตาของร้านข้าวมันไก่ที่มีอยู่คู่ปากซอย กลางซอย หรือ ท้ายซอย ทั่วทุกภาคของประเทศ และไม่รู้ว่เพราะอะไร ถ้าผมเห็นป้ายหน้าร้านเขียนว่า “ข้าวมันไก่ไหหลำ” ผมจะเกิดความเข้าใจและมั่นใจส่วนตัวว่าผมคงไม่ผิดหวังในรสชาติอย่างแน่นอน

คำว่า “ไหหลำ” เป็นคำที่ผมคุ้นหูมาตั้งแต่เด็ก ในตอนนั้นผมไม่รู้เลยว่าไหหลำคืออะไร คือใคร หรือ อยู่ที่ไหน จนกระทั่งเริ่มเข้าโรงเรียน เริ่มมีสังคมเล็กๆ ที่การแลกเปลี่ยนความรู้เกิดขึ้นทุกวัน ทำให้โลกใบเล็กของเด็กอนุบาลเริ่มกว้างขึ้นวันละเล็กละน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมได้เรียนรู้ว่าการที่ผมเรียกคุณพ่อว่า “แด” เป็นสิ่งที่แตกต่างจากเพื่อนทุกคนในชั้นเรียน ความสงสัยส่วนตัวย่อมเกิดขึ้นแต่ก็ไม่เคยถามใคร จนในที่สุดคำตอบก็ผุดขึ้นกลางโต๊ะอาหาร นับเป็นเรื่องที่ชวนให้ผมตื่นเต้นมากเรื่องหนึ่ง ก็คือ “กง” หรือคุณปู่ เป็นชาวไหหลำที่เดินทางเข้ามาประเทศไทยตั้งปี พ.ศ. 2483 เรื่องราวของเกาะไหหลำจึงเป็นสิ่งที่ผมชอบฟังและสนใจตั้งแต่นั้นมา

10 ปีต่อมา เรื่องที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่าการได้รู้ว่า “กง” เป็นคนไหหลำ ก็คือการได้มีโอกาสดูหนังย้อนกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดของ “กง” ที่เกาะไหหลำพร้อมกันทั้งครอบครัวนั่นเองครับ

การเดินทางไปเกาะไหหลำในครั้งนั้น ถือเป็นการเดินทางที่มากกว่าคำว่า “ไปเที่ยว” เพราะเป็นการเดินทางไปเยี่ยมบ้าน บ้านที่ “กง” เกิดและเติบโตก่อนที่จะตัดสินใจเดินทางเข้าเมืองไทย

ถึงแม้ก่อนหน้านี้ผมจะได้ฟังเรื่องราวต่างๆ ของเกาะไหหลำจากคนไหหลำทุกอย่าง “กง” มามากมายตั้งแต่วันที่ผมได้ทราบเรื่องบ้านเกิดของท่าน ผมก็ยังไม่มีความรู้ใดๆ ในหัวเกี่ยวกับเกาะไหหลำเลย

การเดินทางไปเกาะไหหลำครั้งแรกของผม สร้างความสนุกสนานตั้งแต่ขั้นตอนการซื้อตั๋วเครื่องบินแล้วครับ เริ่มตั้งแต่การซื้อตั๋วเครื่องบิน ที่ต้องไปปรับตัวกับบริษัททัวร์ย่านเยาวราช ที่ดูเหมือนการปรับตัวเป็นเรื่องรอง แต่การที่ได้อุดหนุนชาวไหหลำที่มาเปิดกิจการด้านการท่องเที่ยวในบ้านเรา และ เรื่องการแวะทานข้าวมันไก่ไหหลำเจ้าประจำจะเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า ความสนุกยังคงต่อเนื่องจนถึงวันเดินทาง กับการล่องลอยอยู่บนฟ้าหลายชั่วโมงโดยสายการบิน Hainan Airlines สายการบินห้าดาวที่ผมไม่เคยใช้บริการมาก่อน บนเส้นทางที่ไม่เคยคิดว่าจะได้ผ่านมาด้วยความตั้งใจ

ผมออกเดินทางจากกรุงเทพฯ แวะเพื่อพักและประทับตราตรวจคนเข้าเมืองที่สนามบินหนานหนิง ก่อนเดินทางต่อไปยังสนามบินไห่โข่วเกาะไหหลำ และเดินทางต่อทางรถยนต์ไปยังหน้าตัวซุ่ย ตำบลไห่หนิงเคาซี อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของ “กง”

ในที่สุดผมก็มาถึงจุดหมายปลายทาง เป็นเรื่องประหลาดทั้งๆที่ผมเดินทางมาหลายพันกิโลเมตรทางอากาศเมื่อได้มายืนอยู่บนเกาะไหหลำ ผมกลับรู้สึกคุ้นเคย รู้สึกอบอุ่นใจ เหมือนยังอยู่ในประเทศไทย ในจังหวัดใดสักจังหวัดหนึ่ง ไม่เหมือนการเดินทางมาต่างประเทศเลย ยกเว้นเรื่องของภาษาครับ

ชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย สะท้อนออกมาจากลักษณะของบ้านเรือนในหมู่บ้านริมทะเลเล็กๆแห่งนี้ ในความเรียบง่ายกลับมีวัฒนธรรมที่สวยงามแทรกอยู่ในทุกจังหวะของการใช้ชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาหารการกินของชาวไหหลำที่ผมกล้ายืนยันเลยว่า ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

ผมต้องขอบคุณ “กง” ที่พาผมมาที่นี่ ให้ผมได้มีโอกาสชิมอาหารไหหลำ จากครัวคนไหหลำ และ นั่งรับประทานอาหารในบ้านของชาวไหหลำแท้ๆ อาจไม่ทำให้ใจเต้นรัวเหมือนการได้ชิมไวน์ 5 ดาว อาจไม่ใกล้เคียงเหมือนการได้ชิมอาหารในร้านระดับมิชลิน สตาร์ แต่กองทัพอาหารที่อยู่เบื้องหน้าของผมในวันนั้นได้เปลี่ยนมือกลางวันของผมให้เป็นมื้ออาหารที่ทำให้ผมรู้สึกอร่อยทั้งกายและอิมทั้งใจครับ

อาหารจานแรกที่วางอยู่ตรงหน้าของผม มีชื่อว่า ไหล่หนานจีฟาน หรือ ข้าวมันไก่ตอนเมนูดังแห่งเกาะไหหลำ ที่มีเคล็ดลับอยู่ที่เนื้อไก่ตอนหนานนุ่มชุ่มฉ่ำ หวานฉ่ำที่ชาวไหหลำนิยมเลี้ยงไว้แทบทุกบ้าน เสิร์ฟพร้อมกับน้ำจิ้มเต้าเจี้ยวรสเด็ด รับประทานกับผักจิ้มฝอยที่มักจะมาคู่กันเสมอ อีกจานที่หอมไม่แพ้กันคือเนื้อพะตงซานตุ้ยย่างที่มาพร้อมกับมะเขือม่วงตุ๋นกับเกี่ยมฮู้ (เกี่ยมฮู้คือปลาเค็มสูตรไหหลำ) และที่ขาดไม่ได้คือซูบ่าหนุหรือที่คนไทยคุ้นเคยในชื่อ ขนมจีนไหหลำ นั่นเองครับ นี่ยังไม่นับ อีวเตี๋ย (ปลาทองไก่) จินเด (แป้งไส้หมูสับ) เปาจี (ซาลาเปา) ที่ทยอยมาโชว์ตัวทีละจานและไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเสิร์ฟเสียดวียล

เรื่องใหญ่ที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ก็คือ เรื่องการกินนี่แหละครับ และกำลังผ่านไปได้ด้วยดี เรื่องต่อมาที่ไม่ควรพลาดเมื่อเดินทางที่นั่นคือการได้ไปเที่ยวที่ ฮาวายแห่งโลกตะวันออก หรือที่เรารู้จักกันในชื่อเมือง ซานย่า ครับ

ชื่อเมืองซานย่า มีที่มาจากตำแหน่งที่ตั้งของเมือง ที่อยู่ระหว่างแม่น้ำ 2 สาย ได้รับการบันทึกว่าเป็นเมืองที่มีประชากรอายุยืนที่สุดของประเทศจีน และ องค์การสหประชาชาติได้เลือกให้ซานย่า เป็นเมืองที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการใช้ชีวิตอยู่ เพราะในประวัติศาสตร์ชาติจีนนับพันปีก่อนจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ที่นี่เป็นเมืองที่มีผู้สูงอายุเฉลี่ยมากกว่า 80 ปี จำนวนมากที่สุด มีเรื่องเล่าว่าแบบซ้ำซ้อนว่านักปราชญ์ชื่อซุตงปอ แห่งราชวงศ์ซ่ง ถูกส่งตัวมาที่นี่ ตอนนั้นท่านมีอายุ 62 ปี ท่านเกรงว่าชาวเมืองจะไม่ต้อนรับคนชราอย่างท่าน ท่านกังวลว่าจะอยู่ลำบาก แต่เมื่อมาถึงจริงกลับพบว่าที่นี่มีคนสูงอายุมากกว่า 80 ปี เดินกันเต็มท้องถนนจนตัวท่านกลายเป็นคนหนุ่มไปเลย เมืองซานย่าพัฒนาอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด และได้เผยตัวครั้งสำคัญในปี 2007 กับการประกวดนางงามเวทีระดับโลก “MISS WORLD 2007” ที่ทำการถ่ายทอดสดสู่สายตาคนทั่วโลก ตั้งแต่นั้นมาเมืองริมทะเลแห่งนี้ก็กลายเป็นเมืองตากอากาศที่มีชื่อเสียงของเกาะไหหลำ ด้วยอากาศที่อบอุ่นตลอดปี และ ความสะดวกสบายในด้านที่พัก ร้านอาหาร และกิจกรรมการช้อปปิ้ง เมืองซานย่าจึงก้าวสู่ตำแหน่งเมืองท่องเที่ยวขนาดมหึมาที่มีชาวต่างชาติแวะเวียนมาเยี่ยมเยือนไม่ขาดสาย นักท่องเที่ยวจากยุโรปและอเมริกาเลือกเมืองซานย่าให้เป็นทีหนัหนาวระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี

มาเมืองซานย่าทั้งที่ต้องไม่พลาดที่จะดื่มน้ำมะพร้าวลูกยักษ์ ที่สามารถหาซื้อได้ง่ายบริเวณริมชายหาดต้าตงไห่(Dadonghai) ขอแนะนำให้หาคนช่วยดื่มครับเพราะน้ำมะพร้าวเยอะมาก ลูกมีน้ำเกือบ 1 ลิตรเลยทีเดียว ด้วยความที่เป็นเมืองท่องเที่ยวชั้นนำ ห้างน้ำและที่นั่งพักผ่อนหาได้อย่างง่ายดาย โรงแรมริมชายหาดทุกโรงแรมยินดีต้อนรับนักท่องเที่ยวทั้งในเรื่องอาหาร เครื่องดื่ม ของใช้และมีห้องน้ำไว้รองรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ

ผมและครอบครัวมีโอกาสได้ไปสักการองค์เจ้าแม่กวนอิมเหนือทะเลแห่งเขาหนานซาน ที่มีความสูงถึง 108 เมตร น้ำหนัก 2,600 ตัน โดยได้สร้างตามแบบของภาพจิตรกรรมอายุ 830 ปี ฝีมือช่างเอกแห่งสำนักต้าหลี่ ชื่อ จาง เซิน เวิน องค์พระสื่อถึงพระอวโลกิเตศวรมี 3 อิริยาบท หันออกอิริยาบทละ 1 ปาง ปางหนึ่งถือสร้อยประคำหมายถึงพระเมตตา ปางหนึ่งถือหีบพระสูตรหมายถึงพระปัญญา อีกปางหนึ่งถือดอกบัว หมายถึงความสันติ ในชุดสีขาวบริสุทธิ์ ประทับยืนบนกลีบบัว โดยมีฐานบัวสี่ทองใต้องค์พระสูง 10 เมตร 4 ชั้น แต่ละชั้นเป็นกลีบบัวลักษณะเดียวกัน 27 กลีบ รวมเป็น 108 กลีบมีตัวเลขเท่ากับความสูงขององค์พระ สร้อยประคำมีเม็ดประคำ 108 เม็ด ตัวเลขเดียวกับความสูงด้วยเช่นกัน มีพุทธลักษณะที่สง่างาม พระพักตร์อิมเอบ นับเป็นเจ้าแม่กวนอิมที่สูงที่สุดในโลก องค์พระได้รับการออกแบบให้สามารถทนต่อความเร็วม 46 เมตรต่อวินาที หรือเทียบได้กับแรงของพายุไต้ฝุ่นระดับ 14 ซึ่งในปี 2000 ที่ผ่านมา องค์พระยังอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง ก็ได้ผ่านพายุไต้ฝุ่นระดับ 12 มาแล้วแบบไม่ไหวติงจนกระทั่งแล้วเสร็จและได้รับการเปิดเนตรในปี 2005 เกะไหหล่าไม่เคยประสบกับพายุไต้ฝุ่นอีกเลยเป็นเวลาหลายปีแล้ว ชาวจีนจึงเชื่อว่าเป็นความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่เพราะก่อนหน้านี้จะเจอพายุกันแทบทุกปี

ชาวบ้านจึงเกิดความศรัทธาและหลังไหลมาบูชา ณ วัดหนานซานอันเป็นส่วนพุทธธรรมที่ใหญ่ที่สุดในประเทศจีน อย่างไม่ขาดสาย ผมขออาราธนาบุญที่เกิดจากการได้มาสักการะเจ้าแม่กวนอิมในวันนี้ ดลบันดาลให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีสุขภาพแข็งแรงนะครับ

ครอบครัวของเราเติมเต็มวันแห่งความสุขด้วยการขึ้นไปยังจุดชมวิว ณ ฝापะการังอันเป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์กวางเหลียวหลิงของชาวเผ่าหลี มีชื่อตามภาษาท้องถิ่นว่า “ลู่หยูโถว” ที่เชื่อกันว่าเป็นต้นตระกูลแรกที่มาตั้งรกรากบนเกาะไหหล่า ตามตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาว่า กาลครั้งหนึ่งหัวหน้าเผ่าหลีอยากได้เขากวามาประดับบาร์มี ด้วยเขากวาดาวเป็นของสูงมีมูลค่าจึงประกาศให้ชายหนุ่มของหมู่บ้านออกล่ากวาดาวเพื่อตัดเขามาประดับหมู่บ้าน หนึ่งในนั้นมีชายหนุ่มรูปงามชื่อ “อาเฮย” ออกล่ากวาดาว

ดาวบนภูเขากับขบวนคาราวานด้วยระหว่างทางอาเฮยเห็นกวาดาวที่มีเขาสวยงามกำลังถูกเสียดาวไล่ล่าอาเฮยจึงใช้ธนูยิงเสียดาวตายแล้ววิ่งตามกวาดาวตัวนั้นไป อาเฮยวิ่งอยู่ 9 วัน 9 คืน ข้ามเขา 99 ลูกจนถึงทางใต้ของอำเภอชานย่าที่ฝापะการัง กวาดาวหมดสิ้นทางหนี เหลียวหลิงกลับมาและส่งสายดาหวานซึ่งพร้อมกลายร่างเป็นสาวงาม เข้ามาขอชีวิต อาเฮยวางธนูลงและสวมกอดด้วยความสงสารในที่สุดทั้งสองก็ได้ครองรักกัน เรื่องราวไม่จบแต่เพียงเท่านี้ กวาดาวในร่างของหญิงสาวได้ร่วมมือกับฝูงกวาดาวของนางสังหารหัวหน้าเผ่าหลีผู้โหดร้าย และเชิญชวนชาวเผ่าหลีให้อาศัยอยู่บนฝापะการังด้วยกัน ผู้ชายให้ทานา ผู้หญิงให้ถักทอและเลี้ยงลูกจนมีลูกหลานมากมายเป็นหมู่บ้านชาวเผ่าหลี และเรียกหมู่บ้านนี้ว่า หมู่บ้านกวางเหลียวหลิง จนถึงปัจจุบัน

การเดินทางขึ้นสู่ฝापะการังในตอนนี้นะสะดวก รวดเร็ว เพราะมีบริการรถยนต์ระบบไฟฟ้าช่วยทุ่นแรงไปได้ครึ่งทาง ส่วนอีกครึ่งทางนักท่องเที่ยวจะได้เดินชมวิวสวยๆ ไปจนถึงยอดเขา ระหว่างทางมีต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวชานย่าเชื่อว่าถ้าลูกหลานบ้านไหนดื้อ ให้นำผ้าแดงมาผูกไว้ที่กิ่งก้านสาขาของต้นไทร แล้วลูกหลานจะเป็นเด็กดี วุ่นนอนสอนง่าย ซึ่งคงจะมีส่วนจริงเพราะในวันที่ผมไปถึง มีผ้าแดงผูกอยู่ที่ต้นไทรอยู่มากมาย แสดงว่าลูกหลานชาวชานยำนี้นับถือเอากวารอยนะครับ ถ้าที่เมืองไทยเรามีความเชื่อแบบนี้ ผมว่าบ้านนี้เราคงมองไม่เห็นใบของต้นไทรเป็นแน่ เพราะเด็กไทยก็ดื้อไม่เป็นรองชาติใดเลยใช่ไหมครับ แต่ผมแอบบ่ลอบใจตัวเองว่าว่าเด็กดื้อคือเด็กฉลาดจะได้สบายใจ เห็นด้วยไหมครับ ก่อนที่จะเดินทางไปถึงอนุสาวรีย์แห่งความรักที่สถิตย์อยู่ทางฝापะการังมีก้อนหินก้อนใหญ่มีรูปทรงคล้ายรูปหัวใจ ตั้งอยู่ระหว่างทาง ชาวชานย่าเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักที่ซื่อสัตย์ที่หนุ่มสาวชาวชานยำนิยมมาขอพรเพื่อให้รักยั่งยืนคงจินตนา จึงไม่แปลกใจที่หิน

ก้อนนี้จะได้รับความนิยมสูงสุดกว่าหินทุกก้อนบนเขาภูนี้

วิวบนที่สูง จากอนุสาวรีย์กวางเหลียวหลิง เป็นมุมที่เราสามารถมองเห็นเมืองชานย่าได้เกือบทั้งเมือง คือมุมเดียวกันกับที่หนุ่มรูปงามแห่งเผ่าหลีและกวางสาวยีนมองในวันแรกที่ตกลงครองรักกัน เพียงแต่ภาพที่อยู่เบื้องหน้าได้เปลี่ยนจากหมู่บ้านเผ่าหลีกลายเป็นตึกสูงรูปทรงงดงาม มีผู้คนมากมายที่ต่างมาแสวงหาความสุขความอบอุ่นบนเกาะฮาวายแห่งโลกตะวันออกแห่งนี้ ถึงแม้เวลาจะผ่านไปเนิ่นนาน ตำนานรักอันหวานซึ่งจะมีจริงหรือไม่ ยังไม่มีใครกล้ายืนยันได้ แต่สิ่งที่เป็นเรื่องจริงและเป็นความสุขที่สุดในวันนี้คือการที่ผมได้เห็น “กง” วัย 94 ปี ลูกหลานชาวไหหล่าแท้งนั่งมองบ้านเมืองที่เกาะไหหล่าด้วยความสุขใจพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าไม่ต่างจากรอยยิ้มที่ท่านมีตอนนั่งมองบ้านเมืองที่ประเทศไทย นั่นทำให้ผมรู้สึกรักและขอบคุณ “กง” ที่ท่านยอมเสียสละความสุขบนเกาะแห่งนี้ไปอาศัยและพึ่งพระบรมโพธิสมภารแห่งพระมหากษัตริย์ไทย ได้ใช้ชีวิตเป็นต้นตระกูล “เดิมทรัพย์สาร” เป็นแบบอย่างที่ดีงามให้ลูกหลานได้รู้สึกอบอุ่นเสมอมา ความผูกพันระหว่างคนไหหล่าและคนไทย คือความดีงามอย่างแท้จริงไม่แนหากเรานำตำนานมาตีความอีกครั้ง อาจพบว่าเทพธิดากวาไฟอาจสว่างดวงตาข้างขวามาที่เกาะไหหล่าและสว่างดวงตาข้างซ้ายไปที่เมืองไทยก็เป็นได้นะครับ

เรื่องสั้นสองหน้า คนอย่างขงเบ้ง

ช่วงที่ทำงานอยู่ที่สถานีวิทย์แห่งชาตินี้ ใช้ชีวิตอยู่ในปักกิ่ง เรื่องหนึ่งที่ผมมักจะใช้เป็นหัวข้อสนทนากับเพื่อนชาวจีนที่ทำงานคือ วรรณกรรมสามก๊ก ผมชื่นชอบสามก๊ก อ่านจากหนังสือหลายเล่มผ่านปลายปากกานักเขียนหลายคน แต่ที่ชอบมากเพราะตรงกับใจตัวเองคือ สามก๊กฉบับนายทุน ตอน โจโฉนายกดลอคกาล ของหม่อมศึกฤทธิ์ วันนี้ก็เช่นเดียวกัน คุณลิ่ว เพื่อนต่างวัยแวะเข้ามาในที่ทำงาน คุณลิ่วเกษียณแล้วแต่จะเข้ามาช่วยที่หน่วยภาษาไทยอาทิตย์ละครั้ง เราคุยกันหลายเรื่อง ข่าวสารบ้านเมือง ปัญหาสังคม วรรณกรรมไทย-จีน คิดเห็นเหมือนกันบ้างต่างกันบ้างก็ถกเถียงกันสนุกปาก วันนี้เช่นกัน จู่ๆ แก็กถามขึ้น

“อาจารย์คิดว่าขงเบ้งเป็นยังไง” คุณลิ่วว่า เอาละสิ แก็กถามเข้าให้แล้ว ผมนิ่งไปนิดนึงแล้วพูดขึ้น

“ขงเบ้งเป็นคนฉลาดครับ” ผมหยุดและพูดต่อ “แต่ผมว่าเขาเป็นตัวปัญหาที่สร้างความวุ่นวายให้แก่แผ่นดินจีนในยุคนั้นอย่างมากทีเดียว”

คนลี้วเจียบ ผมเห็นหัวคิ้วของแกขยับขมวดกัน ผมพูดต่อไม่รอช้า “ก็เพราะแผนการแบ่งแยกแผ่นดินเป็นสามส่วนไม่ใช่หรือ จีนจึงต้องแยกเป็นสามก๊ก ทั้งที่โจโฉรวมก๊กต่างๆ โกลั้จะสำเร็จอยู่แล้ว ถ้าขงเบ้งไม่เสนอแผนนี้กับเล่าปี่ให้ไปยึดเสฉวน ผมเชื่อว่า กันตั้งของขุนกวนต้องยอมสยบวูยก๊กของโจโฉอย่างแน่นอน แต่เพราะขงเบ้งชวนขุนกวนเป็นพันธมิตรด้านโจโฉ วูยก๊กพ่ายศึกที่หาดผาแดง แผ่นดินจีนจึงแยกเป็นสามอยู่หลายปี สงครามตามติดมาอีกหลายครั้ง ชีวิตทหารเลว ประชาชนอดอยากเดือดร้อนเพราะแผ่นดินแยกเป็นฝักฝ่าย” ผมหยุด เห็นคุณลี้วพยักเพยิตตาม จึงพูดต่อ

“ตอนนั้นขงเบ้งกำลังหนุ่ม ร้อนวิชา เอาแผ่นดินมาแบ่งแยกเป็นสามส่วนอย่างกับของเล่น แถมยังมีอคติกับโจโฉ เพราะผลจากสงครามสมัยเป็นเด็ก ทหารโจโฉเข้ายึดบ้านยึดเมืองผู้คนล้มตาย พอเล่าปี่มาราบกรานอ่อนหวานสามหนก็ยอมอุ้มชูช่วยเหลือไม่น่าเชื่อว่า คนฉลาดอย่างขงเบ้งจะมองไม่เห็นความพยายามอยากที่ซ่อนอยู่ในจิตใจอยู่ในดวงหน้าเรียบเฉยและทำให้อ่อนน้อม

ของเล่าปี่ แต่เพราะอคติหรือใช้เล่าปี่เป็นเครื่องมือ ต่างคนต่างสมประโยชน์ คนหนึ่งได้เป็นเจ้าของ อีกคนได้คุมทุกอย่าง สุดแท้เกินจะคาดเดา”

“จริงอย่างที่อาจารย์ว่า ขงเบ้งทำให้แบ่งเป็นสามก๊ก” คุณลี้วว่าเรียบๆ “แหม...ได้มุมมองน่าสนใจจริงๆ”

“ใช่ครับ แผ่นดินต้องแตกแยกเป็นสามส่วน ความวุ่นวายตามติดต่อเนื่องมาอีกหลายสิบปี” เมื่อกลับมาใช้ชีวิตในแผ่นดินแม่ ผมพูดคุยทักทายเพื่อนชาวจีนตามโอกาสผ่านสังคมออนไลน์ หลังเหตุการณ์ขอยึดอำนาจแบบนี้ของคณะนายทหารไม่นาน คุณลี้วก็เข้ามาพูดคุยสอบถามโน่นนี่ อาทิ จะปฏิรูปสำเร็จไหม รัฐธรรมนูญใหม่หน้าตาเป็นอย่างไร ทำไม่จัดการผู้บงการต่างแดนหรือเขาซุ่เอี้ยนกันเรียบร้อยแล้ว ซึ่งผมก็ตอบไปเท่าที่จะตอบได้ แต่มีครั้งหนึ่งถามว่า

“เดี๋ยวนั้นคนอย่างขงเบ้งเยอะนะอาจารย์ มีบทบาทสำคัญทีเดียว คอยให้บริการผู้มีอำนาจ คิดโน่นทำนี่ออกแบบวางแผนทำให้แทบทุกเรื่อง แต่ไม่รู้ว่าเจ็บบนอคคิดอย่างขงเบ้งที่อาจารย์เคยพูดถึงหรือเปล่าละสิ

ผมนิ่งไป คิดในใจ ความรู้บนอคติและลำเอียง มันก็เข้าอีหรอบเดิมะสิ ก่อนพิมพ์ตอบคุณลี้วสั้นๆว่า

“เรื่องนี้ผมบอกไม่ได้ครับ”

ย้อนรอยนโยบายลูกคนเดียวสู่นาคต

นอกจากจะเป็นประเทศที่มีพื้นที่มากที่สุดในอันดับต้นๆ ของโลกแล้ว จีนยังครองแชมป์ประเทศที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในโลกอีกด้วย ปัจจุบันประชากรจีนมีจำนวนถึง 1.357 พันล้านคน ตามมาด้วยประเทศอินเดียอันดับสองประมาณ 1.252 พันล้านคน และประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอันดับสามประมาณ 316.128 ล้านคน และด้วยจำนวนประชากรจำนวนมากเช่นนี้เองทำให้เกิดข้อได้เปรียบในแง่ของศักยภาพการแข่งขันในเวทีโลก สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบโดยตรงต่อแบบแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ และยังเป็นกำหนดทิศทางการตลาดการค้าภายในประเทศอีกด้วย

นโยบายวางแผนครอบครัวและคุณภาพชีวิต

ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่าน 7 ทศวรรษที่ผ่านมา จีนได้ผ่านการดำเนินนโยบายการวางแผนประชากรมาถึง 3 ครั้งใหญ่ๆ ด้วยกันในแต่ละครั้งล้วนส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของประชากรเป็นอันมาก ในช่วงก่อนปี 1960s ท่านประธานาธิบดี เหมา เจ๋อตง ได้ส่งเสริม และกระตุ้นให้ประชากรมีลูกเป็นจำนวนมาก ซึ่งเหตุผลหลักมาจากการที่ประธานาธิบดีเหมาพยายามผลักดัน ให้ประเทศจีนเติบโตทั้งทางด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ดังนั้นแรงงานจากภาคประชาชนจึงเป็นกลไกหลักในการสานต่อแผนนโยบายของท่านประธานาธิบดีเหมาให้เป็นจริง ผลกระทบที่ตามมาคือจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นเกือบเป็นสองเท่าในระยะเวลาเพียง 20 กว่าปี จาก 540 ล้านคนในปี 1949 เป็น 940 ล้านคนในปี 1976

ด้วยตัวเลขประชากรที่เพิ่มขึ้นเป็นปรากฏการณ์นี้ย่อมส่งผลต่ออัตราการใช้ทรัพยากรและสวัสดิการของรัฐ ดังนั้นในปี 1979 รัฐบาลจีนจึงรณรงค์และคลอดนโยบายวางแผนครอบครัว ที่เรียกว่านโยบายลูกคนเดียว "one-child policy" ขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาภาวะประชากรล้นประเทศ แต่อย่างไรก็ดี นโยบายนี้ได้รับการผ่อนปรนมากขึ้น และในปี 2013 ที่ผ่านมารัฐได้ออกมาสนับสนุนอย่างเป็นทางการให้แต่ละครอบครัวสามารถมีลูกได้สองคน อย่างไรก็ตาม นโยบายการวางแผนครอบครัวของจีนมีผลต่อการพัฒนาเชิงคุณภาพชีวิต การค้า และเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก หลังจากนโยบายวางแผนครอบครัวในปี 1979 พบว่าอัตราการรอดชีวิตของทารกเพิ่มขึ้น จากเดิมโอกาสที่ทารกมีชีวิตรอดอยู่ที่ 77.3% ในปี 1949 มาเป็น 94.7% ในปี 1981 และยิ่งพบว่าอายุขัยโดยเฉลี่ยของประชากรก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน จากที่ประชากรเคยมีอายุขัยโดยเฉลี่ยเพียง 35 ปี ในปี 1949 มาเป็น อายุขัยโดยเฉลี่ย 66 ปี ในปี 1997

โอกาสทางธุรกิจผลพวงนโยบายวางแผนครอบครัว

นโยบายวางแผนครอบครัวนอกจากจะเปลี่ยนโฉมหน้าของธุรกิจการค้า แนวคิดในการดำรงชีวิตของคนจีนไปอย่างสิ้นเชิง ธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องใช้อุปโภคบริโภคเป็นในกลุ่มแรกที่ได้รับอานิสงส์สูงสุด โดยเฉพาะกลุ่มที่เป็น "สินค้าสิ้นเปลือง" และสินค้าสิ้นเปลืองนี้ หมายถึง สินค้าที่ใช้แล้วหมดไป มิได้หมายถึงสินค้าฟุ่มเฟือย ซึ่งคนละความหมายกัน

เริ่มต้นที่ธุรกิจแรก ธุรกิจผ้าอ้อมสำเร็จรูป (Disposable Diaper Industry) เข้ามาเข้ามามีบทบาทในประเทศจีนในช่วงที่มีการรับนโยบายวางแผนครอบครัวนี้เอง ก่อนหน้านั้น ครอบครัวสมัยก่อนนิยมมีลูกจำนวนมาก ความต้องการใช้ผ้าอ้อมจึงมีจำนวนมากไปด้วย ผ้าอ้อมในยุคนี้เป็นผ้าจริง เมื่อใช้เสร็จแล้ว ต้องนำมาทำความสะอาด ตากให้แห้งเพื่อนำมาใช้ใหม่อีกเรื่อยๆ แม่บ้านต้องรับภาระงานบ้านที่เพิ่มขึ้น ทำให้เวลาที่ไปทำงานนอกบ้านน้อยลง อย่างไรก็ตาม เมื่อจำนวนบุตรลดลงเหลือเพียง 1 ถึง 2 คน ทำให้ครอบครัวสามารถทุ่มทรัพยากรของครอบครัวให้กับลูกได้มากขึ้น

แม่บ้านเลือกที่ใช้ผ้าอ้อมแบบสำเร็จรูปใช้แล้วทิ้ง มากกว่าที่จะใช้ผ้าอ้อมจริงที่ต้องนำไปซักล้างทำความสะอาด ตากให้แห้ง แล้วนำมาใช้ใหม่ ทำให้แม่บ้านมีเวลามากขึ้น และแปรรูปเอาเวลาว่างดังกล่าวทำงานหารายได้เสริมหรือนำไปดูแลงานบ้านและครอบครัวมากขึ้น ปรากฏการณ์นี้สร้างความตื่นตัวและสร้างโอกาสทางธุรกิจให้กับผู้ผลิตผ้าอ้อมสำเร็จรูปจากต่างประเทศและในประเทศเป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น บริษัท Beijing Beishute Maternity & Child Articles, Dongguan White Swan Disposable Products, Everbeauty Industry (Shanghai), HENGAN, Kao, Kimberly-Clark, Procter & Gamble (P&G), Unicharm, Zhejiang Huashun Polyester เป็นต้น

อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์แบบพร้อมประกอบ (Do-It-Yourself: DIY) ก็ได้รับผลพลอยไปได้ด้วย การที่จำกัดจำนวนบุตรเหลือเพียง 1 ถึง 2 คนต่อครัวเรือน นอกจากครอบครัวจะมีความสามารถในการซื้อหาผ้าอ้อมสำเร็จรูปแบบใช้แล้วทิ้งได้แล้ว ยังทำให้พ่อแม่เอาใจใส่ดูแลความเป็นอยู่ลูกของตัวเองมากขึ้น เริ่มมีการจัดสรรและสร้างสภาพแวดล้อมภายในบ้านเพื่อให้เหมาะสมกับการเติบโตของลูกมากขึ้น ณ จุดนี้เอง ที่ทำให้อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์แบบพร้อมประกอบเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในครัวเรือน ตกแต่งห้องและตกแต่งบ้านด้วยเฟอร์นิเจอร์ที่ประกอบขึ้นเอง เฟอร์นิเจอร์ประเภทนี้นอกจากจะประหยัดแล้ว ยังเป็นการสร้างเสริมความสัมพันธ์ในครัวเรือน สมาชิกในครอบครัวใช้เวลาร่วมกันมากขึ้น แรงงานและเวลาที่ลงทุนเข้าไปในการประกอบขึ้นเฟอร์นิเจอร์แสดงถึงความรักที่มีต่อบุตร ความปรารถนาที่จะเห็นลูกของตัวเองเติบโตขึ้นมาในสิ่งแวดล้อมที่ดีและมีอนาคตที่ดี

เมื่อมีจำนวนบุตรได้น้อยลง ความทะเยอทะยานและความคาดหวังต่ออนาคตของบุตรก็ดรามามากขึ้นไปด้วย พ่อแม่ทุ่มเททรัพยากรและลงทุนไปกับการศึกษาของลูกของตนเองเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนนอกเหนือหลักสูตร เช่น การเรียนดนตรีคลาสสิก เปียโน ไวโอลิน การแข่งขันเพื่อสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็เข้มข้นขึ้นเป็นเงาตาม ส่วนพ่อแม่ก็พร้อมยิ่งกว่าที่จะลงทุนไปกับโรงเรียนกวดวิชาเพื่อลูกได้ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยระดับแนวหน้าของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นชนชั้นกลางในประเทศจีน ยังนิยมส่งลูกหลานของตัวเองเพื่อไปเรียนต่อต่างประเทศอีกด้วยโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา จากสถิติของ Institute of International Education พบว่าประเทศจีนนำมาเป็นอันดับหนึ่งของจำนวนนักศึกษาต่างชาติที่ไปศึกษาต่อในประเทศสหรัฐอเมริกา ตามมาด้วยประเทศอินเดีย และประเทศเกาหลีใต้ ส่วนมหาวิทยาลัยที่ใฝ่ฝันของนักศึกษาชาวจีนเหล่านี้ก็ไม่มีพังกุ่มตันๆ ของประเทศ ไม่ว่าจะเป็น Stanford, MIT, Caltech, Brown University, Columbia University, Cornell University, Dartmouth College, Harvard University, Princeton University, the University of Pennsylvania, Yale University และมหาวิทยาลัยชั้นนำอื่นๆ

เมื่อประชากรได้รับการศึกษาที่ดี ชีวิตความเป็นอยู่ก็ไต่ยกระดับขึ้นไปด้วย ประชากรทำงานในอุตสาหกรรมที่ใช้ความรู้มากกว่าใช้แรงงาน ได้ผลตอบแทนสูง จึงมีรายได้เพื่อการใช้จ่าย (disposable income) สูงขึ้นไปด้วย ธุรกิจท่องเที่ยวต่างประเทศ สินค้าแบรนด์เนมหรู และรถยนต์ซูเปอร์คาร์ต่างเติบโตอย่างเป็นปรากฏการณ์ ไม่เคยพบเห็นในประวัติศาสตร์จีนมาก่อน การเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวทางชนชั้นอย่างรวดเร็ว ประชาชนหลังไหลเข้าสู่ความเป็นชนชั้นกลางซึ่งได้รับโอกาสทางการศึกษาและมีความทะเยอทะยานพัฒนาตัวเองสู่ชนชั้นกลางที่กำลังขยายตัวและเบิกบานอย่างรวดเร็ว (emerging economy) สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้สัญญาณชัดเจนว่าจีนได้เข้าสู่ศตวรรษที่ 21 อย่างเต็มภาคภูมิ

สถานที่ที่มีชื่อเสียง 7 แห่ง

ในเมืองอูซี มณฑลเจียงซู สาธารณรัฐประชาชนจีน
ศูนย์กลางด้านศิลปะและวัฒนธรรมของ "เจียงหนาน"

สะพานชิงหนิง

เริ่มก่อสร้างในสมัยจักรพรรดิวันลี่ แห่งราชวงศ์หมิง ชื่อของสะพานมีหนังสือ 2 ตัว ซึ่งมาจากชื่อผู้บริจาคเงินสร้างสะพาน 2 คน สะพานราชวงศ์หมิงแห่งนี้ตั้งอยู่บนคลองเก่าแก่ที่สุดของจีน ถือเป็นสิ่งก่อสร้างเชิงสัญลักษณ์ในแนวคลองโบราณอูซี และคลองขนาดใหญ่ของจีน เป็นแรงบันดาลใจสำคัญของกวีและจิตรกรจำนวนนับไม่ถ้วน ทั้งยังมีนักดนตรีชาวจีนและญี่ปุ่นแต่งเพลงเกี่ยวกับสะพานนี้ไว้ด้วย เมื่อถึงช่วงเทศกาลหรืองานสำคัญใหญ่ๆ บนสะพานชิงหนิงก็จะเนืองแน่นไปด้วยผู้คน

พิพิธภัณฑ์ศิลปะยุ่นเหอ

เป็นพิพิธภัณฑ์เพียงแห่งเดียวที่จัดแสดงอารยธรรมคลองขนาดใหญ่ของจีนด้วยภาพสีน้ำมันแหล่งรวบรวมผลงานภาพสีน้ำมันเกี่ยวกับลำคลองต่าง ๆ นานาที่วาดขึ้นโดยช่างจิตรกรชั้นหนึ่งของจีน

พิพิธภัณฑ์ไหม

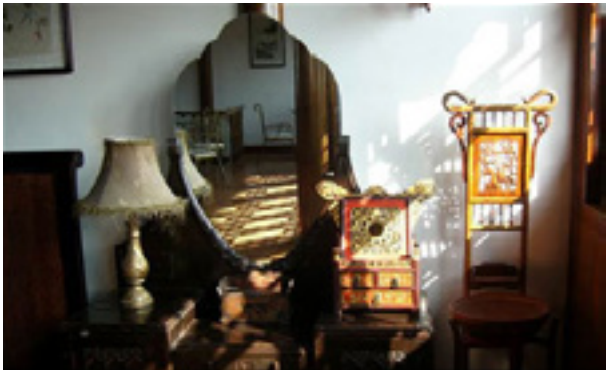
พิพิธภัณฑ์แห่งนี้สร้างขึ้นในพื้นที่ของอดีตโรงงานผ้าไหมไทยไท่ โดยใช้โรงงานเก่ามาดัดแปลงให้เป็นห้องแสดง และรักษาสภาพเดิมของโรงงานไว้อย่างดี ทำให้ผู้ชมได้สัมผัสถึงประวัติความเป็นมาของโรงงาน ส่วนสิ่งของที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์นั้น สะท้อนให้เห็นถึงวิวัฒนาการอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมของเมืองอู่ซี และเขตภาคใต้ของแม่น้ำแยงซี โดยเฉพาะประวัติศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมผ้าไหม

พิพิธภัณฑ์เตาเครื่องปั้นดินเผาโบราณ

ในสถานที่เดิมของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้เคยมีเตาเครื่องปั้นดินเผาโบราณทั้งใหญ่และเล็กกว่า 100 แห่ง แต่ปัจจุบันเหลือเพียง 19 แห่งเท่านั้น ในจำนวนนี้ มีเพียง 7-8 แห่งรักษาไว้อย่างสมบูรณ์ พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ตั้งอยู่ในสถานที่เตาเผาโบราณบริเวณถนนต้าเหยา ในตัวเมือง ไม่เพียงแต่จัดแสดงอุปกรณ์ วัฒนธรรมการผลิตเครื่องปั้นดินเผา ตลอดจนเครื่องปั้นดินเผาหายดหายชิ้นส่วนหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้อ่านยังสามารถลองทำเครื่องปั้นดินเผาด้วยตนเองได้ด้วย

บ้านเก่าजू ตำบล

เป็นบ้านอยู่อาศัยเดิมของนายजू ตำบล คหบดีที่มีชื่อเสียงในยุค
โก๊ตของจีน สร้างเป็นบ้านที่ลึกหลายชั้น เมื่อเดินเข้าสู่บ้านนี้ เหมือน
ย่างเข้าระยะปลายของราชวงศ์ชิง ปลุกต้นไม้โบราณ วางเฟอร์นิเจอร์
แบบโบราณ ตั้งของโบราณและติดภาพวาดโบราณบนผนัง ทำให้ผู้ชม
สามารถสัมผัสบรรยากาศโบราณๆ ที่เงียบสงบ

คลองโบราณอู๋ซี

เป็นคลองเก่าแก่ที่สุดของโลก เล่ากันว่าเริ่ม
สร้างเมื่อสมัยปลายราชวงศ์ซาง ห่างจากปัจจุบัน
ประมาณ 3,500 ปี แม้ว่าปัจจุบัน คลองสายนี้ไม่ได้
ใช้งานเหมือนเดิมแล้ว แต่สามารถสะท้อนให้เห็นถึง
ประวัติศาสตร์ของเมืองอู๋ซีเป็นเวลาประมาณ 3,000
ปี ตลอดจนขนบประเพณีและวิถีชีวิตของบ้านริมน้ำ
ของเมืองอู๋ซีด้วย เมื่อปีที่แล้ว เมืองอู๋ซีได้จัดสัมมนา
เรื่อง อารยธรรมคลองโบราณ ผู้เชี่ยวชาญได้ศึกษา
ประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับคลองโบราณแห่งนี้อย่างลึกซึ้ง
ริมสองฟากฝั่งของคลอง มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย
หลายแห่ง โดยเฉพาะพื้นที่ตอนต้นของคลองได้รับการ
บุกเบิกให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ดึงดูดนักท่องเที่ยว
จำนวนมากพากันไปสัมผัสคลองโบราณและบ้านพัก
แบบโบราณที่มีเพดานสีดำและกำแพงสีขาว

วัดหนานส่วยเซียน

สร้างขึ้นโดยชาวเมืองอู๋ซีในราชวงศ์ชิง เพื่อรำลึกหวัง ฉิฉิน
นายอำเภออู๋ซีในสมัยจักรพรรดิเจียชิ่งแห่งราชวงศ์หมิง ปัจจุบัน
เป็นหอดนตรีลัทธิเต๋าของเมืองอู๋ซี ถ้าอยากฟังเพลงของเทวดา
ลัทธิเต๋า เชิญไปที่วัดหนานส่วยเซียน ดนตรีลัทธิเต๋าเป็นมรดกวิ
ชนทางวัฒนธรรมแห่งชาติจีน ณ ที่นี้ ไม่เพียงแต่มีข้อมูลอันล้ำค่า
เกี่ยวกับดนตรีลัทธิเต๋ากว่าหมื่นปีเท่านั้น หากยังสามารถได้ยิน
เพลงลัทธิเต๋าก็ได้ด้วย

ฟาไปชมซอยโบราณ (胡同)

胡同 เป็นชื่อเรียกของซอยต่างๆ ซึ่งอยู่รอบนอกของพระราชวังต้องห้าม เป็นเอกลักษณ์ของเมืองปักกิ่ง คำว่า หูต่ง มีที่มาจากศัพท์ภาษามองโกลที่แปลว่า บ่อน้ำ เนื่องจากในสมัยที่ราชวงศ์หยวนเริ่มสร้างกรุงปักกิ่งนั้น เมื่อจะสร้างสิ่งก่อสร้างใดๆ ก็จะใช้ดินเหนียวเป็นหลัก อย่างเช่นเวลาผู้คนจะสร้างบ้าน ก็จะขุดบ่อน้ำก่อน แล้วค่อยออกแบบผังบ้าน และระหว่างบ้านแต่ละหลังนั้นก็จะมีทางเดินช่องไว้ เพื่อเป็นทางสัญจรของคนและม้า รวมทั้งเพื่อการระบายอากาศและรับแสงแดด ดังนั้นตำแหน่งของบ่อน้ำจึงมีความสำคัญต่อผังเมืองเป็นอย่างมาก ภายหลังผู้คนจึงใช้คำว่า บ่อน้ำ ในความหมายที่ว่า ช่องว่างระหว่างบ้านหรือ ถนนหนทางนั่นเอง

ต้นกำเนิดของhutongเริ่มมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวน (ค.ศ. 1271-1368) โดยในสมัยนั้นฮ่องเต้จะปูนบำเหน็จให้แก่ขุนนางที่มีความดีความชอบเป็นที่ดิน ใครได้อยู่ใกล้พระราชวังมากก็แสดงว่าเป็นขุนนางใกล้ชิด เมื่อขุนนางเหล่านี้สร้างบ้านบนที่ดิน ก็จะทำให้เกิดซอยต่างๆ ขึ้นมา นอกจากนี้แล้ว สามัญชนเองก็ยังสร้างบ้านอยู่รอบนอกใจกลางเมือง ทำให้พื้นที่ของhutongขยายออกไปเรื่อยๆ ตามการพัฒนาของตัวเมือง ตามบันทึกแล้ว ในสมัยราชวงศ์หยวนมีhutongอยู่จำนวน 413 สาย และเพิ่มเป็น 1,000 กว่าสายในสมัยราชวงศ์หมิง 2,000 กว่าสายในสมัยราชวงศ์ชิง และ 3,600 สายในปี 1986 เราจึงพูดได้ว่า ในขณะที่พระราชวังต้องห้ามเป็นสัญลักษณ์ของราชวงศ์นั้น hutong ก็เป็นตัวแทนของวิถีชีวิตของประชาชนในกรุงปักกิ่งนั่นเอง แต่ที่น่าเสียดายก็คือ ปัจจุบันนี้จำนวนของhutongกำลังลดลง เนื่องจากมีการรื้อที่อยู่อาศัยแบบเก่าภายในตัวเมืองเพื่อสร้างหมู่บ้านหรืออาคารพาณิชย์ขึ้นใหม่ รัฐบาลปักกิ่งจึงต้องเริ่มออกมาอนุรักษ์hutongโบราณไว้ และได้พัฒนาบางส่วนให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทำให้ชาวต่างชาติอย่างเราได้ไป

ชมวิถีชีวิตของคนปักกิ่งโบราณอย่างสะดวกสบายขึ้นมากค่ะ

อย่างที่ทราบกันแล้วว่าจำนวนhutongในปักกิ่งนั้นมีมากมายนับไม่ถ้วน แขนงซอยและแนะนำซอยที่นำไปเที่ยวชม และเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับhutongมาให้เพื่อนๆ ได้ทราบกันสักเล็กน้อยนะคะ

ก่อนอื่นเรามารู้จัก “ที่สุด” ของhutongกันดีกว่าค่ะ hutongที่ยาวที่สุดนั้นมีความยาวถึง 3 กิโลเมตร แต่ที่สั้นที่สุดนั้นมีความยาวเพียง 25.2 เมตร hutongที่กว้างที่สุดนั้นกว้างถึง 32.18 เมตร แต่ที่แคบที่สุดนั้นกว้างเพียง 40 เซนติเมตร เรียกว่า ถ้าคนสองคนเดินสวนกัน แต่ละคนต้องหันไปด้านข้างถึงจะผ่านกันได้ นอกจากนี้แล้วยังมีhutongคดเคี้ยวมากที่สุด มีหัวเลี้ยวถึง 13 จุดเลยทีเดียว

hutongในปัจจุบัน นอกจากจะเป็นที่อยู่อาศัยแล้ว ยังได้รับการปรับปรุงเป็นร้านค้าต่างๆ อีกด้วย hutongที่มีชื่อเสียงและนักท่องเที่ยวนิยมไปกันมาก อยู่บริเวณรอบๆ หอกหลง และหอรบซัง ส่วนที่แนะนำเคยไปและตั้งใจเป็นอย่างมากก็คือ

หุ่่งที่ชื่อว่า หนานหลวู่เซียง(南锣鼓巷)คะ
หนานหลวู่เซียง เป็นหุ่่งที่ยาว 786 เมตร
กว้าง 8 เมตร สร้างเสร็จในปี 1267 พร้อมกับการสร้างกรุงปักกิ่งในสมัยราชวงศ์หยวน หุ่่ง
สายนี้วางตัวอยู่ในทิศเหนือ-ใต้ และได้แตกเส้น
สายออกเป็นหุ่่งขนาดเล็กอีกมากมาย ปัจจุบัน
นี้ บริเวณรอบๆ หนานหลวู่เซียงเป็นพื้นที่เดียว
ที่ยังรักษาสภาพหมู่บ้านและผังเมืองโบราณใน
สมัยราชวงศ์หยวนไว้ อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในพื้นที่
อนุรักษ์ภายในเมืองเก่าปักกิ่งอีกด้วย

ถึงแม้ถนนและโครงสร้างจะรักษาสภาพแบบ
โบราณไว้ แต่บ้านเรือนต่างๆ ตามถนนเส้นนี้ได้
รับการพัฒนาเป็นร้านค้าหลากหลายประเภท
เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว ที่ขึ้นชื่อที่สุดก็คือ บาร์
ที่ตั้งอยู่ในบ้านโบราณ ผสมผสานบรรยากาศ
สงบๆ เข้ากับวัฒนธรรมสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว
คะ นอกจากนั้นแล้วยังมีร้านค้าที่มีชื่อเสียงอีก
หลายเจ้า เช่น ร้านขายร่มกระดาษ ร้านขายซีดีซีดี
ดังที่ไปทีไรจะต้องพบคนต่อแถวยาวหลายเมตร
ทุกที ร้านเบเกอรี่ ร้านขายสุราและบุหรื ร้านขาย
เครื่องประดับ และร้านขายของที่ระลึกเป็นต้น

การมาเที่ยวที่หุ่่งนับว่าเป็นอีกหนึ่งกิจกรรม
ที่นักท่องเที่ยวที่มาปักกิ่งไม่ควรพลาด เพราะ
นอกจากจะได้พบกับร้านค้าแปลกๆ ใหม่ๆ
แล้ว ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ เพื่อนๆ จะได้สัมผัส
วิถีชีวิตอันเรียบง่ายของผู้คน ได้มีเวลารำลึกถึง
อดีต ได้ผ่อนคลายและพบกับความสงบในเมือง
ใหญ่แห่งนี้

- ถนนหนานหลวู่เซียง -

- ร้านค้าต่างๆ บนถนนสายนี้ -

เหมย หลานฟาง

เหมย หลานฟาง ปรมาจารย์ด้านนาฏศิลป์และบรมครูจิวปักกิ่ง ผู้ที่ครั้งหนึ่งมีคนกล่าวถึงเขาว่า “ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายก็ล้วนอยากแต่งงานกับเหมย หลานฟาง” เหมย หลานฟาง มีชื่อเดิมว่า “เหมยหลาน” เกิดเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ในปี 1894 และเสียชีวิตในวันที่ 8 สิงหาคม ในปี 1961 เขาเกิดในตระกูลที่สืบทอดการแสดงอุปรากรจีนโบราณ บิดาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุได้เพียง 4 ขวบ และอีก 10 ปีต่อมา มารดาของเขาก็เสียชีวิตตามไปด้วย

ในวัยเด็กนั้นเขาไม่มีแว้วว่าจะแสดงจิวปักกิ่งเลย อีกทั้งบุคลิกและหน้าตา ก็ไม่ได้มีส่วนไหนเป็นที่น่าสนใจ หนังสือตาดกราวกับคนง่วงนอนอยู่ตลอดเวลา แถมไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา อีกทั้งยังเรียนหนังสือไม่เก่งอีกด้วย

เหมย หลานฟาง เริ่มเรียนจิวเมื่อมีอายุได้ 8 ขวบ โดยมีครูมาสอนถึงที่บ้าน แต่เรียนเท่าไร เขาก็ยังไม่สามารถร้องเพลงท่อนง่าย ๆ ได้เสียที ในที่สุดครูก็ถอดใจเลิกมาสอน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าในตอนนั้นอัจฉริยภาพของนักแสดงผู้ยิ่งใหญ่ยังหลับใหลอยู่ เพราะหลังจากนั้นเมื่อเหมย หลานฟาง อายุได้ 10 ปี เขาได้ขึ้นเวทีแสดงเป็นครั้งแรก โดยสวมบทบาทเป็นหญิงสาวแรกรุ่งในเรื่อง “เทียนซานผย” ก็เริ่มเป็นที่รู้จักของผู้ชมและได้ทำการเรื่อยมา จนพอถึงปี 1911 เขาได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงจิวที่มีความสามารถที่สุดของกรุงปักกิ่งเป็นลำดับที่ 3 และช่วงนี้เองที่เขาเริ่มใช้ชื่อ “เหมย หลานฟาง” ในการแสดง

ในปี 1913 เหมย หลานฟาง เดินทางไปทำการแสดงที่เซี่ยงไฮ้เป็นเวลา 1 ปีเต็ม และเป็นที่นิยมของผู้คนในมณฑลฉะแวนอย่างมากยิ่ง เรียกได้ว่าไม่มีใครในเจียงหนาน ซึ่งก็คือบริเวณ 3 มณฑลทางตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเจียง ได้แก่ อานฮุย เจียงซู และ เจ้อเจียง ไม่มีใครไม่รู้จักชื่อ “เหมย หลานฟาง” และถึงกับพูดยกย่องกันเป็นสำนวนว่า “จะหาภรรยาต้องให้ได้เหมือนเหมย หลานฟาง จะมีบุตรต้องให้ได้เช่นโจวซินฟาง” เพราะทั้งคู่เป็นนักแสดงจิวชื่อดังในยุคนั้น

เหมย หลานฟาง มักรับบทเป็นตัวนางส่วนโจว ชื่นฟาง นั้นถนัดเล่นเป็นตัวพระ บทที่เหมย หลานฟาง ถนัดเล่นมากที่สุดก็คือ “ตัวนาง” ซึ่งในภาษาจีนเรียกว่า “ต๋าน” และเนื่องจากแต่ในแต่ละเรื่องมีตัวละครหญิงอีกหลายตัว ซึ่งจะมีชื่อเรียกแยกย่อยแตกต่างกันออกไปอีก ส่วนบทที่เล่นบ่อยก็คือหญิงสูงศักดิ์ ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “เจิ้งต๋าน” และตัวละครตัวนี้ต้องสวมชุดสีน้ำเงิน ภาษาจ้วงปักกิ่งเลยเรียกตัวละครนี้อีกชื่อหนึ่งว่า “ชิงอี” และผู้แสดงที่รับบทนี้จะต้องมีความสามารถด้านการร้องเพลงอย่างมาก นอกจากนั้นเสียงกระแจ่งใสที่ขับออกมาแล้ว ยังต้องให้ท่วงทำนองที่ไพเราะ และมีความอ่อนหวานไปพร้อมกันด้วย

ในปี 1914 เมื่อที่เหมย หลานฟาง เดินทางกลับจากเซี่ยงไฮ้มาขึ้น นับเป็นช่วงสำคัญหรือจุดเปลี่ยนที่ทำให้เขากลายเป็นดาวเด่นเพียงดวงเดียวบนเวทีจ้วงปักกิ่ง เพราะเขาได้ทำการปรับเปลี่ยนวิธีการเล่น การร้อง การออกแบบเครื่องแต่งกาย และการแต่งหน้าใหม่ รวมถึงภาษากายหรือลีลาการร่ายรำ รวมถึงการใช้แววตาในการสื่อสารอารมณ์กับคนดูด้วย ซึ่งล้วนผิดแผกไปจากจ้วงปักกิ่งฉบับดั้งเดิม แต่สิ่งใหม่จริง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นการเดินออกจากรอยเดิมหรือชนบทโบราณของจ้วงปักกิ่งอย่างมาก ก็คือ การเพิ่มอรรถรสจากเรื่องราว ๆ ใหม่ที่ประพันธ์ขึ้นเอง หรือแต่งขึ้นจากนวนิยายชื่อดังของจีนกว่า 10 เรื่อง แทนที่จะแสดงแต่เรื่องเดิม ๆ จากที่เคยทำในอดีต อาทิ เรื่อง “ความฝันในหอแดง” หรือ “ประวัติวีรสตรีหมูลาน” เป็นต้น

การปรับเปลี่ยนการแสดงนี้ ได้ทำให้ผู้ชมเข้าถึงเรื่องราวของการแสดงได้มากขึ้น และสร้างความประทับใจให้อย่างมาก ซึ่งความโด่งดังของเหมย หลานฟางที่ทำให้ถึงขนาดมีคนพากันพูดว่า “ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย ก็ล้วนอยากแต่งงานกับเหมย หลานฟาง”

ต่อมาเหมย หลานฟางย้ายบ้านไปอยู่ที่เซี่ยงไฮ้ในปี 1918 ช่วงนี้งานแสดงของเขาพัฒนาารูปแบบไปอีกอย่างมาก และเนื่องจากได้รับความนิยมอย่างสูง ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจก่อตั้งโรงเรียน “เหมยพาย” ขึ้นเพื่อเปิดสอนจ้วงปักกิ่งที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวด้วย

ในอีกด้านหนึ่ง เหมย หลานฟางก็ถูกประณามจากนักคิดฝ่ายซ้ายว่าการแสดงจ้วงปักกิ่งไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นพาที่เสียมากกว่า โดยเฉพาะจากหลูซิน ซึ่งตอนนั้นกำลังออกนิตยสารโจมตีผู้ที่เน้นตัวเองไปทางสุขนิยมและไม่มีจิตสำนึกกับการเมือง นั้นเพราะในช่วงนั้นประเทศจีนทั้งถูกโจมตีจากต่างชาติ และทั้งมีการสู้รบกันเองภายในประเทศด้วย ซึ่งก็ไม่ต่างจากไกว โมโรว ซึ่งในช่วงนั้นก็ยังเขียนบทวิทยาสลอมแสงแดดอยู่ ก็ถูกซีกทางฝั่งหลูซินโจมตีพฤติกรรมด้วยเช่นกัน โดยเรียกร้องให้ทุกคนมาร่วมกันหาทางออกให้สังคมดีกว่าจะมาทำการแสดงเพื่อมอมเมาผู้คน

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เหมย หลานฟาง ยังคงดำเนินวิถีทางของตนเองต่อไป และยังเพิ่มชื่อเสียงให้กับตนและประเทศจีนด้วยการเดินทางออกไปทำการแสดงยังต่างประเทศ

ในปี 1919 ได้รับเชิญจากโรงละครโตเกียว อิมพีเรียล เขาจึงนำคณะเดินทางไปเยือนและทำการแสดงทั้งในโตเกียวและเมืองอื่นๆ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่จ้วงปักกิ่งได้เดินทางออกไปทำการแสดงในต่างประเทศ เหมย หลานฟางได้เลือกแสดงเรื่อง “นางฟ้าโปรยดอกไม้” และเรื่องอื่นๆ ส่วนในการเดินทางไปแสดงที่ญี่ปุ่นครั้งที่ 2 ในปี 1924 เขาได้เลือกแสดงเรื่อง “เทพเจ้าแห่งแม่น้ำโลว” เรื่อง “ทางผ่านสายรุ้ง” และกลับมาแสดงที่ญี่ปุ่นอีกครั้งในปี 1952 หลังจากสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้ว รวมทั้งหมด 3 ครั้ง

การแสดงหมยหลานฟางได้รับการชื่นชมและยกย่องจากชาวญี่ปุ่นอย่างมากตั้งแต่รอบแรก และตัวเขายังได้มีการผูกสัมพันธ์กับนักแสดงคาบูกิ ซึ่งถือเป็นศิลปะการแสดงชั้นสูงของญี่ปุ่นด้วย กระทั่งเมื่อครั้งกองทัพญี่ปุ่นยatraผ่านสะพานหลูกูหรือสะพานมาร์โคโปโลเข้ามายึดกรุงปักกิ่งนั้น นายพลผู้คุมกองทัพยังเรียกร้องให้ หมย หลานฟาง ทำการแสดงให้ดูด้วย แต่เขาก็ไม่ยินยอม

ต่อมาในปี 1930 หมย หลานฟางตัดสินใจออกเดินทางไปเปิดการแสดงที่สหรัฐอเมริกา ซึ่งสร้างความฉงนสนเท่ห์ให้กับเพื่อนฝูงและคนจีนที่ได้ข่าวนี้มาก เพราะขณะนั้นสหรัฐอเมริกายังทำสงครามเย็นกับจีนอยู่

ผู้กำกับภาพยนตร์ประวัติชีวิตของหมย หลานฟาง ที่ออกฉายเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม ปี 2008 ได้เคยให้สัมภาษณ์ต่อการเดินทางไปอเมริกาครั้งนี้ของหมย หลานฟาง ไว้ว่า

“ผมสงสัยมาตลอดว่า เขากลับไปแสดงที่อเมริกาเมื่อปี 1930 ซึ่งเป็นช่วงที่เต็มไปด้วยแรงกดดันได้อย่างไร ทั้งไม่มีใครในอเมริการู้จักปักกิ่ง แล้วเพื่อนหลายคนของเขาก็คัดค้านการเดินทางไปเสี่ยงภัยครั้งนี้อย่างมาก แต่เขาก็ยังยืนยันที่จะทำ และสุดท้ายผลงานแสดงของเขาก็ได้รับการตอบรับอย่างดี กระทั่งต้องเปิดการแสดงถึง 15 รอบ”

การแสดงของหมย หลานฟาง ได้เผยให้ชาวตะวันตกเห็นถึงมนต์เสน่ห์ของวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกและศิลปะอันงดงามของจีน ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการเปิดสุโลกภายนอกอย่างอาจหาญ ทั้งที่ตอนนั้นสังคมจีนถูกปิดล้อมจากทุกด้าน และในครั้งเดียวกันนี้ทางมหาวิทยาลัยเซาธ์เทิร์น แคลิฟอร์เนีย และวิทยาลัยโหมนาได้ร่วมกันมอบปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์สาขาอักษรศาสตร์แก่หมย หลานฟางด้วย ในฐานะผู้เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมที่โดดเด่น ระหว่างนี้หมย หลานฟางยังได้ทำความรู้จักกับนักแสดงชื่อดังหลายคนของสหรัฐอเมริกา อาทิ ชาร์ลี แชปลิน แมรี พิกฟอร์ด และดักลาส แฟร์แบงส์

จากนั้นในปี 1935 เขาได้เดินทางไปแสดงที่สหภาพโซเวียต เปิดการแสดงในมอสโคว์และเลนินการ์ด แน่นอนว่าเขาได้รับการต้อนรับอย่างล้นหลามจากผู้ชม รวมถึงบุคคลในแวดวงศิลปะการแสดงของโซเวียตด้วย พอหมดการแสดง หมย หลานฟางก็เดินทางต่อไปยังยุโรปเพื่อศึกษาทางละครของที่นั่น เพื่อเพิ่มเติมวิธีคิดและมุมมองด้านศิลปะของตน ตอนขากลับนั้นเขาได้แวะไปยังอียิปต์ อินเดีย และสิงคโปร์ด้วย

ปี 1937 ญี่ปุ่นบุกเข้ายึดเซี่ยงไฮ้ หมย หลานฟางพาครอบครัวย้ายไปอยู่ที่เกาะฮ่องกงจนถึงปี 1941 พอสงครามแปซิฟิกปะทุขึ้น เขาถูกบังคับให้ย้ายกลับมายังเซี่ยงไฮ้ ตอนนั้นเขาต้องไต่หนวดเพื่อบดบังตัวเองจากศัตรู และเลิกแสดงจิว

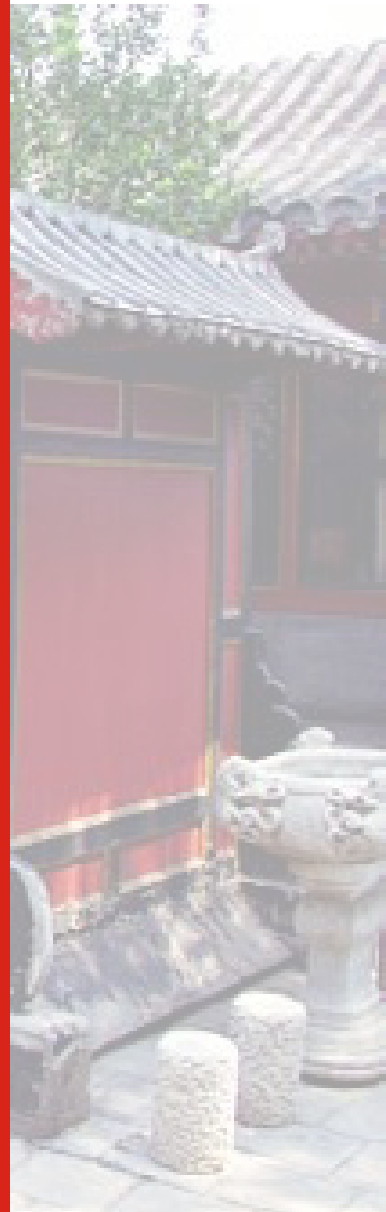
หลังสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปี 1949 หมย หลานฟางได้ดำรงตำแหน่งในสภาการศึกษาการเมือง ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอุปรากรจีน สถาบันการศึกษาศิลปะการประพันธ์บทละคร และสถาบันจิวปักกิ่ง ช่วงนี้เขาได้มูมานะทำงานเพื่อชาติ จนเข้าเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ในปี 1959 และยังคงทำงานเพื่อแผ่นดินแม่ตราบจนลมหายใจสุดท้ายในปี 1961 ด้วยสิริอายุ 67 ปี

หมย หลานฟาง เป็นผู้มีความสามารถหลากหลายในด้านศิลปะ เวลาว่างเขามักจะเขียนรูปด้วยพู่กันจีนเสมอ อีกทั้งยังเขียนหนังสืออัตชีวประวัติของตนเองเรื่อง “40 ปี ชีวิตบนเวทีการแสดง” นอกจากนี้ยังมีบทความอีกจำนวนหนึ่งที่เขียนไว้ในหลายวาระ ได้ถูกรวบรวมเป็นเล่มเดียวกันชื่อว่า “รวมผลงานของหมย หลานฟาง” นอกจากนี้ยังมีบันทึกการแสดงเด่นๆ ในรูปแบบวิดีโอชื่อว่า “ผลงานคีตสรการแสดงจิวปักกิ่งของหมย หลานฟาง”

แม้ว่าลาโลกไปแล้วก็ตาม แต่เกียรติศักดิ์ของหมย หลานฟางยังได้ถูกยินยอมจนถึงปัจจุบัน ชีวิตของเขาถูกถ่ายทอดออกไปหลากหลายรูปแบบในปี 2000 มีการถ่ายทำสารคดีชื่อ “โลกของหมย หลานฟาง” และเมื่อปี 2008 ที่ผ่านมามีผู้กำกับชื่อดังของจีนก็หยิบชีวประวัติของบรมครูจิวปักกิ่งท่านนี้มาถ่ายทอดเป็นภาพยนตร์แสดงนำโดย หลี่หมิง นักแสดงชื่อดังจากฮ่องกง และประกบกับดาราสาวชื่อดัง จาง จื่ออี้

ดังนั้น หากอยากรู้จักกับ “หมย หลานฟาง” บรมครูจิวปักกิ่ง นอกจากเดินทางไปเข้าชมที่พิพิธภัณฑ์แล้ว ยังสามารถหาหนังสือและภาพยนตร์เหล่านี้มาดูได้ด้วย

หรืออยากสัมผัสสัมผัสรดแห่งศิลปะจิวปักกิ่งขนานแท้ที่รังสรรค์โดยหมย หลานฟาง และยังสืบต่อเจตนารมณ์มาโดยลูกหลาน ก็สามารถซื้อบัตรเข้าชมได้ที่โรงละครหมย หลานฟาง ซึ่งทำการแสดงทุกวันไม่เคยขาด

เกร็ดความรู้ในการสั่งอาหารในต่างประเทศ

คุณเคยมีประสบการณ์สั่งอาหารในต่างประเทศ ทั้งๆ ที่ไม่รู้ภาษาของประเทศนั้นๆ ไหมแน่นอนว่า ความอึดท้องไม่ได้เป็นเป้าหมายสุดท้ายของคุณ แต่สิ่งที่คุณอยากได้ อาจจะเป็นความอึดใจที่ได้ลอง แต่ก็คงไม่อยากทานอะไรที่แปลกเกินไปนัก หลายคนบอกว่า การอ่านเมนูให้รู้เรื่องนั้น ยากกว่าการสื่อสารทั่วไปในชีวิตประจำวันเสียอีก

คำถามที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะทำความเข้าใจกับตัวอักษรบนเมนูอาหารได้นั้น ต้องเข้าใจเสียก่อนว่า วัฒนธรรมอาหาร เป็นตัวสะท้อนถึงวัฒนธรรม และประเพณีพื้นเมืองของประเทศนั้นๆ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการทานอาหารจึงไม่ได้เริ่มต้นที่ตัวอาหารเลย แต่อาจจะเริ่มต้นตั้งแต่มื้ออาหาร และเวลาในการทานอาหาร เช่น ชาวสเปนที่ชอบชีวิตสบายๆ มักรับประทานอาหารหลัง 2 ทุ่มครึ่งไปแล้ว ดังนั้นถ้าไปร้านอาหารในสเปนตามเวลาอาหารของจีน หรือไทย อาจไม่ได้รับบริการในทุกร้าน นอกจากนี้ยังอาจจะขอแนะนำว่าอย่ากลัวว่าอาหารที่สั่งจะไม่อร่อย เราอาจจะถือว่าได้ลิ้มลองอาหารที่ใหม่ ๆ ครั้งแรกในชีวิตถึงแม้ว่าอาหารที่คุณสั่งเป็นอาหารที่คุณทานไม่เป็นหรือไม่กล้าลอง แต่อย่างไรก็ตามชื่อของอาหารบางชนิดก็ต้องศึกษาหาข้อมูลไว้ก่อน เพราะถ้าไม่รู้เลยอาจจะสั่งมาแล้วทานไม่ได้เลยก็ได้ เช่น ลองจินตนาการดูว่า คุณสั่งสเต็กทาร์ตาร์ในร้านอาหารฝรั่งเศสราคาแพง หลังจากรอมานาน ก็พบว่าสเต็กเนื้อดิบกับไซสโตที่ทานไม่ได้เลย หรือ กรณีถ้ากำลังจะไปเที่ยวประเทศฝรั่งเศส และสเปน ซึ่งเป็นสองประเทศที่ชอบเอาหยอยทาทำอาหาร คุณก็ควรต้องจำชื่อภาษาฝรั่งเศสของหยอยทาว่าเอสทาโก้ และชื่อภาษาสเปนว่าคาราคอล

สามเทคนิคเลือกร้านอาหารที่ถูก“ปาก”

ร้านอาหารในต่างประเทศมีหลากหลาย การเลือกร้านอาหารที่ถูก “ปาก” ก่อน ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นขั้นแรกเพราะเราจะลองทุกร้านคงไม่ได้ ดังนั้นเราจึงควรสังเกตว่าร้านอาหารใดที่คนท้องถิ่นทานกันเยอะ อาจจะตั้งสมมุติฐานว่าน่าจะอร่อยอย่างแน่นอน ขั้นตอนต่อมาคือการศึกษาเมนูที่วางอยู่หน้าร้าน ปกติหน้าร้านอาหารจะติดกระดานเมนูอาหารหน้าร้าน ถ้ารู้ภาษาต่างประเทศบ้าง ก็จะทราบประเภทและระดับราคาของอาหาร ขั้นที่สามคือการหาข้อมูลก่อนเข้าร้าน ถ้าคุณไม่ชอบเดินเข้าร้าน อาหารแบบเสี่ยงดวง เราอาจจะทำการบ้านผ่านแอปพลิเคชันมือถือ เช่น TripAdvisor หรือ เว็บไซต์อื่นๆ เพื่อค้นข้อมูลคำติชมของร้านอาหารบริเวณใกล้เคียง และ เมนูอาหารแนะนำ

เลือกร้านบอกลสไตล์

ถ้าเราสังเกตชื่อร้าน และการตกแต่งของร้านก็จะทำให้รู้ว่าเป็นร้านประเภท หรือระดับประมาณไหน อย่างเช่น ร้านอาหารในฝรั่งเศสที่ใช้ชื่อว่า บิสโทร จะเป็นร้านเล็กๆ ตามถนน การตกแต่งมีลักษณะเก่าแก่เมื่อต้นศตวรรษ 1990 มีความคึกคักและสบายๆ เลิร์ฟอาหารเรียบง่าย แต่รสชาติอร่อย ถ้าอยากทานอาหารธรรมดาแบบตามสบาย ร้านบิสโทรจะเป็นทางเลือกที่ดี นั่งทานที่นั่งกลางแจ้ง สั่งอาหารหลักอย่างหนึ่ง และเครื่องดื่มสักแก้ว ฟังชาวฝรั่งเศสที่นั่งใกล้ๆ คุยกันสนุก ก็เป็นความสุขของชีวิต แต่ถ้าอยากกินอาหารที่มีลักษณะพิเศษสุดของฝรั่งเศส ก็ต้องไปลองร้านอาหารที่ชื่อประมาณว่า บราสเซอรี หรือ ทาเวริน ในร้านประเภทนี้ทั้งได้สัมผัสศิลปะแบบฝรั่งเศส และอาหารฝรั่งเศสที่เป็นชุดอย่างพิถีพิถัน ร้านประเภทนี้ที่มีชื่อเสียงเช่น ร้านโฟล (Brasserie FLO) หรือร้าน La Taverne de Maître Kanter รวมไปถึงร้าน Chez Clement ปกติราคาข้าว 3 อย่างอยู่ที่ประมาณ 30-70 ยูโร

เคล็ดลับสั่งไวน์

ในยุโรป สำหรับคนที่ไม่มีความรู้ด้านไวน์ เวลาไปรับประทานอาหารมักจะสั่งไวน์ประจำร้าน (Vino Della Casa/House Wine) ซึ่งส่วนใหญ่เจ้าของร้านเป็นคนคัดเลือกเป็นพิเศษ ราคาไม่แพง แต่มีคุณภาพดี นอกจากนี้ถ้าไม่ดื่มแอลกอฮอล์ ก็สามารถสั่งน้ำเปล่า น้ำแร่แบบเป็นขวดได้ ถ้าไปบาร์ญี่ปุ่น ก็อาจจะสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บ้าง เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบาร์ญี่ปุ่นส่วนใหญ่แบ่งเป็น 5 ประเภทคือ เบียร์ โซจู สาเก ไวน์ และค็อกเทล

การอ่านเมนูอาหารรู้เรื่องปลอดภัยที่สุด

สำหรับคนที่พิถีพิถันกับอาหารการกิน การอ่านเมนูอาหารภาษาต่างชาติไม่ได้ยากอย่างคาดคิด ปกติชาวต่างชาติตั้งชื่ออาหารตามกับข้าว และวิธีปรุงอาหาร ขอให้รู้จักศัพท์สำคัญเกี่ยวกับประเภทหลักของอาหารประเทศนั้นๆ และวิธีปรุงก็จะช่วยหลีกเลี่ยงปัญหาสั่งอาหารผิดได้

อาหารฝรั่งเศส เมนูอาหารของฝรั่งเศสเรียกว่า La carte อาหารฝรั่งเศสมีชื่อหนึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยกับข้าว 3-4 จาน ลำดับการสั่งอาหารคือ สั่งไวน์เจริญอาหาร (Apéritif) อาหารทานเล่น (Entrée) ซึ่งประกอบด้วยสลัด และซุป เราอาจจะจำชื่ออาหารทานเล่นฝรั่งเศสที่มีชื่อต่างๆ เช่น ฟัวกราส (Foie gras) หรือตับเป็ด และหอยทาก (Escargot) ลำดับต่อมาคืออาหารจานหลัก Main Course (Plat principal) ซึ่งมีทั้งปลา และเนื้อหมู เลิร์ฟกับผัก และข้าวด้วย หลังรับประทานอาหารจานหลักแล้ว ก็จบอาหารมื้อนี้ด้วยกาแฟ หรือ ไวน์หลังอาหาร

ที่กล่าวมาเป็นอาหารฝรั่งเศสทั้งชุด แต่ในชีวิตประจำวันปกติไม่ต้องสั่งตามนี้ก็ได้ สั่งอาหารทานเล่น อาหารจานหลัก และของหวานก็ถือว่าเป็นอาหารมื้อที่สมบูรณ์แล้ว ถ้าไม่หิวมาก ก็สั่งอาหารจานหลักจานหนึ่ง หรืออาหารทานเล่นสักสองจานก็ได้ เวลาสั่งอาหาร ปกติให้เลือกอาหารจานหลักก่อน แล้วค่อยเลือกอาหารทานเล่น เพื่อหลีกเลี่ยงทานวัตถุดิบอาหารที่ซ้ำซ้อน สำหรับอาหารฝรั่งเศส คีชี ลอร์เรน (Quiche Lorraine) มันฝรั่งทอด (Moules Frites) ไก่ตุ๋นไวน์แดง (Coq Au Vin) เนื้อตุ๋นไวน์แดง (Boeuf Bourguignon) ชูครูท (Choucroute) และเครปเค้ก (Creperie Cake) ล้วนเป็นอาหารคลาสสิกที่น่าลอง

ที่ท้าทายกว่าการสั่งอาหารคือการสั่งไวน์ซึ่งสั่งเป็นขวด หรือ แก้วก็ได้ ในร้านอาหารฝรั่งเศส ไวน์ IGP เป็นไวน์ที่มีคุณภาพดี ราคาไม่แพงมาก ถ้าอยากลองไวน์ที่มีลักษณะพิเศษของร้าน วิธีที่ง่ายที่สุดคือให้พนักงานช่วยแนะนำไวน์ที่เหมาะสมกับอาหารจานหลักที่คุณสั่ง

สำหรับอิตาลี อาหารอิตาลีเน้นมีชื่อที่สมบูรณ์ประกอบด้วยอาหารทานเล่น (Antipasti) อาหารจานแรก (Primi) อาหารจานหลัก (Secondi) อาหารจานย่อย (Contorni) และของหวาน (Dolci) อาหารทานเล่นของอิตาลีส่วนใหญ่เป็นอาหารเย็น อาหารจานแรกส่วนใหญ่เป็นสปาเก็ตตี้ ซุป หรือข้าวหุงกับเนย (Risotto) ส่วนอาหารจานหลักปกติเป็นอาหารทะเล หรือหมู ที่แตกต่างจากอาหารฝรั่งเศสคือ อาหารจานหลักของอิตาลีปกติไม่มีผัก ต้องเลือกต่างหากในรายการย่อย ส่วนใหญ่จะเป็นมันฝรั่ง และสลัด โดยจะเลิร์ฟเป็นอีกจาน เช่นเดียวกับอาหารฝรั่งเศส คุณก็ไม่ต้องสั่งอาหารทุกจานตามที่กล่าวมานี้อย่างเข้มงวด

ปกติสั่งเป็นสองสามจานก็พอกิน ชาวอิตาลีมีวัฒนธรรมจัดงานเลี้ยงครอบครัวในเที่ยงวันอาทิตย์ ร้านอาหารอิตาลีในเที่ยงวันอาทิตย์จึงคึกคักมาก

อาหารในประเทศสหรัฐอเมริกา ในสหรัฐอเมริกาเรื่องอาหารเป็นการผสมผสานมีทุกชาติมารวมกัน คุณสามารถกินอาหารอร่อยทั่วโลกได้ ก่อนสั่งอาหาร พนักงานเสิร์ฟส่วนใหญ่จะถามว่าต้องการเครื่องดื่มอะไรไหม เช่นโค้ก หรือน้ำมะนาว ถ้าไม่อยากทานเครื่องดื่มอะไรเป็นพิเศษ สั่งน้ำฟรีเลยก็ได้ การสั่งอาหารในร้านอเมริกันไม่ยุ่งยาก เพราะจะสื่อสารแบบตรง ๆ ตามชื่ออาหารตามด้วยวัตถุดิบอาหารที่ใช้ และวิธีปรุงอาหารเที่ยงของชาวอเมริกันเรียบง่ายมาก ส่วนใหญ่จะเป็นแซนวิช แฮมเบเกอร์ หรือสปาเก็ตตี้ บางทีอาจเป็นสลัดจานใหญ่ก็ได้ ส่วนอาหารเย็นมีทางเลือกหลากหลายขึ้น ที่น่าสังเกตคือ สำหรับชาวเอเชียแล้ว อาหารจานหนึ่งของอเมริกาเป็นจานใหญ่มาก สุภาพสตรีชาวเอเชียสองคนกินอาหารจานหลักจานหนึ่งก็จะกำลังพอดี

อาหารพื้นเมืองของสหรัฐอเมริกาไม่ค่อยดัง บางอย่างถูกเรียกเป็นอาหารขยะด้วย แต่ความจริง อาหารอเมริกันก็มีของอร่อยเหมือนกัน ที่น่าลองมีปีกไก่ทอดบัฟฟาโลวิงส์ (Buffalo Wing) ซีโครงหมูอบ (BBQ Baby back ribs) แอปเปิ้ลพาย และสมูทตี้น้ำผลไม้ปั่นรสต่าง ๆ มันฝรั่งเป็นวัตถุดิบอาหารที่ใช้ทั่วไปในอาหารอเมริกัน วิธีปรุงทั่วไปมีมันฝรั่งทอด(Fries) มันฝรั่งบด (Mashed potatoes) และมันฝรั่งปิ้ง (Baked potatoes) ที่มีลักษณะพิเศษที่น่าลองคือ มันฝรั่งทอดกับเนยรสเผ็ด (Chili cheese fries)

สำหรับญี่ปุ่น การสั่งอาหารญี่ปุ่นง่ายมาก เพราะสั่งตามภาพในเมนูได้ ร้านอาหารญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยยังทำอาหารตัวอย่างที่เป็นของเทียมโชว์ที่กระจกหน้าร้านด้วย พอนั่งลงก็มีพนักงานเสิร์ฟนำให้ การบริการจัดว่าดีมาก

อาหารญี่ปุ่นแบ่งออกเป็นปลาดิบ หรือซาซิมิ (Sashimi) ซูชิ (Sushi) เทมปุระ(Tempura) สุกียากี้(Sukiyaki) ข้าวราดหน้า และบะหมี่ ถ้าอยากกินง่ายๆ ก็ไปกินที่ร้านอาหารญี่ปุ่นแบบฟาสต์ฟู้ด ปกติข้าวราดหน้าเนื้อวัว หรือเนื้อไก่ชุดละประมาณ 500 เยนญี่ปุ่น

วิธีง่ายๆ ในการสั่งอาหาร

“อาหารพิเศษของที่นี่คืออะไร” แม้คนเก่งภาษาอังกฤษ เมื่อเผชิญกับเมนูอาหารภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลาย และมีวิธีปรุงต่างๆ นานา ทั้งอบ ปิ้งย่าง และทอดก็จะสื่อสารให้ตรงกันได้ยาก คำแนะนำของเราคือไม่ต้องกังวลเพราะคุณไม่ได้เป็นลูกค้าคนแรกที่ไม่รู้ภาษาเขาแน่นอน วิธีง่ายที่สุดก็คือให้พนักงานเสิร์ฟช่วยแนะนำอาหารที่มีลักษณะพิเศษของร้าน ซึ่งวิธีนี้ใช้ได้ผลเกือบทุกครั้ง ถ้าคุณไม่ชอบอาหารประเภทใด หรือ ยินดีลองอาหารประเภทใด ก็สามารถบอกก่อนได้

“ขออาหารชุดหนึ่งที” เมื่อเผชิญกับเมนูอาหารที่เข้าใจยาก ไม่มีอะไรง่ายกว่าที่สั่งชุดอาหารชุดหนึ่ง หรือสั่งอาหารราคาพิเศษประจำวันนี้ ปกติอาหารฝรั่งประกอบด้วยอาหารจานแรก อาหารจานหลัก และของหวาน ชุดอาหารจะประกอบด้วยอาหารทั้งสามอย่าง รสชาติก็เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป การสั่งชุดอาหารจึงปลอดภัย และถูกกว่าที่สั่งเป็นจานๆ ภาษาฝรั่งเศสเรียกชุดอาหารว่า “Le menu” หรือ “La formule” ส่วนอาหารญี่ปุ่นก็สั่งเป็นชุดได้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยข้าว อาหารจานหลัก สลัด และซูชิมิโซะ

- ขอขอบคุณภาพจาก

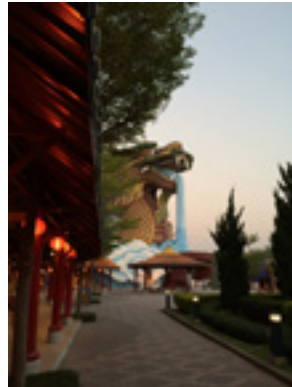
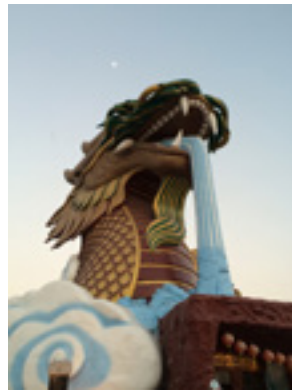
DPU Cafe

และ Deevana Plaza Krabi Aonang -

พิพิธภัณฑสถานลูกหลานพันธุ์มังกร (อุทยานมังกรสวรรค์)

ในวันนี้ทางนิตยสาร New Silk Road ขอพาท่านผู้อ่านไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานลูกหลานพันธุ์มังกร (อุทยานมังกรสวรรค์) ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ห่างจาก กรุงเทพมหานครเพียง หนึ่งร้อยเจ็ดกิโลเมตรเท่านั้น โดยสามารถใช้เส้นทาง กรุงเทพฯ- นนทบุรี-บางบัวทอง-สุพรรณบุรี ซึ่งเป็นเส้นทางที่ถนนค่อนข้างดีมาก ทันทีที่มาถึงพิพิธภัณฑสถานพันธุ์มังกร ก็จะได้เจอกับ “หมู่บ้านมังกรสวรรค์” ซึ่งเป็นหมู่บ้านจำลองที่มีลักษณะเหมือน “เมืองสี่เจียง” อันเป็นเมืองมรดกโลกเก่าแก่ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน บ้านแต่ละหลังจะแบ่งออกเป็นร้านขายสินค้า ร้านของที่ระลึก ร้านนวด โรงหนัง ร้านอาหาร นอกจากนี้ยังมีประติมากรรมอย่างเสามังกรฟ้าจากเมืองฉงชู่ ซึ่งมีหอชมวิวยุติไกลเคียงกันสามารถขึ้นไปชมวิวโดยรอบได้ 360 องศา

เหมาะเป็นอย่างยิ่งกับการพาบุตรหลาน มา “แลหลังแดนมังกร” เรียนรู้ประวัติศาสตร์จีนในอดีต ผ่านสื่อการนำเสนอสมัยใหม่ หลายท่านอาจจะเห็นว่า ค่าเข้าชมสวนพิพิธภัณฑน์นี้ค่อนข้างแพง แต่หลังจาก ที่นิตยสาร New Silk Road ได้ไปเข้าชมมาแล้ว ขอยืนยันว่า การเรียนรู้ประวัติศาสตร์จีนเป็นเรื่องง่าย ขึ้นมากหลังจากได้ชมห้องต่าง ๆ ของพิพิธภัณฑน์

หลังจากผ่านหมู่บ้านไปจึงเป็นตัวอาคารมังกร สวรรค์ ภายในนั้นคือ พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร ภายในพิพิธภัณฑ์จะเสนอเรื่องราวความเป็นมาของ ชาวจีนโพ้นทะเล ที่มาอยู่ในประเทศไทย ตลอดจน ประวัติศาสตร์และอารยธรรมของประเทศจีน โดยแบ่ง ออกเป็น 21 ห้องดังนี้ 1.ห้องฉายภาพยนตร์ 2.ห้อง เทพนิยาย (กำเนิดโลก) 3.ห้องเทพนิยาย (กำเนิด มนุษย์) 4.ห้องตำนาน(เลินหนง กษัตริย์คนแรกที่ยก การดื่มน้ำชา) 5.ห้องตำนาน(ปฐมกษัตริย์) 6.ห้อง ราชวงศ์เซี่ย-ซาง 7.ห้องราชวงศ์โจว 8.ห้องราชวงศ์ฉิน 9.ห้องราชวงศ์ฮั่น 10.ห้องสามก๊ก 11.ห้องราชวงศ์สุย 12.ห้องราชวงศ์ถัง 13.ห้องราชวงศ์ซ่งเหนือ(เป่าป๋นจิ้น) 14.ห้องราชวงศ์ซ่งใต้ (จ๊กซุย) 15.ห้องราชวงศ์หยวน 16.ห้องราชวงศ์หมิง(เจิ้งเหอ) 17.ห้องราชวงศ์หมิง (เครื่องลายคราม) 18.ห้องราชวงศ์ชิง (โรงจ้าว-โรงฝิ่น) 19.ห้องราชวงศ์ชิง (จักรพรรดิองค์สุดท้าย) 20.ห้อง ยุคสาธารณรัฐ 21.ห้องชาวไทยในประเทศไทย

พิพิธภัณฑ์ลูกหลานพันธุ์มังกร เสียค่าบำรุงเพื่อ เข้าชม ชาวไทย ผู้ใหญ่ : 299 บาท เด็ก 149 บาท ชาวต่างชาติ ผู้ใหญ่ : 499 บาท เด็ก : 299 บาท โดยจะเปิดเวลา 10.00-16.00 น. หยุดทุกวันอังคาร หากต้องการไหว้ศาลเจ้าพ่อหลักเมืองด้านหน้าอาคาร พิพิธภัณฑ์ ส่วนนี้ไม่ต้องเสียค่าเข้าชม สอบถามข้อมูล เพิ่มเติม <http://www.dragonmuseum.com/>

FLOW RIDER

โกลลีนบนคลื่นจำลอง

ถ้าจะเอ่ยถึงกีฬาทางน้ำหลายคนคงนึกถึงกิจกรรมที่ต้องเล่นริมทะเลหรือในสวนน้ำเท่านั้น แต่จะเป็นอย่างไร หากจะหยิบยกบรรยากาศของทะเลมาไว้ใจกลางกรุง แถมด้วยความท้าทายของกีฬาชนิดใหม่ที่เรียกว่า "Flow Rider" ณ Flow house Bangkok A-Square Mall สุขุมวิท 26 จุดเริ่มต้นของ Flow Rider นั้นมาจากโทนี่ ฮอว์ก นักสเก็ตบอร์ดและเพื่อนๆ นักกีฬาด้วยกัน ได้นำกีฬาเอ็กซ์ตรีมหลากหลายชนิดมาผสมผสานเข้าด้วยกัน อันได้แก่ บอร์ดเชิร์ฟ สกีนบอร์ด สโนว์บอร์ด เวคบอร์ดมาผสมรวมกันเมื่อปี ค.ศ. 1991 หลังจากนั้นก็มาช่วยกันปรับให้ลงตัว และเปิดให้เล่นจริงครั้งแรกเมื่อปีค.ศ. 1996 โดยให้ชื่อกีฬาชนิดใหม่นี้ว่า Flow Rider

เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 2553 โดยคุณอนุตร จาติกวณิช หรือพี่ม และคุณเจ บุณนาค สองหุ้นส่วนที่ลงความเห็นว่าจะสร้างสถานที่ที่ผู้คนสามารถออกไปนั่งพบปะพูดคุยและนัดสังสรรค์ จึงได้นำกีฬาจาก แคลิฟอร์เนีย ที่ชื่อว่า Flow Rider ซึ่งเป็นกีฬาที่คล้ายกับเซิร์ฟบอร์ด มาสร้างในใจกลางเมืองเป็น Beach Club ในชื่อว่า Flow House Bangkok ที่ตั้งใจให้เป็นมากกว่ากีฬาทางน้ำหรือสวนน้ำเท่านั้น

คุณเจ ผู้บริหารและผู้ถือหุ้น Flow House Bangkok บอกกับทีมงาน NEW SILK ROAD ว่า “เพื่อนผมได้ไปเที่ยวแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้ไปเจอเครื่องเล่นนี้ที่หาดมิชชันซานดิเอโก เครื่องเล่นชนิดนี้ออกแบบมาจากอเมริกาและคิดว่าในเมืองไทยไม่มีเครื่องเล่นกีฬาแบบนี้ก็เลยซื้อลิขสิทธิ์มาเปิดเป็นบริษัทใหม่เอาทุกอย่างมาออกแบบใหม่ เป็นครั้งแรกที่นำกีฬานี้เข้ามาตั้งกลางแจ้งปกติกีฬา Flow Rider จะตั้งริมหาดเพราะต้องใช้แรงคลื่นแต่เราใช้เครื่องผลิตคลื่นเองและ Flow House Bangkok เป็นที่แรกในโลกที่สร้างใจกลางเมือง ทางเราอยากให้คนมาซึลเอาที่กันมาสนุกกัน โดยราคาที่ถูกและเป็นกันเอง ตอนนี้งานจากมะนิลาและอังกฤษก็เข้ามาศึกษาวิธีการของเราแล้ว เราใช้เวลา 2 ปี ในการออกแบบมันคือไอเดียและไลฟ์สไตล์ของคนเมืองและ Flow House Bangkok เป็นสถานที่ครบวงจร เป็นทั้งซึลเอาท์และแอดเวนเจอร์และยังมีกิจกรรมต่างๆ สำหรับครอบครัว”

เมื่อเร็วๆ นี้ Flow House Bangkok ได้รับรางวัลอันดับ 2 สวนน้ำที่ดีที่สุดในเอเชีย จากเว็บไซต์TripAdvisorจากการจัดอันดับของTraveler's Choice ในประเภท Attraction ด้วย

วิธีการเล่น Flow Rider ด้วยแรงดันน้ำที่อัตราความเร็ว 20 ไมล์/ชั่วโมงหรือ 32 กิโลเมตร/ชั่วโมง (สามารถปรับระดับความแรงได้) และด้วยปริมาณน้ำ 30,000 แกลลอนซึ่งต้องมีผู้ฝึกสอนคอยดูแลอย่างใกล้ชิดพร้อมทั้งให้คำแนะนำถึงวิธีการทรงตัวและบังคับทิศทางสำหรับผู้เริ่มเล่นครั้งแรก เริ่มต้นจากการนอนบนบอร์ด สอนบังคับโดยการกดไหล่เอียงไปยังทิศทางที่เราต้องการต้องอาศัยการทรงตัวที่ดี วางแขนให้ถูกต้องทางFlow House Bangkok ยังมีโปรแกรมสำหรับเด็กนักเรียนนักศึกษาและในแต่ละเดือนจะมีวงดนตรีหลากหลายแนวขึ้นมามาทำการแสดงเป็นการเพิ่มบรรยากาศให้รู้สึกคึกคัก

หากกำลังมองหาที่พักที่แปลกใหม่สไตล์เอ็กซ์ตรีมให้นึกถึงFlow Rider ที่เล่นได้ทั้งหญิงและชายเหมาะกับสภาพอากาศบ้านเราที่เป็นเมืองร้อน สำหรับผู้ที่ไม่มีเวลาแต่อยากสัมผัสกลิ่นอายของคลื่นลมทางFlow House Bangkok ได้จำลองเกลียวคลื่นให้ผู้สนใจได้มาลิ้มลองปล่อยตัวปล่อยใจไปกับ Flow Rider ในราคาที่ป็นกันเองเหมาะกับทุกวัยและง่ายต่อการเดินทางและไม่ต้องไปไกลถึงชายทะเลแน่นอน

ช่วงเวลาเปิด-ปิด

เปิดให้บริการทุกวัน วันจันทร์-ศุกร์ ตั้งแต่เวลา 10.00-24.00 น. วันเสาร์-อาทิตย์ ตั้งแต่เวลา 08.00-24.00 น.

ราคาการได้คลื่น Flow rider ราคา 750 บาท/ชั่วโมง

หมายเหตุ : ราคาอาจมีการเปลี่ยนแปลงตาม Promotion
ทั้งนี้ ราคานี้รวมการใช้ Flow Board หรือ Body Board และ
ห้องอาบน้ำพร้อมผู้ฝึกสอน

Flow café

- The flow house burger 270 B. -

หากคุณรู้สึกหิว เราขอชวนคุณมาฟินที่ Flow café ร้านอาหาร ดีไซน์เก๋สไตล์ Beach Stream ได้ยินเสียงคลื่น พร้อมกับเสียง เพลงซัลๆ ให้ได้ผ่อนคลาย มีทั้งโซนด้านในและโซนด้านนอก ให้เลือก ส่วนอาหารที่นี่ก็มีหลายสไตล์ ทั้งอาหารไทย อาหาร อิตาลี ฯลฯ

แต่ละเดือนก็จะมีเมนูสุดพิเศษตามฤดูกาล ซึ่งจะเป็นเมนูอะไร นั้นขอแนะนำว่าห้ามพลาด! เพราะอาหารที่นี่อร่อยทุกเมนู โดยเฉพาะ The flow house burger เบอร์เกอร์เนื้อที่สุกกำลังพอดีรสชาติกลมกล่อม เสิร์ฟด้วยเฟรนช์ฟรายส์ร้อนๆ ราดด้วยซอสมายองเนส แถมมากับผักกาดแก้ว เห็ดผัด หอมใหญ่ มะเขือเทศ ส่วนขนมปังที่นี่ก็ไม่ธรรมดาทั้งหอมทั้งนุ่ม

- HALF MOON BAY PIZZY 300 B. -

- ไก่ย่างส้มตำ 190 B. -

เราจะมาต่อกันด้วย HALF MOON BAY PIZZY ซึ่งมีส่วนผสมของชีส มะเขือเทศ หอมใหญ่ เมนูนี้ความเค็มอยู่ที่ความหวานของผักทองสีเหลือง เหมือนเสี้ยวพระจันทร์ เมื่อกัดลงไปจะสัมผัสถึงความนุ่มของตัวแป้ง พร้อมๆ กับความเค็มของชีสที่ค่อยๆ ละลายในปาก

เจออาหารอินเตอร์มาทั้ง 2 เมนูแล้ว มาต่อกันด้วย เซตไถ่ย่าง ส้มตำอีสานบ้านเฮาดีกว่า ถ้าใครมา Flow café แล้วไม่ได้ทานก็เหมือนว่ามาไม่ถึง เพราะไถ่ย่าง ที่นี้ขอบอกว่ากรอบนอก นุ่มใน ได้ใจไปเต็มๆ เมื่อได้ลิ้มลองจะสัมผัสถึงความกลมกล่อม เค็มๆ มันๆ ของเนื้อไก่ น้ำจิ้มแจ่วก็จัดจ้านเด็ดอย่าบอกใคร พร้อมกับข้าวคั่วเยาะเป็นพิเศษ ส้มตำก็แซ่บกำลังดี เมนูนี้ทั้งชาวไทย ชาวต่างชาติ ขอยกนิ้วให้เลย

ด้านเครื่องดื่มที่มีมากมายหลายรายการให้เลือก ทั้งชา กาแฟ น้ำผลไม้ปั่น โปรโมชันเครื่องดื่มก็จะเป็น ประเภทเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตบท้ายด้วยของหวาน ไอศกรีม เพียง Scoop ละ 99 บาท

ส่วนการเดินทางก็แสนจะง่าย ร้าน Flow café อยู่ใจกลางเมืองกรุงฯ ณ ศูนย์การค้า A Square สุขุมวิท 26 แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

ร้านอาหาร Flow café เปิดบริการทุกวันจันทร์-ศุกร์ เวลา 10.00-22.30 น. และเสาร์-อาทิตย์ เปิด 08.00-23.00 น. โทร02-108-5210

เพจแมวสัตว์เลี้งน่ารัก ใครๆ ต่างพากันชื่นชอบ

ผู้เขียนเป็นคนชอบแมวมาก ปัจจุบันนี้ก็มีแมวเลี้ยงอยู่ที่บ้าน และนอกจากแมวตัวเองแล้วก็ยังแอบชอบ เอ๊ย!!! ติดตามบรรดาเพจแมวต่างๆ ในโลกโซเชียล โดยเฉพาะในเฟซบุ๊กที่มีมากมายหลายเพจ ซึ่งแต่ละเพจก็ล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่ว่าจะเป็นเน้นด้านความน่ารักของแมวหรือจับแมวมาใส่เสื้อผ้าแต่งตัวฮาๆ ให้น่าอัมน่าพิศ สร้างรอยยิ้มให้กับผู้ติดตามเพจ อีกทั้งยังได้ยอดกดไลค์กลายเป็นที่รู้จักในโลกโซเชียล ไม่เว้นแม้แต่เพจการกุศล ป็นน้ำใจให้แมวจรจัด ทั้งยังมีเพจแมวเป็นตัวการ์ตูนน่ารักๆ เจ้าของกับแมวหยอกล้อกันหยิกแกลมหยอกในชีวิตประจำวัน จึงขอนำเอาเพจแมวและเรื่องราวต่างๆ ในแต่ละเพจมาแบ่งปันให้ท่านผู้อ่านแต่ละท่านได้อ่านกันนะจ๊ะ ^__^

ด้วยนิสัยและพฤติกรรมของแมวทำให้แมวนั้นถูกขนานนามว่าเป็น “เจ้านาย” ส่วนผู้เลี้ยงที่ต้องคอยเลี้ยงดูให้มีความสุขแก่บรรดาแมวนั้นจึงถูกเรียกว่า “ทาส” ซึ่งเพจแรกที่จะมาพูดถึงนั้นก็เป็เพจแมวที่มีคนติดตามมากถึง 1.7 ล้านคน นั่นก็คือ

ทูนหัวของบ่าว

ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2556

เสือโคร่ง - สก๊อตติช โพลด์ เพศชาย ลายวัว ตัวเหมือนหมู (ตัวนี้ดังสุด)

เสือส้ม - สก๊อตติช โพลด์ เพศหญิง ลายเสือ คุณนายประจำบ้านทูนหัวของบ่าว

แม่มะลิ - แมวไทย สามสี เพศเมีย มีดวงตาเป็นอาวู

แมวอโศก - แมวไทย สีส้ม ชายหนุ่มผู้อบอุ่น ประจำบ้านทูนหัวของบ่าว

เสือซีตาร์ท - น้องเล็กสุดท้อง ลูกสาวของพ่อเสือโคร่ง และแม่เสือส้ม แก่นเขี้ยวเปรี้ยวซ่าที่สุดในบ้าน

โดยเพจทูนหัวของบ่าวได้มีหนังสือออกจำหน่ายอีกทั้งแมวพวกนี้ยังได้ขึ้นปกนิตยสารกับดาราตังอีกต่างหาก (อิจฉาแมวเบาๆ อีอิ)

จอนนี่แมวศุภลักษณ์

ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2556

เป็นเพจเกี่ยวกับอาตแมว ไร้สาระโดยสิ้นเชิง เน้นบันเทิงลูกเดียว!!!

เจ้าของเพจแมว “จอนนี่แมวศุภลักษณ์” นายเกรียงไกร ชือตรง ให้ความเห็นว่า เมื่อก่อนเวลาไปเที่ยวไหนชอบพาจอนนี่ไปเที่ยวด้วย ถ่ายรูปลงเฟซบุ๊กเยอะ จนเพื่อนๆ บอกให้เปิดเพจช่วงแรกๆ ก็มีแต่เฉพาะเพื่อนๆ มากดไลค์ แต่พอนานๆ เข้าก็เริ่มฮิตมีคนติดตามมาเรื่อยๆ ซึ่งเพจนี้ไม่มีความคลั่งไคล้ มีแต่ความกวนๆ มากกว่า หากให้เปรียบเทียบกับนักแสดงก็ประมาณนักแสดงตลก น้าคอม ชวนชื่น 555

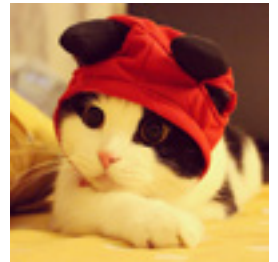
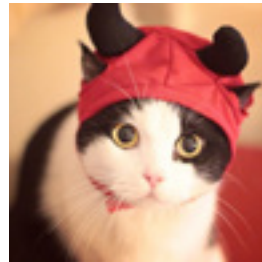

เค้าเรียกผมว่าแมว

ก่อตั้งเมื่อปีพุทธศักราช 2557

เจ้าของเพจนามว่า ตากล้อง ให้ข้อมูลกับ นิตยสาร NEW SILK ROAD ว่าเริ่มแรกเดิมทีปกติธรรมดาเฉยๆ ผมก็ชอบถ่ายภาพ ถ่ายคลิบเล่นๆ อันที่จริงแล้วผมว่าก็เป็นนิสัยปกติของคนเลี้ยงแมวทั่วไปอยู่แล้ว ที่จะชอบถ่ายภาพแมวเหมียวของตัวเองกับท่าทางประกอบกิจกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันของพวกเขา เพื่อเราจะได้เก็บเอาไว้ดูเล่นๆ ซ้ำๆ หัวเราะคนเดียว ผมเลยเอารูปที่เคยถ่ายไว้บางส่วน นำไปลงที่เว็บไซต์แห่งหนึ่ง ผมตั้งชื่อกระทู้ว่า “สวัสดิ์ครับ เค้าเรียกผมว่าแมว” ก็ลงรูปพร้อมกับคำบรรยายไปตามเรื่องตามราว แต่อาจจะด้วยเพราะความหล่อเหลาเอาการของพี่เค้าหรืออย่างไรไม่ทราบได้ ปรากฏว่ากระทู้นั้นฮอตจัด! และกลายเป็นกระทู้แนะนำเพียงชั่วข้ามคืน และแล้ว ผมก็ตัดสินใจสร้างแฟนเพจและตั้งชื่อตามกระทู้ฮอตกระทู้ นั้น

“ผมรู้สึกดีใจที่เพจของเค้าหลินค่อยๆ เติบโตขึ้น ถึงแม้จะเปิดเพจได้ไม่นานนัก แต่ยอดไลค์เป็นแสน ถือว่าเกินคาดมากครับ ซึ่งผมอยากให้ภาพลักษณ์ของเค้าหลินเป็นศิลปินผู้เผยแพร่ความบันเทิง อยากพี่ๆ ในเพจได้เสพย์ คอนเทนต์ที่หลากหลายและสร้างสรรค์ไม่ใช่แค่การโพสรูปแมวน่ารักไปวันๆ”

โครงการรักษ์แมว ปันน้ำใจให้แมวจรจัด

ก่อตั้งเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2552

วัตถุประสงค์ของโครงการคือ

1. ช่วยเหลือค่ารักษาแมวจรป่วย ซึ่งเป็นแมวจรที่เพื่อนๆ ในห้องแมวพันทิปไปเจอมา เป็นแมวที่ไม่มีเจ้าของ หรือเป็นแมวของบ้านๆ ที่เก็บแมวที่ถูกทิ้งเอามาเลี้ยง แมวได้รับบาดเจ็บ อุบัติเหตุ เจ็บป่วย โครงการเราช่วยเหลือตามระเบียบว่าด้วยการขออนุเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลจากโครงการรักษ์แมวปันน้ำใจให้แมวจรจัด
2. ทำหมันแมวจรตามวัด ตรอก ซอกซอย ตามที่ต่างๆ
3. ซื้ออาหารบริจาคและทำวัคซีนให้กับลูก ป้า ที่เก็บแมวถูกทิ้งมาเลี้ยงที่มีทุนทรัพย์ไม่เพียงพอหรือแมวที่ถูกทิ้งตามวัด

แมวอ้วน

ก่อตั้งเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2555

เป็นเพจเกี่ยวกับการ์ตูนเบาๆ สดใสๆ ด้านให้ความบันเทิงสื่อสารออกมาผ่านตัวการ์ตูนที่ชื่อว่าแมวอ้วน เป็นเรื่องราวระหว่างเจ้าของกับแมวอ้วนที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันหยอกล้อกันหยิกแกล้มหยอก แต่มีความฮา น่ารักแฝงอยู่ในภาพการ์ตูนเหล่านั้น จึงทำให้มีคนสนใจ ติดตามเพจนี้มากถึง 50,000 กว่าคน

นี่เป็นเพียงแค่เพจแมวเรียกน้ำย่อย ยังมีเพจเกี่ยวกับแมวอีกมากมายให้ท่านผู้อ่านได้เลือกสรรคอยติดตาม แต่ที่ยกตัวอย่างมาให้อ่านก็ใช้อย่าง ฮิตติดลมบนเป็นที่รู้จักในโลกโซเชียลกันทั้งนั้น แต่อย่าลืมว่า แมวก็เป็นสัตว์เลี้ยง ที่ต้องการความรักความเอาใจใส่เหมือนกับคน เพราะฉะนั้น ทุกท่านที่ได้อ่านหากคิดจะเลี้ยงแมว ต้องมีความพร้อม ไม่เลี้ยงทิ้งขว้างๆ หรือปล่อยให้สัตว์เลี้ยงตกอยู่ในสถานะจรจัด เพราะสัตว์เลี้ยงก็มีหัวใจนะค่ะ (ฝากไว้ให้คิดสักนิด ^_^)

ร้าน Casa Lapin X49 (คาซ่า ลาแปง) สุขุมวิท 49

ร้านกาแฟชั้นนำรักภาษาอิตาลีแปลว่า “โพรงกระต่าย”

ว่ากันว่าการทำสิ่งใดที่เรารัก เรามักมีความสุขและทำออกมาได้ดี เช่นเดียวกับ “คุณต๋อง สุรพันธ์ ทันตา” อดีตสถาปนิกหนุ่ม วัยสามสิบปลายๆ จบการศึกษาด้านการออกแบบสถาปัตยกรรม ที่หลงใหลรสชาติกาแฟ จึงชักชวนเพื่อนๆ เปิดร้าน Casa Lapin (คาซ่า ลาแปง) มีความหมายน่ารักๆ ว่าบ้านโพรงกระต่าย เพราะลักษณะร้านเป็นตึกแถว หลบซ่อนความวุ่นวายภายในซอย สุขุมวิท 49 โดยมีแนวคิดให้คนรู้จักกาแฟพิเศษมากยิ่งขึ้น

Beginning Point

ความเป็นมาของร้านนี้ คุณต๋องเล่าให้ฟังว่า “มันเกิดจากการดื่มกาแฟในที่ทำงาน เป็นกาแฟสำเร็จรูปนั่นแหละ ที่ดื่มเพราะอยากได้คาเฟอีน และด้วยลักษณะงานที่ต้องเดินทางบ่อยๆ มีครั้งหนึ่งไปจังหวัดเชียงใหม่ นั่งทำงานที่ร้านกาแฟ ความรู้สึกพอได้ดีมีกาแฟเท่านั้นแหละ คนละเรื่องกับที่ชงกาแฟซองเลย” แล้วหลังจากนั้นก็ให้ความสนใจและเรียนรู้เกี่ยวกับกาแฟอย่างจริงจัง จนตัดสินใจเปิดร้านกาแฟโดยหุ้นกับเพื่อนๆ ที่ทำงาน ตอนนี้มีทั้งหมด 3 สาขา ที่สุขุมวิท 49 , สุขุมวิท 26 ล่าสุดเปิดที่ซอยอารีย์ และต้นปีหน้าเราจะขยายสาขาเพิ่ม

- คุณต๋อง สุรพันธ์ ทันตา -

The journey of beans

ทุกวันนี้เราเดินไปทางไหนก็จะเจอร้านกาแฟเกือบจะทุกหัวมุมตึก แม้แต่ในร้านสะดวกซื้อก็มีบาร์เอสเปรสโซ่ให้บริการ แต่กระแสนี้มีที่มาที่ไปไม่น้อยกว่า คุณต้องจึงเล้าถึงความพิเศษของคาซ่า ลาแปงให้เราฟังว่า “เมล็ดกาแฟที่ใช้ในร้านเราเป็นอาราบิก้ารับมาจากโรงคั่วอิสระทั้งในประเทศและต่างประเทศก็จะแตกต่างกันไปแต่ละเดือน และลูกค้าก็สามารถเลือกเครื่องชงแบบที่ชอบได้เองด้วย ไม่ว่าจะเป็น ดริป , ไชฟอน , เฟรนช์ เพลส , เคมแมกซ์ และโคลด์ดริป ซึ่งเครื่องชงแต่ละตัวก็มีเอกลักษณ์แตกต่างกัน ”

ขอยกตัวอย่างการชงกาแฟแบบโคลด์ดริป ที่ต้องใช้เวลาการทำนาน 5-6 ชั่วโมงเลยทีเดียว ซึ่งหากลูกค้าต้องการดื่มด่ำต่อรสชาติที่ร้านล่วงหน้าก็เลยทีเดียว ความพิเศษของรสชาติกาแฟที่ผ่านการชงด้วยโคลด์ดริป หรือการสกัดเย็น จะได้รสชาติกาแฟที่หอม ละมุน และกลมกล่อม และเหมาะสำหรับนักดื่มกาแฟที่ต้องการละเมียดละไม น้ำลายสอที่ปลายลิ้น ทานคู่กับสโคนเนยสดก็เข้ากันได้อย่างดีเยี่ยม

Have a good time and enjoy your drink

มีกระแสดจากโซเชี่ยลมีเดีย ทั้งในทวิตเตอร์ เฟสบุ๊ก และอินสตาแกรม ดังแฮชแท็ก #บาร์ิสต้าต้องคัดหน้าตา #พ่อค้าแซบ เพราะบาร์ิสต้าร้านนี้หน้าตาดีกันทุกคน คุณต้องถึงกับกลั้นหัวเราะไม่อยู่ “ที่จริงแล้วมันเป็นเรื่องบังเอิญมากๆ เพราะน้องๆ เขาเดินเข้ามาเอง หน้าตาและบุคลิกภาพของบาร์ิสต้าสำคัญนะเวลาพูดคุยกับลูกค้า แต่ถ้าหน้าตาไม่ดีแต่มีความสามารถอันนี้ก็อีกเรื่องหนึ่ง” ล่าสุดบาร์ิสต้าร้านนี้ก็เข้าร่วมการแข่งขันประกวดลาเต้อาร์ทชิงแชมป์ประเทศไทย (National Thailand Latte Art Championship 2015) และคว้าอันดับ 5 มาครอง

คุณต้องแซ่ให้เราฟังว่า “ทุกครั้งที่ลูกค้าเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนต่างประเทศ เข้ามาดื่มกาแฟแล้วพูดคุยกัน มันมีความสุขอย่างหนึ่งถึงแม้จะเป็นแค่เรื่องเล็กๆ ก็ตาม”

The art of aroma

หลายคนที่หลีกเลี่ยงความวุ่นวายและต้องการนั่งดื่มกาแฟสักถ้วยเพื่อนั่งพักผ่อนหย่อนใจภายในร้านคาซ่า ลาแปง บรรยากาศอบอุ่น สงบ เรียบง่าย แต่ก็รู้สึกสนุกสนานไปกับเสียงเพลงที่เปิดคลอในร้าน และนอกจากจะมีกลิ่นหอมของกาแฟดริป และช็อตเอสเปรสโซ่แล้ว ยังมีขนมหลากหลายชนิดจากร้านดังผ่านการคัดสรรจากทางร้านวางอยู่บนโต๊ะไม้ ให้เลือกได้อย่างตามใจชอบความสำเร็จของคาซ่า ลาแปง เริ่มต้นเกิดจากการบอกแบบปากต่อปากของลูกค้าที่แวะเวียนเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นวัยเด็ก วัยรุ่น หรือรุ่นเก่า จนเป็นที่รู้จักมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้เกิดจากความตั้งใจจากผู้ที่มียุทธศาสตร์หลังเครื่องเอสเปรสโซ่ ที่พบกับสิ่งที่ชอบและลงมือทำจนกลายเป็นร้านกาแฟอินดี้ที่ใช่ คาซ่า ลาแปง

การตรวจเพิ่มเติม โรคหลอดเลือดหัวใจตีบ

หลังจากตอนที่แล้ว เล่าให้อ่านเรื่อง ความสำคัญของโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ รวมถึงอาการที่ทำให้คุณควรที่จะไปพบอายุรแพทย์โรคหัวใจกันไปแล้ว

วันนี้ จะมาเล่าให้อ่านเรื่อง การตรวจเพิ่มเติม เพื่อยืนยันว่า คุณเป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบจริงหรือไม่

ทำไมต้องมีการตรวจเพิ่มเติม?

เมื่อก่อน เวลาผู้ป่วยสงสัยภาวะหลอดเลือดหัวใจตีบ ก็จะต้องทำการสวนหัวใจ เพื่อตรวจว่าผู้ป่วยมีโรคหลอดเลือดหัวใจตีบจริงหรือไม่ ก่อนที่จะทำการรักษาต่อไป

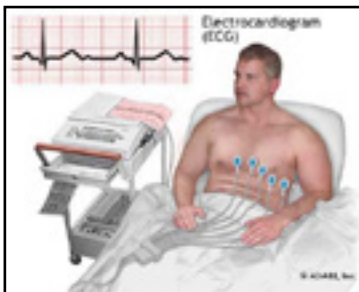
แต่เนื่องจากการสวนหัวใจ อาจเกิดผลแทรกซ้อนได้ ซึ่งบางครั้งเป็นอันตรายถึงชีวิต

ถ้าผู้ป่วยที่เป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบจริง การลงทุนเสี่ยงครั้งนี้ก็ดูจะคุ้มค่า

แต่ถ้าในรายที่ไม่ได้เป็น หรือเป็นก็ยังไม่มาก การลงทุนเสี่ยงครั้งนี้ ดูท่าจะขาดทุน

เมื่อวิวัฒนาการทางการแพทย์พัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันจึงมีการตรวจเพิ่มเติม เพื่อคัดกรองผู้ป่วยที่มีอาการไม่ชัดเจน หรืออาจเป็นการทำให้ตรวจพบโรคแบบเนิ่นๆ แบบที่ไม่ต้องเจ็บตัว เพื่อลดการนำผู้ป่วยไปสวนหัวใจโดยไม่จำเป็น ซึ่งเรียกการตรวจเพิ่มเติมแบบไม่ต้องเจ็บตัวนี้ เป็นภาษาอังกฤษว่า Non-invasive test

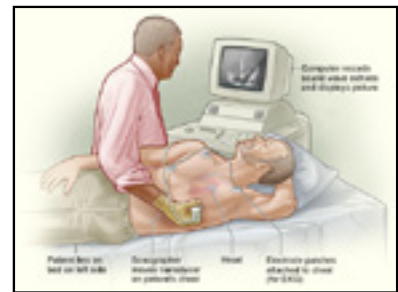
เมื่อผู้ป่วยได้รับการตรวจแบบ Non-invasive test แล้วมีความผิดปกติ แพทย์ก็จะพิจารณาส่งตัวผู้ป่วยไปทำการสวนหัวใจ ซึ่งเป็น Invasive test ต่อไป

- ภาพที่ 1 แสดงการตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจ -

- ภาพที่ 2 แสดงการเดินสายพาน -

- ภาพที่ 3 แสดงการตรวจคลื่นสะท้อนหัวใจ (Echocardiogram) -

การตรวจเพิ่มเติมทางโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ มีกี่แบบ?

ขอแบ่งการตรวจเพิ่มเติมทางโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ เป็น 2 อย่าง ตามที่เล่าไปข้างบนครับ

การตรวจแบบ Non-invasive มีหลายแบบ รวมถึงค่าใช้จ่ายหลายระดับ ตามความซับซ้อนของการตรวจ ซึ่งแต่ละแบบก็จะให้ข้อมูลที่แตกต่างกันไป ข้อดีของการตรวจแบบ Non-invasive ก็คือ ผู้ป่วยไม่ต้องเจ็บตัวนั่นเอง โดยความผลข้างเคียงจากการตรวจอาจพบได้บ้าง แต่น้อย

คลื่นไฟฟ้าหัวใจ (Electrocardiogram) เรียกย่อๆ ว่า ECG เป็นการตรวจที่ทำได้ง่าย ใช้เวลาไม่นาน ทำได้แทบจะทุกโรงพยาบาลในประเทศไทย ค่าใช้จ่ายในการตรวจก็ไม่มาก

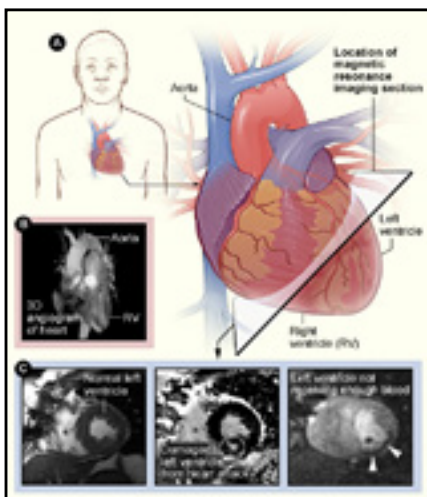
หลักการคือ เมื่อมีหัวใจขาดเลือด จะทำให้เกิดความผิดปกติของคลื่นไฟฟ้าหัวใจ แต่มีข้อจำกัดคือ ไม่ได้มีความไว

ในการตรวจพบความผิดปกตินัก เพราะเป็นการตรวจที่ผู้ป่วยนอนอยู่นิ่งๆ และกว่าจะมีความผิดปกติทางคลื่นหัวใจ ความรุนแรงของโรคอาจเกิดขึ้นระดับหนึ่งแล้ว ทำให้ในรายที่มีอาการเฉพาะช่วงที่มีการออกกำลังกาย หรือ ที่ความรุนแรงของโรคไม่มากนัก อาจจะไม่พบความผิดปกติของคลื่นไฟฟ้าหัวใจได้ นอกจากนี้พบว่าในรายที่มีความรุนแรงมาก อาจพบคลื่นไฟฟ้าหัวใจยังปกติได้

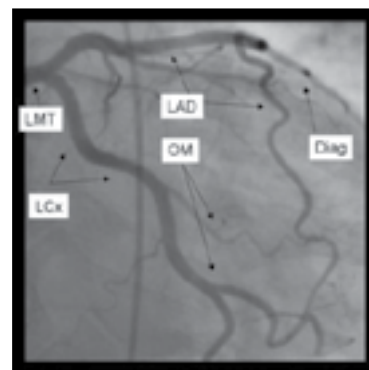
การเดินสายพาน (Exercise stress test) เรียกย่อๆ ว่า EST หลักการคือ ในเมื่อการตรวจ ECG ไม่วิพพที่จะตรวจพบโรคหัวใจแต่เนิ่นๆ ก็เลยให้ผู้ป่วยเดินบนสายพานแบบที่พบเห็นตาม Fitness ทั่วไป แต่ต่างจาก Fitness นิดหนึ่งคือ มีการติดสาย ECG เพื่อทำการตรวจ และสายพานจะค่อยๆ เพิ่มความเร็ว และความชันขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป ข้อดีของการตรวจ EST คือ เป็นการตรวจที่ให้ผู้ป่วย

- ภาพที่ 4 แสดงผลการตรวจ CT coronary angiogram -

- ภาพที่ 5 แสดงผลการตรวจ Cardiac MRI -

- รูปที่ 6 แสดง Coronary angiogram -

ออกกำลังจริงๆ และสามารถดูระดับความแข็งแรงหรือความฟิตของผู้ป่วยได้ แต่มีข้อจำกัดคือ ในผู้ป่วยที่เดินไม่ไหว เช่น ปวดเข่า จะไม่สามารถตรวจด้วยวิธีนี้ได้ หรือในรายที่ ECG มีความผิดปกติอยู่เดิม อาจทำให้การแปลผลคลาดเคลื่อน

การตรวจคลื่นสะท้อนหัวใจ (Echocardiogram) หรือการ Ultrasound หัวใจนั่นเอง เป็นการตรวจดูการทำงานของหัวใจ รวมถึงสามารถดูส่วนประกอบอื่นๆ ของหัวใจ เช่น ลิ้นหัวใจ เยื่อหุ้มหัวใจ ได้ด้วย ข้อดีคือ เนื่องจากเป็นคลื่นเสียง จึงสามารถทำซ้ำได้ตามต้องการ แต่ก็ยังมีข้อจำกัด เช่น ในรายที่มีผนังหน้าอกหนา อาจทำให้มองเห็นภาพหัวใจได้ไม่ชัด

การตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หลอดเลือดหัวใจ (CT coronary angiogram) วิธีนี้ทำให้เราเห็นภาพหลอดเลือดหัวใจได้ แต่ข้อจำกัดคือต้องใช้แสงเอกซเรย์เหมือนกับการทำ CT ทั่วไป หลังจากการประมวลผล ก็จะได้ภาพหลอดเลือดหัวใจออกมาดังรูป

ข้อดีคือ มีความจำเพาะสูงในการคัดแยกผู้ป่วยที่ไม่เป็นโรค แปลงง่าย ๆ คือ ถ้าผลการตรวจปกติ แปลว่า ไม่เป็นโรค แต่ถ้าผลผิดปกติ อาจจะมีผู้ป่วยบางส่วนที่ไม่ได้เป็นโรค ซึ่งต้องการการตรวจยืนยันโดยการสวนหัวใจต่อไป

การตรวจคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าหัวใจ (Cardiac MRI) วิธีนี้ทำให้เราเห็นภาพหัวใจ ภาพหลอดเลือด ภาพเนื้อเยื่อข้างเคียง รวมถึงการทำงานของหัวใจได้ชัดเจน แต่ก็มีข้อจำกัดในผู้ป่วยบางราย เช่น ผู้ป่วยกลัวที่แคบ ผู้ป่วยที่มีฝังเครื่องกระตุ้นหัวใจแบบถาวร หรือ ผู้ป่วยที่นอนราบไม่ได้นาน เป็นต้น และอีกข้อจำกัดคือ ราคาราคา เพราะเป็นการตรวจ Non-invasive ที่เสียค่าใช้จ่ายมากที่สุดแล้ว

การตรวจแบบ Invasive หรือการสวนหัวใจ (Cardiac catheterization)

การตรวจแบบนี้ จะมีการใส่สายสวนหัวใจผ่านทางหลอดเลือดแดงส่วนปลาย เช่น หลอดเลือดแดงใหญ่ที่ขาหนีบ หลอดเลือดแดงที่ข้อมือ หรือ หลอดเลือดแดงที่ข้อพับ เป็นต้น โดยแพทย์ผู้ทำการรักษาจะนำสายสวนไปยังหลอดเลือดหัวใจ ก่อนที่จะทำการฉีดสารทึบรังสี ทำให้ทราบข้อมูลของหลอดเลือดหัวใจได้

การตรวจประเภทนี้ ถือเป็นมาตรฐานในการตรวจโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ ข้อดีคือนอกจากจะทำให้ทราบข้อมูลของหลอดเลือดหัวใจแล้วยังสามารถทำการรักษาโรคหลอดเลือดหัวใจตีบได้อีกด้วย แต่ข้อควรระวังคือ อาจจะทำให้เกิดผลแทรกซ้อนที่ทำให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้

จะเห็นว่าการตรวจเพิ่มเติมของโรคหลอดเลือดหัวใจตีบมีมากมาย แต่การตรวจก็ให้ข้อมูลที่แตกต่างกัน รวมไปถึงค่าใช้จ่าย ซึ่งการพิจารณาในการเลือกวิธีการตรวจเพิ่มเติมนั้น ขึ้นกับดุลยพินิจของแพทย์ผู้ทำการรักษาเป็นสำคัญครับ

สรุปส่งท้าย

การตรวจเพิ่มเติมทางโรคหลอดเลือดหัวใจตีบแบบ Non-invasive มีขึ้นเพื่อลดการนำผู้ป่วยไปสวนหัวใจโดยไม่จำเป็น ซึ่งการตรวจแบบ Non-invasive นั้นมีหลายระดับ ซึ่งค่าใช้จ่ายก็แปรผันตามความซับซ้อนของการตรวจ

ข้อดีของการตรวจแบบ Non-invasive คือ ผู้ป่วยไม่ต้องเจ็บตัว โดยมีผลข้างเคียงจากการตรวจอยู่บ้าง แต่น้อย

ในผู้ป่วยที่การตรวจแบบ Non-invasive มีความผิดปกติ แพทย์จะทำการส่งตัวผู้ป่วยไปรับการสวนหัวใจ ต่อไป

สำหรับตอนหน้าจะมาเล่าให้อ่านเรื่องการรักษาโรคหลอดเลือดหัวใจตีบผ่านสายสวน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าการทำบอลลูนเส้นเลือดหัวใจครับ

วัฒนธรรมการให้ทิป

ในการเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ การให้ทิปเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่แน่นอน แต่ก็จำเป็น แต่ละประเทศไม่มีกฎชัดเจน หรือมีข้อกำหนดว่าต้องจ่ายหรือไม่ รวมไปถึงไม่กำหนดว่าควรจ่ายเท่าไรให้แน่ชัด แต่การให้ทิปเป็นธรรมเนียมในหลายต่อหลายประเทศ หากบางทีลืมให้ทิป อาจจะทำให้ผู้ให้บริการเสียความรู้สึกไม่พอใจ ควรให้ทิปในโอกาสอะไร ให้ใคร และให้เท่าไรเป็นประเด็นที่จะคุยกันในวันนี้

หลายประเทศมีธรรมเนียมให้ทิป แต่วัฒนธรรมการให้ทิปต่างกันมากในแต่ละประเทศ ถ้าพูดง่าย ๆ แล้ว ในประเทศอเมริกาเหนือ และบริเวณใกล้เคียง เช่น เม็กซิโก ภูมิภาคแคริบเบียน ควรให้ทิปตามธรรมเนียม ไมเช่นนั้นอาจถูกผู้ให้บริการมองข้าม หรือเข้ามาสอบถามว่าไม่พอใจอะไร จึงไม่ให้ทิป

แต่ในประเทศยุโรป ตะวันออกกลาง และอเมริกาใต้ การให้ทิปถือเป็นการชื่นชมบริการคุณภาพดี ดังนั้นการให้ทิปจึงไม่ได้เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องทำ ส่วนประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสิงคโปร์ซึ่งเรามักเข้าใจว่าควรให้ทิป ความจริงกลับไม่ต้องให้ก็ได้ กล่าวโดยรวมแล้ว แต่ละเมืองมีลักษณะที่ต่างกัน ต้องเข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม

การให้ทิปเริ่มต้นประเทศอังกฤษในศตวรรษที่ 18 ผู้ให้บริการในบาร์วางชามกลางโต๊ะโดยเขียนว่า "To Insure Prompt Service" หมายความว่า ประกันว่าจะให้บริการทันทีทันใด หากลูกค้าให้ทิปในชาม ก็จะได้รับบริการที่รอบคอบทันใจ ส่วนคำว่า ทิป ก็ย่อมาจากตัวอักษรตัวแรกของ 4 คำในประโยค "To Insure Prompt Service" ซึ่งก็คือ T-I-P-S

วัฒนธรรมการให้ทิปแตกต่างกันมากในแต่ละประเทศ

สหรัฐอเมริกา ภูมิภาคแคริบเบียน และฮิปปี้

-สงสัยว่า ไม่มีประเทศใดให้ทิปบ่อยกว่าสหรัฐอเมริกา สำหรับชาวสหรัฐฯ และแคนาดา การรับบริการแบบสองต่อสองทุกชนิด เช่น การตัดแต่งทรงผม เสริมสวย รับประทานอาหาร เข้าพักโรงแรม เรียกแท็กซี่ ช่วยจอดรถ เติมน้ำมัน ฯลฯ ล้วนต้องให้ทิป การให้ทิปเป็นการตอบสนองการบริการซึ่งหน้า

-การให้ทิปในสหรัฐอเมริกาเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะพนักงานบริการธรรมดาไม่มีเงินเดือนน้อยมาก พนักงานบริการในร้านอาหารบางคนอาจไม่มีเงินเดือนด้วย ต้องเลี้ยงตัวเองด้วยทิป

-ชาวสหรัฐฯ จึงชินกับการให้ทิปเพื่อช่วยเหลือคนมีรายได้น้อย ฉะนั้น หากคุณรับบริการบางอย่าง เช่น พนักงานโรงแรมช่วยคุณขนกระเป๋าขึ้นรถ แต่คุณกลับขึ้นรถแล้วไปเลย อาจถูกพนักงานโรงแรมแสดงกิริยาไม่พึงพอใจ

-นอกจากนี้ ในฮิปปี้ซึ่งเป็นประเทศที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวรุ่งเรืองมาก ก็มีคนขอทิปมากมาย แต่คุณควรให้ทิปแก่คนที่ให้บริการโดยตรงเท่านั้น

ยุโรป ตะวันออกกลาง อเมริกาใต้ และเอเชีย

-นอกจากอเมริกาเหนือแล้ว การให้ทิปในประเทศอื่นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยจริงจังนัก ร้านอาหาร และโรงแรมจำนวนไม่น้อยได้คิดทิปเป็นค่าบริการที่ต้องจ่ายแล้ว ลูกค้ายิ่งไม่ต้องให้ทิปจำนวนมาก ถ้าจ่ายเงินแล้วยังมีเงินเศษ ก็มักจะให้พนักงานบริการไป

-ในยุโรป พนักงานบริการมีเงินเดือนพื้นฐานขั้นต่ำ เงินก้อนนี้ทำให้พวกเขาดำรงชีวิตได้อย่างสบาย ไม่ต้องพึ่งพิงเลี้ยงตนเอง ประเทศในยุโรปที่มีวัฒนธรรมให้ทิปมี ฝรั่งเศส อิตาลี กรีซ อังกฤษ สเปน และโปรตุเกส พนักงานบริการอาจบอกว่าควรให้ทิป แต่ถ้าเห็นว่าบริการไม่ดีจึงไม่ให้ก็ได้ ก็ไม่ถือเป็นเรื่องใหญ่

-ในประเทศเยอรมนี สวิตเซอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ และยุโรปเหนือ ไม่ค่อยสนใจเรื่องทิป ส่วนประเทศในเอเชีย นอกจากประเทศไทย และฟิลิปปินส์แล้ว ประเทศอื่นๆ ก็ไม่ค่อยถือเรื่องการให้ทิป แต่ในประเทศไทย และฟิลิปปินส์ หากรับบริการ เช่น การขนยกกระเป๋า ทำความสะอาดห้อง และนวด ควรให้ทิปด้วย

(ระหว่างการเดินทาง การทิปให้พนักงานบริการเป็นการชื่นชมการบริการของเขา)

ควรให้ทิปยังใโอกาสที่ต่างกัน

โรงแรม

-ค่าที่พักของโรงแรมระดับกลาง และสูงส่วนใหญ่รวมถึงค่าบริการแล้ว ฉะนั้น ควรให้ทิปแก่พนักงานให้บริการคุณเป็นพิเศษ เช่น พนักงานช่วยขนกระเป๋าส่งถึงห้องพัก และพนักงานช่วยเรียกแท็กซี่ ส่วนใหญ่ให้ 1 เหรียญสหรัฐฯ ก็พอ

-เวลาให้ทิปก็ควรทำด้วยธรรมเนียมที่น้อย เช่น เมื่อพนักงานช่วยขนกระเป๋าถึงห้องพัก ควรจับมือขอบคุณเขา และให้ทิปด้วย

-การให้ทิปส่วนใหญ่ควรให้แบบต่อหน้ากัน แต่สำหรับพนักงานทำความสะอาดบ้านหรือห้องพักที่ไม่ค่อยมีโอกาสเจอกัน ก็ควรให้ทิปวางไว้ที่หมอนเป็น 1 เหรียญสหรัฐฯ หรือเงินยูโร ขณะเดียวกันควรเขียนบนกระดาษว่า ขอขอบคุณค่ะ ด้วย

-แต่ถ้าเรียกให้ส่งอาหารถึงห้องพักนั้นไม่ต้องให้ทิป เพราะค่าอาหารในการส่งแบบนี้ มักจะรวมถึงค่าบริการแล้ว หรือ กรณีที่อุปกรณ์ต่างๆ ในห้องพักเสีย ต้องการเรียกให้ช่างมาซ่อมแซม ก็อาจจะไม่ต้องให้ทิป

-แต่ถ้าคุณต้องการหมอน หรือผ้าห่มเพิ่มอีกชุด ก็ควรให้ทิป 1-2 เหรียญสหรัฐฯ สำหรับเกสต์เฮาส์ หรือโฮสเทล ก็ไม่ต้องให้ทิปเหมือนกัน เพราะการให้ทิปมีหลักการว่า ไม่ใช่เจ้าของร้าน แต่บางทีเกสต์เฮาส์อาจจ้างพนักงานด้วย เวลาจองห้องควรถามให้แน่ใจว่า ค่าที่พักรวมถึงค่าบริการหรือไม่

ร้านอาหาร และบาร์

-ร้านอาหารมีหลากหลายประเภท การพิจารณาว่าควรให้ทิปหรือไม่ มีวิธีง่ายๆ อย่างหนึ่งคือ ดูว่ามีพนักงานให้บริการคุณเป็นส่วนตัวหรือไม่ สำหรับร้านอาหารที่พนักงานช่วยส่งอาหารที่โต๊ะ ควรให้ทิป ส่วนร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด ร้านกาแฟต่างๆ เช่น สตาร์บัคส์ หรือ KFC ที่ต้องสั่งอาหารที่เคาน์เตอร์เอง ก็ไม่ต้องให้ทิป

-ถ้ากินบุฟเฟต์โดยมีพนักงานช่วยเปลี่ยนจานขาม และเสิร์ฟกาแฟ และเครื่องดื่มในสหรัฐฯ ควรให้ทิป 1- 2 เหรียญสหรัฐฯ ถ้าในประเทศอื่นๆ ก็ไม่ต้องให้

-ในร้านอาหารต่างๆ ปกติทิปที่ให้ควรเป็นกว่า 10% ของค่าอาหาร ในสหรัฐอเมริกา ควรเป็น 15-20% ของค่าอาหาร คิดง่ายๆ แล้วคือภาษีที่เขาเก็บในบิล แล้วคูณ 2 หากคนที่กินอาหารด้วยกันเกิน 5 คน ควรให้ทิปมากกว่านี้อีก

-หลายปีมานี้ ค่าทิปในสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในนครนิวยอร์ก และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ค่าทิปจะเป็น 17-20% ของค่าอาหาร ถ้าดื่มเหล้าในบาร์สหรัฐฯ ควรให้พนักงานบริการ 1-2 เหรียญสหรัฐฯ ในทุกรอบ หรือถ้าให้ครั้งเดียวก็ให้เป็น 15-20% ของค่าเหล้า

-ปกติราคาเครื่องดื่มประเภทที่ไม่มีแอลกอฮอล์ผสมขวดละอยู่ที่ประมาณ 0.5 เหรียญสหรัฐฯ ส่วนราคาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขวดละอยู่ที่ประมาณ 1 เหรียญสหรัฐฯ แคนดากับเม็กซิโกมีสภาพคล้ายกับสหรัฐอเมริกา ค่าทิปในร้านอาหารเป็น 10-15% ของค่าอาหาร ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับสหรัฐอเมริกา

-ยกตัวอย่างเช่นหลังรับประทานอาหารในร้านอาหารนิวยอร์ก เชคบิลแล้วพบว่า ค่าอาหารคือ 100 เหรียญสหรัฐฯ ภาษี 8.75% ซึ่งก็คือ 8.75 เหรียญสหรัฐฯ ในบิลนั้นจะยังมีสองช่องที่ไม่ได้กรอก ซึ่งก็คือช่องทิป และช่องแจ้งยอดเงิน คุณสามารถกรอกในช่องทิปซึ่งเป็น 20% ของค่าอาหาร หรือ 20 เหรียญสหรัฐฯ หรือไม่ก็กรอกในคอลัมน์ยอดเงินเป็น 128.75 เหรียญสหรัฐฯ ก็ได้

-บางทีบิลอาจจะระบุ ตัวเลือกค่าทิปที่ทางร้านเสนอให้กับพนักงานบริการ อาจเป็น 17% หรือ 20% ก็ได้ สิ่งที่น่าสังเกตคือ ถ้ากินอาหารในร้านอาหารสหรัฐฯ ส่วนใหญ่แล้วแต่ละโต๊ะจะมีพนักงานบริการเพียงคนเดียว ใครช่วยส่งอาหารให้ ก็ควรให้ทิปเขา

-ถ้ากินอาหารในประเทศอื่น เวลาเชคบิลควรสังเกตว่า ค่าอาหารรวมถึงค่าบริการหรือไม่ หากรวมค่าบริการแล้ว ก็ไม่ต้องให้ทิปเป็นพิเศษ แต่ถ้าให้เงินเศษที่ทอนมาแก่พนักงานบริการก็ถือว่ามีส่วนใจ ถ้าค่าอาหารไม่รวมถึงค่าบริการ ในประเทศยุโรป ควรให้ทิปเป็น 5-10% ของค่าอาหาร

-ในประเทศอิตาลี และ สเปน ถ้าให้ทิปเป็น 10% ของค่าอาหารก็ถือว่า ใจดีเป็นพิเศษ แต่ในประเทศฝรั่งเศสส่วนใหญ่ให้ทิปเป็น 15% ของค่าอาหาร หรือก็ไม่บอกพนักงานบริการว่าจะจ่ายเงินเท่าไร อย่างเช่นค่าอาหารคือ 43 ยูโร ให้พนักงาน 50 ยูโร และบอกว่าคิดเป็น 45 ยูโร พนักงานก็จะทอน 5 ยูโรให้คุณอีก 2 ยูโรก็จะเป็นทิปเขา

-ในอเมริกาใต้ หรือตะวันออกกลาง หากค่าอาหารไม่รวมถึงค่าบริการ ควรให้ทิปเป็น 10% ของค่าอาหาร

การคมนาคม

-การใช้บริการแท็กซี่ในสหรัฐอเมริกา หรือแคนาดา ส่วนใหญ่ให้ทิปเป็น 10-15% ของค่าแท็กซี่ และไม่ควรให้เขาทอนเงินเศษด้วย หากโชเฟอร์ช่วยยกกระเป๋าด้วย ควรให้ทิปต่างหาก ปกติขึ้นละ 1 เหรียญสหรัฐฯ

-แต่ถ้านั่งรถประจำทางไปแหล่งท่องเที่ยว หรือโรงแรม ก็ไม่ต้องให้ทิป เช่นเดียวกัน ยกเว้นถ้าโชเฟอร์ช่วยยกกระเป๋าด้วย ควรให้ทิปขึ้นละ 1 เหรียญสหรัฐฯ

-ในยุโรป ไม่ต้องให้ทิปแกโชเฟอร์แท็กซี่เป็นพิเศษ แต่ก็ใช้วิธีไม่ต้องให้โชเฟอร์ทอนเงินเศษด้วย หากระยะทางยาว และโชเฟอร์ช่วยยกกระเป๋าด้วย ควรให้ทิป 2-3 ยูโร ไม่ต้องเกิน 5 ยูโร เช่น ค่าแท็กซี่คิดเป็น 20 ยูโร ก็บอกโชเฟอร์ว่า กรุณาคิดเป็น 22 ยูโร

ทิปในโอกาสอื่นๆ

เรือสำราญ - เรือสำราญจะรับรองแขกประเทศต่างๆ เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมการให้ทิปที่ต่างกันแล้ว เรือสำราญส่วนใหญ่คิดค่าทิปตามจำนวนวันที่แขกพัก โดยไม่ต้องให้ทิปแก่พนักงานต่างหาก บริษัทเรือสำราญต่างๆ คิดค่าทิปต่างกันตามเส้นทางที่ต่างกัน ปกติเส้นทางเอเชียจะคิดค่าทิปวันละ 9 เหรียญสหรัฐฯ ต่อคน

แฟ็กเกจทัวร์ - ควรให้ทิปโชเฟอร์ และไกด์ในสหรัฐอเมริกา และเม็กซิโกควรให้วันละ 5-10 เหรียญสหรัฐฯ ต่อคน

สปา - ในสหรัฐอเมริกา แคนาดา และเม็กซิโก บริการสปาจะคิดค่าทิป 15-20 % ของค่าบริการ

เคล็ดลับการให้ทิป

- การให้ทิปไม่ควรให้พนักงานบริการทอนเงิน ฉะนั้น ควรเตรียมแบงค์ย่อยก่อน ควรสังเกตว่า ในสหรัฐอเมริกา ควรให้แบงค์ย่อยอย่างน้อย 1 ใบ ถ้าให้เป็นเหรียญหมดจะถูกมองว่าไม่มีมารยาท

- ถ้าไม่พอใจกับบริการ คุณมีสิทธิที่จะขอร้องกับผู้จัดการ และลดค่าทิปด้วย แต่ควรสังเกตว่า ค่าทิปเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับพนักงานบริการ ถ้าคุณไม่พอใจรสชาติอาหาร ควรบอกผู้จัดการให้จัดการ แต่ไม่ควรถือเป็นข้ออ้างที่ไม่ให้ทิป

- แม้ว่าคุณสามารถใช้บัตรเครดิตซื้อของ หรือ จ่ายค่าอาหารแล้วรวมทิปไปเลยได้ แต่พนักงานบริการมักจะหวังว่า คุณให้ทิปเป็นเงินสด

- ร้านกาแฟ หรือร้านไอศกรีมในเมืองท่องเที่ยวต่างๆ บางแห่งอาจตั้งกล่องทิปที่เคาน์เตอร์ คุณจะให้หรือไม่ก็ได้ เพราะทิปแบบนี้ไม่ได้จำเป็นสำหรับลูกค้าท้องถิ่นด้วย แต่ถ้าคุณยอมให้ พนักงานก็จะรู้สึกดีใจ

Top 5 Accessories smartphone

5 อันดับอุปกรณ์เสริมสุดฮิต

ความสามารถของสมาร์ทโฟนในปัจจุบัน ไม่ใช่แค่ใช้โทรออก รับสายได้เท่านั้น แต่ยังสามารถทำอะไรได้มากมาย ทั้งดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกม ท่องอินเทอร์เน็ต ใช้เป็นระบบนำทาง รวมไปถึงกล้องถ่ายรูป ที่สามารถใช้งานแทนกล้องคอมแพคได้แบบสบายๆ จึงทำให้อุปกรณ์เสริมที่ใช้ร่วมกับสมาร์ทโฟนมีความจำเป็นมากเลยทีเดียว สำหรับอุปกรณ์เสริมนั้นก็จะมีมากมายที่น่าสนใจให้เราเลือกใช้ตามความชอบ จากการสำรวจพฤติกรรมการใช้งานอุปกรณ์เสริม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และมหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา จำนวน 250 คน มีผลสำรวจดังนี้

NO. 1

แบตเตอรี่สำรอง (Power bank)

หนึ่งในอุปกรณ์เสริมที่ผู้ใช้จำนวน 28.8% บอกว่าขาดไม่ได้ ต้องใช้คู่กับสมาร์ทโฟน เพราะแบตเตอรี่สำรองหมดก็เหมือนจะขาดใจ และต้องบอกเลยว่าทุกวันนี้ที่ชาร์จแบตเตอรี่สำรองไม่ได้มีหน้าที่แค่ชาร์จแบตเตอรี่เท่านั้น แต่เหมือนเป็นหนึ่งในไอเท็มของเล่นที่มีความสวยงามและใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย การดีไซน์ที่แปลกตาเป็นที่ดึงดูดสายตาของนักสะสม ทั้งรูปทรง สีล้น หรือแม้แต่ตัวการ์ตูนยอดฮิต ก็ออกแบบมาเป็นที่ชาร์จแบตเตอรี่สำรอง เพื่อให้คนที่ชื่นชอบได้ซื้อไปใช้งาน สำหรับราคา จะมีตั้งแต่หลักร้อย ไปจนถึงหลักพัน ขึ้นอยู่กับคุณภาพ และความจุของแบตเตอรี่

NO. 2

หูฟัง (Headphone)

สำหรับผู้ที่ชอบการดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกมในสมาร์ทโฟนหูฟังเป็นอีก 1 ไอเท็มที่ผู้ใช้จำนวน 26% จากโพลสำรวจต้องมีไว้ติดกระเป๋า เพราะขาดไม่ได้ ปัจจุบันหูฟังมีการพัฒนาและออกแบบให้ทันสมัย มีสีสันสวยงาม น้ำหนักเบา สามารถใช้งานได้ทุกที่ทุกเวลา ไม่ว่าจะเป็นขณะการเดินทาง ออกกำลังกาย หรือกิจกรรมใดก็ตาม ดังนั้นหูฟังจึงกลายเป็นอุปกรณ์ชิ้นสำคัญสำหรับผู้รักความบันเทิง

NO. 3

เคสมือถือ

เคสมือถือเป็นแฟชั่นหนึ่งที่มีการพัฒนาให้หน้าใช้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งทุกวันนี้ก็มีหลากหลายรูปแบบให้เลือกใช้ และมีผู้ใช้จำนวน 20.8% ที่ให้ความสำคัญกับการดูแลโทรศัพท์มือถือด้วยการใส่เคสเพื่อป้องกันรอยขีดข่วน และการใช้เคสยังสามารถบอกความเป็นตัวเอง ความอินเทรนด์ ผ่านรสนิยมในการเลือกใช้เคสได้อีกด้วย จึงไม่แปลกที่โทรศัพท์หนึ่งเครื่องจะมีเคสเยอะแยะมากมาย ราคาก็มีตั้งแต่หลักร้อย ไปจนถึงหลักพัน แล้วแต่วัสดุที่ใช้และการออกแบบของแต่ละยี่ห้อ

NO. 4

อุปกรณ์ชาร์จ-สายชาร์จ

อุปกรณ์ชาร์จหรือสายชาร์จ เป็นไอเท็มชิ้นสำคัญที่ผู้ใช้จำนวน 16.8% ขาดไม่ได้เด็ดขาด!! เพราะถ้าหากไม่มีอุปกรณ์ชาร์จโทรศัพท์ของเรา ก็ไม่สามารถใช้งานได้ ทุกวันนี้สายชาร์จมีการพัฒนาและดีไซน์ออกมาหลายหลายรูปแบบให้เราได้เลือกใช้ตามความต้องการ นอกจากนี้สายชาร์จยังเป็นอีกหนึ่งแฟชั่นที่น่าสนใจ เพราะด้วยการดีไซน์ที่ดูทันสมัยและมีสีสันที่น่ารักสวยงาม ดูน่าใช้งาน

NO. 5

ไม้เซลฟี่(Bluetooth Remote Shutter + MONOPOD) 7.6%

ไม้เซลฟี่อุปกรณ์เสริมสำหรับคนรักการถ่ายรูป ที่ตอนนี้กระแสเซลฟี่กำลังมาแรง ซึ่งมีผู้ใช้จำนวน 7.6% ที่รักการเซลฟี่ เลือกที่จะไม่พลาดสำหรับไอเท็มชิ้นนี้!! อุปกรณ์เสริมตัวช่วยที่เรียกว่า Bluetooth Remote Shutter พร้อมด้วยแขนจับ MONOPOD สำหรับยึดจับโทรศัพท์มือถือ ทำให้การถ่ายรูปอิสระมากขึ้น ในการปรับแต่งระยะมุมมอง และควบคุมการกดปุ่มชัตเตอร์ระยะไกลผ่านสัญญาณบลูทูธ ซึ่ง Bluetooth Remote Shutter สามารถใช้ได้กับสมาร์ตโฟนหรือแท็บเล็ต ระบบ iOS และ Android

เพราะฉะนั้นปัจจุบันเราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าอุปกรณ์เสริมต่างๆ ที่มาช่วยอำนวยความสะดวกให้เรานั้น เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในยุคไฮเทคโนโลยี เพราะทุกคนต้องการความสะดวกสบาย ความรวดเร็วในการดำเนินชีวิต

BANGKOK

Blossom

SHEVE SHEVA

PERFUME AND THE CITY

DPU พร้อมรับ AEC เปิดหลักสูตร MBA ป.โท-เอก นานาชาติ-จีน

ในช่วงเวลาที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่อาเซียน วงการศึกษาไทยเริ่มมีการตื่นตัวเปิดสาขาใหม่ๆ เพื่อเตรียมความพร้อม โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจระหว่างประเทศทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท หรือแม้แต่ปริญญาเอก ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสถาบันในการต้อนรับเศรษฐกิจอาเซียน

อาจารย์รณรงค์ เดชะศาศิต คณบดีวิทยาลัยนานาชาติจีน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (CAIC) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ทางมหาวิทยาลัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการก้าวสู่อาเซียนขณะเดียวกันในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษา การเตรียมความพร้อมไว้ก่อนถือเป็นเรื่องที่ดี จึงได้เปิดหลักสูตร MBA ปริญญาโท ปริญญาเอก นานาชาติจีน เน้นทักษะการเป็นผู้บริหารที่มีความชำนาญในด้านการบริหารธุรกิจ การท่องเที่ยวและการจัดการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ นับเป็นมหาวิทยาลัยแห่งเดียวในประเทศไทยที่ได้เปิดการเรียนการสอนด้วยภาษาจีน โดยการนำเสนอความรู้และทักษะด้านการปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้บริหารอย่างมืออาชีพ ดำเนินการสอนโดยคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิชาวต่างชาติและเจ้าของภาษาที่มีความรู้และประสบการณ์จากสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง พร้อมด้วยวิทยากรรับเชิญที่ประสบผลสำเร็จในสาขาวิชา”

หลักสูตรดังกล่าว เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาความรู้และทักษะที่จำเป็นในด้านการบริหารธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ และหลักสูตรสำหรับนักบริหารระดับต้นและระดับกลางที่ต้องการเสริมทักษะทางการจัดการและการดำเนินงานทางธุรกิจด้วยความรู้และความเข้าใจที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน ในลักษณะการเรียนแบบ Block Course มีการเรียนการสอนทุกวัน

หลักสูตร MBA วิทยาลัยนานาชาติจีน เปิดรับสมัครนักศึกษาใหม่ตลอดปีการศึกษา ผู้สนใจศึกษาต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โทรศัพท์ 02-9547300 ต่อ 163 หรือ www.dpu.ac.th

Tel: 0-2954-7300 Ext. 837

www.dpu.ac.th/chinese-program

ISO 9001:2008

